

أهل السنة والجماعة
ആദർശ ഡയറി

എസ്. എസ്. ചങ്ങലിരി

പ്രസാധനം:

അഹ്ലുസ്സുന്ന ബുക്സ്

ഫറോക്ക്, കോഴിക്കോട് 673 631

www.ahlussunnabooks.org

Title : Ahlussunnathi val jama' Aadharsha Dairiy

By : S.S. Changaleeri

First Edition : January 2009 (7500)

Second Edition: May 2009 (10,000)

Third Edition : Augest 2009 (10,000)

Forth Edition : July 2010 (10,000)

Fifth Edition : December 2011 (5000)

Sixth Edition : February 2013 (10,000)

DTP & Cover : Ahlussunna Graphics

Published by : Ahlussunna Books, Feroke

Calicut Dt. 673 631

Ph: 09947192018

www.ahlussunnabooks.org

e.mail:

ahlussunnabooke@gmail.com

Price : Rs. 25/-

പ്രസാധകക്കുറിപ്പ്

നബി(ﷺ)യും സ്വഹാബികളും അവരെ അനുധാവനം ചെയ്ത സലഫുസ്സാലിഹുകളും നടന്നു നീങ്ങിയ വെളിച്ചത്തിന്റെ പാതയാണ് അഹ്ലുസ്സുന്നത്തി വൽജമാഅ: പക്ഷെ ഈ പാത ഇപ്പോൾ ഇരുളടഞ്ഞതായി അനുഭവപ്പെടുന്നു. കാരണം പല തരത്തിലുള്ള അന്ധവിശ്വാസങ്ങളും അനാചാരങ്ങളും അതിന്റെ പേരിൽ ഇന്ന് സ്ഥലം പിടിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഇത്തരമൊരു പശ്ചാത്തലത്തിൽ മതത്തിൽ കടന്നു കൂടിയ തെറ്റായ വിശ്വാസങ്ങളെയും ആചാരങ്ങളെയും കുറ്റമറ്റ ഇസ്ലാമിക പ്രമാണങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ തിരിച്ചറിയലും സലഫുസ്സാലിഹുകൾ നടന്നു നീങ്ങിയ സത്യപാതയിലൂടെ കാര്യങ്ങളെ അവതരിപ്പിക്കലുമാണ് അഹ്ലുസ്സുന്ന: ബുക്സിന്റെ ലക്ഷ്യം. അതിന്റെ ദാഗമാണ് ഈ കൊച്ചു പുസ്തകവും.

ഈ പുസ്തകം പ്രസ്തുത വിഷയത്തിലുള്ള നല്ല ഒരു ഗൈഡായിരിക്കുമെന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയമില്ല. വലിപ്പത്തിൽ ചെറുതാണെങ്കിലും നാം അനിവാര്യമായും അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ട വിശ്വാസ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും, നിത്യജീവിതത്തിൽ ബന്ധപ്പെട്ടു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളെ കുറിച്ചും പ്രസ്ഥമായും ലളിതമായും ഇതിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ സത്യത്തിന്റെ വഴി ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഏതൊരാൾക്കും ഏറെ വെളിച്ചം നൽകുന്ന ഒരു കൃതിയാണിതെന്ന് പ്രത്യേകം ഓർമ്മിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് സത്യാന്വേഷികൾക്കുമുമ്പിൽ ഇത് സമർപ്പിക്കുന്നു.

അഹ്ലുസ്സുന്ന: പ്രവർത്തകർ

ഉള്ളടക്കം

വിഷയം

പേജ്

ആമുഖം.....	6
അഹ്ലുസ്സുന്നത്തി വൽ ജമാഅ:.....	8
അടിസ്ഥാനപ്രമാണങ്ങൾ.....	12
തൗഹീദ്.....	15
രക്ഷാധികർത്വത്വം.....	16
ആരാധനക്കർഹൻ.....	18
നാമ-ഗുണ-വിശേഷണങ്ങൾ.....	19
പ്രാർത്ഥന.....	22
ഇസ്തിഗാസ:.....	30
തവസ്സുൽ.....	35
ശീർക്ക.....	43
അദ്യശ്യം അറിയൽ.....	45
നേർച്ച.....	49
ബലികർമ്മം.....	51
മന്ത്രം, ഏലസ്സ്, ഐക്ലസ്സ്, നൂല്.....	54
ജ്യോത്സ്യം, കണക്കുനോട്ടം.....	57
ലക്ഷണം നോക്കലും നഹ്സും.....	59
സത്യം ചെയ്യൽ.....	62
സിഹ്റ്റ് ചെയ്യൽ.....	64
മാല-മൗലീദ്യുകൾ.....	67
മുഅ്ജിസത്ത്.....	74
കറാമത്ത്.....	77
ശഫാഅത്ത്.....	79
ഭാഗം: 2 ആചാരം, അനുഷ്ഠാനം.....	83
എന്താണ് സുന്നത്ത്?.....	84
എന്താണ് ബിദ്അത്ത് ?.....	88

ഇസ്ലാം സമ്പൂർണ്ണം.....	89
നമസ്കാരത്തിൽ കൈകെട്ടേണ്ടതവിടെ?	95
സുബ്ഹിലെ വുനുത്ത്.....	98
കുട്ടുപ്രാർത്ഥന.....	100
സ്ത്രീകളുടെ പള്ളി പ്രവേശനം.....	103
നബി(ﷺ) യുടെ ജന്മദിനാഘോഷം.....	110
ജുമുഅ: വുതുബയുടെ ഭാഷ.....	114
ജുമുഅക്ക് രണ്ട് ബാങ്ക് വിളിക്കൽ.....	119
തറാവീഹിന്റെ റക്അത്തുകൾ.....	122
മയ്യിത്തിന്റടുക്കൽ വുർആൻ പാരാ.....	125
മയ്യിത്ത് കൊണ്ടുപോകുമ്പോൾ ദിക്ർ....	127
മരണപ്പെട്ടവർക്കുവേണ്ടി വുർആൻ.....	129
തഅ്സിയ്യത്തും ഭക്ഷണവും.....	132
ഖബർ സിയാറത്തും യാത്രയും.....	135
ഖബർ കെട്ടിപ്പൊക്കൽ.....	138
ഖബർ തൊടൽ, മുത്തൽ, മുടൽ.....	144
റജബും അനാചാരങ്ങളും.....	149
മിഅ്റാജ് ആഘോഷം.....	150
ബറാഅത്ത് രാവ്.....	152
സ്വലാത്ത് മജ്ലിസ്/വാർഷികം.....	154
ദിക്ർ ഹൽഖ.....	159
തലയും ചെവിയും തടവൽ.....	160
നിയുത്ത് ചൊല്ലിപ്പറയൽ.....	162
ബിസ്മി പതുകെ ചൊല്ലൽ.....	163
അൽഫാത്തിഹ വിളിക്കൽ.....	165
മുന്ന് തലാഖ് ഒന്നിച്ചു ചൊല്ലൽ.....	166
മദ്ഹബും തഖ്ലീദും.....	171

ആമുഖം

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين والصلاة والسلام علي
رسوله الأمين وعلي آله وأصحابه الفائزين، أما بعد:

അല്ലാഹുവും അവന്റെ തിരുദൂതനായ മുഹമ്മദ് നബി(ﷺ)യും കാണിച്ചുതന്ന മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ മുന്നോട്ടു പോകണമെന്നാണല്ലോ നാം ഏവരും ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. അതാണ് സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കുള്ള യഥാർത്ഥ വഴിയും. എന്നാൽ അത്പം പ്രയാസകരമാണ് ഇന്ന് ആ വഴി തേടിയുള്ള യാത്ര. കാരണം നബി(ﷺ) പഠിപ്പിച്ച ഇസ്ലാം ആകെ അപരിചിതമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. നബി(ﷺ)യുടെ കാലത്തുള്ളതേത് ഇല്ലാത്തതേത് എന്ന് വേർതിരിച്ച് മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കാത്തവിധം സത്യവും അസത്യവും കൂടിക്കലർന്ന് കിടക്കുകയാണിന്ന്!

തങ്ങളാണ് സത്യത്തിന്റെ വക്താക്കൾ എന്നവകാശപ്പെടുന്ന നിരവധി സംഘടനകളും പ്രസ്ഥാനങ്ങളും ഇന്ന് നമ്മുടെ നാട്ടിലുണ്ട്. അവരൊക്കെ തെളിവുവശിക്കുന്നത് ഖുർആനും സുന്നത്തും തന്നെയാകുമ്പോൾ നാം കൂടുതൽ ചിന്താകുഴപ്പത്തിലാകുന്നു. അതിനാൽ പൂർവ്വികരായ മഹത്തുക്കൾ (സലഫുസ്സാലിഹുകൾ) സഞ്ചരിച്ച വഴിയിൽനിന്നും വ്യതിചലിക്കാതിരിക്കുക എന്നത് ഈ സമയത്ത് അനിവാര്യമായും ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. എങ്കിൽ മാത്രമെ മറ്റുള്ളവർ നടത്തുന്ന ദുർവ്വാചനങ്ങളും തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കലുകളും തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയൂ.

ഇത്തരമൊരു പശ്ചാത്തലത്തിൽ ശരിയായ പ്രമാണങ്ങളുടെ പിൻബലത്തോടെ, സലഫുസ്സാലിഹുകൾ സഞ്ചരിച്ച സത്യപാതയായ അഹ്ലുസ്സുന്നത്തിവൽ ജമാഅത്തിനെ പരിചയപ്പെടുത്തുകയും അതിന്റെ യഥാർത്ഥ വിശ്വാസങ്ങളും ആചാരങ്ങളും അവതരിപ്പിക്കുകയുമാണ് ഈ ലഘു കൃതിയിൽ.

ഇസ്‌ലാമിന്റെ അടിത്തറയായ തൗഹീദും അതിന്റെ ശാഖകളും ഉപശാഖകളും, ആചാര-അനുഷ്ഠാന കാര്യങ്ങളിൽ ഇന്ന് തർക്കത്തിലിരിക്കുന്ന ഒട്ടുമിക്ക സംഗതികളും ഒന്നിച്ച് ക്രോഡീകരിക്കുകയും ലളിതമായി അവതരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട് ഈ കൃതിയിൽ. മാത്രമല്ല ഈ വിഷയങ്ങളിലുള്ള സത്യവും അസത്യവും വേർതിരിച്ചറിയാനുള്ള മാനദണ്ഡങ്ങളും വിശകലനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

ഏത് സാധാരണക്കാർക്കും അനായാസം വായിച്ചെടുക്കാൻ വേണ്ടി അറബി ഉദ്ധരണികൾക്ക് ഹർക്കത്തുകൾ (ചിഹ്നം) നൽകുകയും, ഹദീസുകളുടെയും മറ്റും നമ്പറുകൾ നൽകുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. മാത്രമല്ല, ഉദ്ധരിച്ച തെളിവുകളെല്ലാം കുറ്റമറ്റതാണെന്ന് പരമാവധി ഉറപ്പുവരുത്തിയിട്ടുമാണ്. മുൻപതിപ്പുകളിൽ വന്ന അക്ഷരത്തെറ്റുകളും മറ്റും തിരുത്തിയിട്ടുമാണ്. മാനുഷികമായ വല്ല അബദ്ധങ്ങളും ഇനിയും ശ്രദ്ധയിൽ പെട്ടാൽ അതറിയിക്കണമെന്ന് മാന്യ വായനക്കാരോട് വീണ്ടും ഉണർത്തിക്കൊണ്ടും നിങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥനയിൽ ഈയുള്ളവനെ കൂടി ഉൾപ്പെടുത്തണമെന്ന് പ്രത്യേകം ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടും സത്യാന്വേഷികൾക്കായി ഈ ആദർശ ഡയറി സമർപ്പിക്കുന്നു.

എസ്. എസ്. ചങ്ങലീരി

അഹ്ലുസ്സുന്നത്തി വൽ ജമാഅ:

മുസ്ലിം സമൂഹത്തിൽ പിൻകാലത്ത് ഭിന്നിപ്പുകളും കക്ഷിത്വങ്ങളും ഉടലെടുക്കുമെന്നും ആസമയത്ത് അവർ എന്ത് നിലപാടാണ് സ്വീകരിക്കേണ്ടതെന്നും അതിൽ ഏതാണ് സത്യത്തിന്റെ കക്ഷിയെന്നും നബി(ﷺ) നേരത്തെതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അവിടുന്ന് പ്രവചിച്ചു:

إِفْتَرَقَتِ الْيَهُودُ عَلَى إِحْدَى أَوْ اثْنَيْنِ وَ سَبْعِينَ فِرْقَةً،
وَتَفَرَّقَتِ النَّصَارَى عَلَى إِحْدَى أَوْ اثْنَتَيْنِ وَ سَبْعِينَ فِرْقَةً،
وَتَفْتَرِقُ أُمَّتِي عَلَى ثَلَاثٍ وَ سَبْعِينَ فِرْقَةً.
(أبو داود رقم: ٤٥٩٦ باب شرح السنة)

“ജൂതന്മാർ എഴുപത്തിഒന്നോ രണ്ടോ കക്ഷികളായി ഭിന്നിച്ചു. ക്രിസ്ത്യാനികളും എഴുപത്തിഒന്നോ രണ്ടോ സംഘങ്ങളായി പിരിഞ്ഞു. എന്റെ സമുദായം എഴുപത്തിമൂന്ന് കക്ഷികളായി ചേരിതിരിയും.” (അബൂദാവൂദ്, ഹദീസ് നമ്പർ: 4596)

ആ പറഞ്ഞ 73 വിഭാഗങ്ങളിൽ വിജയിക്കുന്നവർ ഒന്ന് മാത്രമാണ്. അവരുടെ സ്വഭാവഗുണങ്ങളും പ്രത്യേകതകളും നബി(ﷺ)തന്നെ നമ്മെ ഇപ്രകാരം പഠിപ്പിച്ചിട്ടു:

كُلُّهُمْ فِي النَّارِ إِلَّا مِثْلَةً وَاحِدَةً، قَالُوا: وَمَنْ هِيَ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟
 قَالَ: مَا أَنَا عَلَيْهِ وَأَصْحَابِي (ترمذي رقم: 2641)

“....അവരിൽ ഒരു വിഭാഗമൊഴികെ മറ്റെല്ലാവരും നരകത്തിലായിരിക്കും. അവർ ചോദിച്ചു: അല്ലാഹുവിന്റെ ദൂതരേ, ആ ഒരു വിഭാഗം ആരായിരിക്കും? നബി(ﷺ) പറഞ്ഞു: ഞാനും എന്റെ സ്വഹാബിമാരും സ്ഥിതിചെയ്ത മാർഗ്ഗത്തിൽ നിലകൊണ്ടവർ.” (തിർമുദി, ഹദീസ് നമ്പർ: 2641)

ഇവിടെ ‘ഞാനും എന്റെ അനുചരന്മാരും സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന മാർഗ്ഗത്തിലുള്ളവർ’ എന്നാണ് അല്ലാ അവരെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞത്. ഒരു വിശ്വാസിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സത്യത്തിന്റെ പാതയിൽ നിലയുറപ്പിക്കുവാൻ തിരുനബി(ﷺ) കാണിച്ച കൃത്യമായ അടയാളമാണിത്. ഈ വിഭാഗത്തെ സംബന്ധിച്ചാണ് أَهْلُ السُّنَّةِ وَالْجَمَاعَةِ (അഹ്ലു

സ്സുന്നത്തി വൽ ജമാഅ) എന്ന് പറയപ്പെടുന്നത്. ഈ കക്ഷിയുടെ വഴിയിൽ അണിചേരുന്നവരാണ് യഥാർത്ഥ വിജയികൾ. അവരുടെ വിശ്വാസ-കർമ്മങ്ങൾ സംശുദ്ധവും പ്രാമാണികവുമായിരിക്കും.

അതിനാൽ ആ പൂർവ്വികരുടെ പാതയിലൂടെ യായിരിക്കണം നാം മുന്നോട്ടു പോകേണ്ടത്. കാരണം വിശുദ്ധ ഖുർആനും നബിചര്യയും ആദ്യം ഗ്രഹിക്കുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്ത് സ്വഹാബികളും പിന്നെ താബിഉകളും ശേഷം അടുത്തവരുമടങ്ങുന്ന ആദ്യത്തെ മൂന്ന് തലമുറകളാണ്. അല്ലാഹുവിന്റെ കൽപനകളെ ജീവിതത്തിന്റെ സകലമാന മേഖലകളിലും നടപ്പിൽ വരുത്തിയവരാണ് അവർ. ആ നല്ല മുൻഗാമികളെ കുറിച്ച് നബി(ﷺ) പറഞ്ഞു:

خَيْرُكُمْ قَرْنِي، ثُمَّ الَّذِينَ يَلُونَهُمْ، ثُمَّ الَّذِينَ يَلُونَهُمْ
(صحيح البخاري رَقْم : ٦٤٢٨، ٢٦٥١)

“നിങ്ങളിൽ ഉത്തമർ എന്റെ കാലത്തു ജീവുവരാണ്, പിന്നെ അവരെ തുടർന്നുവരുന്ന തലമുറ, പിന്നെ അവരെ തുടർന്നുവരുന്ന

തലമുറ." (സ്വഹീഹുൽ ബുഖാരി, ഹദീസ് നമ്പർ: 2651, 6428)

മാത്രമല്ല, ഖുർആനിനെ സംബന്ധിച്ചും നബി ചര്യയെ കുറിച്ചും അവയുടെ വിശദാംശങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചും ഏറ്റവും നന്നായി അറിയുന്നവരും അവരാണ്. അതുകൊണ്ട് ഖുർആനിക വചനങ്ങളും നബിചര്യയും മനസ്സിലാക്കുമ്പോഴും വ്യാഖ്യാനിക്കുമ്പോഴും അത് അവർ മനസ്സിലാക്കിയതെങ്ങനെ എന്ന് ആദ്യം പരിശോധിക്കണം. ഇല്ലെങ്കിൽ വലിയ വ്യതിയാനത്തിലായിരിക്കും നാം എത്തിപ്പെടുക. ഉമർ(റ) വിന്റെ കാലത്ത് മദ്യ പിചവരും, അലി(റ) വിനെയും മുആവിയ(റ) വിനെയും കാഫിറാക്കിയവരും ഉസ്മാൻ(റ) വിനെ വധിച്ചവരും തീർത്തത് ഖുർആനായിരുന്നു. പക്ഷെ, അവർ അടിസ്ഥാനമാക്കിയത് അവരുടെ സ്വബുദ്ധിയും മറ്റു താൽപര്യങ്ങളുമായിരുന്നു എന്നുമാത്രം. നമുക്കിടയിലുള്ള തർക്കപ്രശ്നങ്ങളിൽ മേൽ പറഞ്ഞ പൂർവീകരുടെ പാത അവലംബിക്കാത്തതാണ് മുസ്ലിംകൾക്കിടയിലെ തർക്കങ്ങൾ അവസാനിക്കാത്തതിന്റെ യഥാർത്ഥ കാരണവും.

ഇസ്ലാമിന്റെ അടിസ്ഥാന പ്രമാണങ്ങൾ

വിശുദ്ധ ഖുർആനും പ്രവാചക ചര്യയുമാണ് ഇസ്ലാമിന്റെ അടിസ്ഥാന പ്രമാണങ്ങൾ. അതിനാൽ നമ്മുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളും വിശ്വാസങ്ങളും ചിന്തയുമെല്ലാം ക്രമീകരിക്കേണ്ടത് പ്രസ്തുത പ്രമാണങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിലായിരിക്കണം. മതപരമായ തർക്കങ്ങൾക്ക് പരിഹാരം കാണേണ്ടതും ആ പ്രമാണങ്ങളുമായി മാറ്റുരുച്ചുകൊണ്ടായിരിക്കണം. ഖുർആൻ തന്നെ അക്കാര്യം വ്യക്തമാക്കുന്നത് കാണുക:

بِأَيِّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِيَ الْأَمْرِ مِنْكُمْ
فَإِنْ تَنَازَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ إِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ
بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ذَلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا (سورة النساء: ٥٩)

“സത്യവിശ്വാസികളേ, നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവെ അനുസരിക്കുക. (അല്ലാഹുവിന്റെ) ദൂതനേയും നിങ്ങളിൽനിന്നുള്ള ഭരണാധികാരികളേയും അനുസരിക്കുക. ഇനി വല്ല കാര്യത്തിലും

നിങ്ങൾക്കിടയിൽ ഭിന്നിപ്പുണ്ടായാൽ അത് നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിലേക്കും റസൂലിലേക്കും മടക്കുക. നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിലും അന്ത്യദിനത്തിലും വിശ്വസിക്കുന്നുവെങ്കിൽ (അതാണ് വേണ്ടത്). അതാണ് ഉത്തമവും കൂടുതൽ നല്ല പര്യവസാനമുള്ളതും.” (സൂറ: നിസാഅ്: 59)

ഇവിടെ സംശയലേശമന്യെ അല്ലാഹു പഠിപ്പിക്കുന്നത്, വിശുദ്ധ ഖുർആനും നബിചര്യയുമാണ് ഇസ്ലാമിക പ്രമാണങ്ങളെന്നും, നമുക്കിടയിലുള്ള തർക്ക പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് തീർപ്പ് കൽപിക്കേണ്ടത് ആ രണ്ടു പ്രമാണങ്ങളിലേക്ക് മടക്കിക്കൊണ്ടാകണമെന്നുമാണ്. നബി(ﷺ) ജീവിച്ചിരുന്ന കാലഘട്ടത്തിൽ അവിടുത്തെ സദസ്സിൽപോയി സംശയങ്ങൾ ദൂരീകരിക്കാൻ സ്വഹാബികൾക്ക് കഴിയുമായിരുന്നു. എന്നാൽ പ്രവാചകൻ(ﷺ) ഈലോകത്തോട് യാത്ര പറഞ്ഞു! വിശ്വാസികളുടെ മതപരമായ പ്രശ്നങ്ങളിൽ ഇനി ആർ വിധി പറയും? തന്റെ അന്തിമ പ്രസംഗത്തിൽ തിരുദൂതർ അതിനുള്ള ഉത്തരമായും, കൂടെ അവർ വഴിതെറ്റിപ്പോകാതിരിക്കാനുള്ള പരിഹാരമായും പറഞ്ഞു:

تَرَكْتُ فِيكُمْ أُمْرَيْنِ لَنْ تَضِلُّوا مَا تَمَسَّكْتُم بِهِمَا
كِتَابُ اللَّهِ وَسُنَّةُ نَبِيِّهِ

(الموطأ، رقم: 2829)

“ഇമാം മാലിക്(റ) നിവേദനം: നബി(ﷺ) പറഞ്ഞു: രണ്ടുകാര്യങ്ങൾ നിങ്ങളിൽ വിട്ടേച്ചു കൊണ്ടാണ് ഞാൻ പോകുന്നത്. അത് രണ്ടും മുറുകെ പിടിച്ച് ജീവിച്ചാൽ നിങ്ങൾ വഴിതെറ്റിപ്പോവുകയില്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ ഗ്രന്ഥവും (ഖുർആൻ) അവന്റെ പ്രവാചകന്റെ ചര്യയും (സുന്നത്ത്) ആണത്.” (മുവത്ഥാ. ഹദീസ് നമ്പർ: 2829)

അപ്പോൾ മനുഷ്യർ വഴിതെറ്റിപ്പോകാതിരിക്കാൻ ഖുർആനും സുന്നത്തും അനുസരിച്ച് ജീവിക്കണമെന്നാണ് നബി(ﷺ) ഇവിടെ ഉണർത്തുന്നത്. മാത്രമല്ല, ഇങ്ങനെ ഖുർആനും സുന്നത്തുമാകുന്ന ആ രണ്ട് പ്രമാണങ്ങളെ ജീവിത മാർഗ്ഗരേഖയാക്കുന്ന വിശ്വാസികൾക്ക് അല്ലാഹു വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നത് ഉന്നതമായ സ്വർഗ്ഗീയ സുഖങ്ങളാണ്:

“ആർ അല്ലാഹുവേയും അവന്റെ ദൂതനേയും അനുസരിക്കുന്നുവോ അവർ അല്ലാഹു അനുഗ്രഹിച്ചവരായ പ്രവാചകന്മാർ സത്യസന്ധൻമാർ രക്തസാക്ഷികൾ, സച്ചരിതർ എന്നിവരോടൊപ്പം മായിരിക്കും. അവർ എത്ര നല്ല കൂട്ടുകാരാണ്.” (സുറഃ നിസാഅ്: 69)

ചുരുക്കത്തിൽ, നമുക്കിടയിലുള്ള മതപരമായ മുഴുവൻ തർക്കങ്ങൾക്കും നാം പരിഹാരം കാണേണ്ടത് ഇസ്‌ലാമിന്റെ മൂല പ്രമാണങ്ങളായ പരിശുദ്ധ ഖുർആനിലേക്കും നബി(ﷺ)യുടെ സുന്നത്തിലേക്കും മടങ്ങിക്കൊണ്ടായിരിക്കണം. അവയിൽനിന്നകന്നാൽ വഴിതെറ്റിപ്പോകലായിരിക്കും അനന്തരഫലമെന്നും നാം മനസ്സിലാക്കി. ഇനി ഈ മാനദണ്ഡപ്രകാരം ഇന്ന് മുസ്‌ലിംകൾക്കിടയിൽ തർക്കത്തിലുള്ള വിഷയങ്ങൾ നമുക്ക് പരിശോധിക്കാം.

തൗഹീദ്

നമ്മെ സൃഷ്ടിക്കുകയും പരിപാലിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവൻ ഏകനായ അല്ലാഹു മാത്രമാണ്. അവനെ മാത്രമെ നാം ആരാധിക്കാൻ പാടുള്ളൂ. അവന് ഉന്നതമായ നിരവധി നാമ-ഗുണ-വിശേഷണങ്ങളുണ്ട്. അവയെ അർഹിക്കുന്ന വിധത്തിൽ നാം വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുക. അങ്ങനെ ഇക്കാര്യങ്ങളിലെല്ലാം അല്ലാഹു ഏകനാണ് എന്ന് വിശ്വസിക്കലാണ് ഇസ്‌ലാമിലെ തൗഹീദുകൊണ്ടുള്ള വിവക്ഷ. ഈ വിധം വിശ്വ

സിക്കുകയും അതനുസരിച്ച് ആരാധനകൾ അവനു മാത്രം അർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തൽ ഓരോ മനുഷ്യരുടെയും നിർബന്ധ ബാധ്യതയാണ്.

സൂഷ്ടികളിൽ ഒരാളെയും, അവരെത്ര മഹത്തുക്കളാണെങ്കിലും അല്ലാഹുവിൽ പങ്കു ചേർക്കാൻ പാടില്ല. ഇക്കാര്യത്തിൽ വല്ല വീഴ്ചയും വന്നാൽ അത് നമ്മുടെ വിശ്വാസത്തെയും അതുവഴി പരലോകത്തെയും ഗൗരവമായി ബാധിക്കുന്നതാണ്. അതിനാൽ തൗഹീദിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളെക്കുറിച്ച് ചുരുങ്ങിയ നിലക്ക് നമുക്കൊന്ന് പരിചയപ്പെടാം.

(1) രക്ഷാധികർത്യ്യത്തിൽ അല്ലാഹുവിനെ ഏകനാക്കൽ

(توحيد الربوبية)

സൂഷ്ടിക്കുകയും സംരക്ഷിക്കുകയും നിയന്ത്രിക്കുകയും ഉപജീവനം നൽകുകയുമെല്ലാം ചെയ്യുന്നത് അല്ലാഹുവാണ്. അതിൽ അവന് യാതൊരു പങ്കുകാരുമില്ല. അഥവാ, സൂഷ്ടികളിൽ ആർക്കും അതിന് കഴിവില്ല എന്ന് ദൃഢമായി വിശ്വസിക്കലാണ് തൗഹീദിന്റെ ഈ

ഭാഗം. ഇക്കാര്യം ഒരു ന്യൂനാൽ ന്യൂനപക്ഷ മൊഴികെ എല്ലാവരും അംഗീകരിക്കുന്നതാണ്. മക്കാമുസ്‌രിക്കുകൾ പോലും ഇതംഗീകരിച്ചിരുന്നു. (ഉദാ:- സുറഃ യൂനുസ്- 31, സുറഃ അൻകബൂത്ത്- 61 കാണുക.)

അതുകൊണ്ട് നമ്മെ സൃഷ്ടിക്കുകയും സംരക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന അല്ലാഹുവിനോടു മാത്രമേ നാം പ്രാർത്ഥിക്കാനും മറ്റു ആരാധനകൾ നിർവ്വഹിക്കാനും പാടുള്ളൂ. അതാണ് അവനോട് നാം കാണിക്കുന്ന നന്ദി. മറിച്ചാണെങ്കിൽ ഏറ്റവും വലിയ നന്ദികേടും. അല്ലാഹുതന്നെ പറയുന്നു:

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اعْبُدُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ . الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ فِرَاشًا وَالسَّمَاءَ بِنَاءً وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَكُمْ فَلَا تَجْعَلُوا لِلَّهِ أَندَادًا وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ (البقرة: ٢١، ٢٢)

“ഹേ മനുഷ്യരേ, നിങ്ങളെയും നിങ്ങളുടെ മുൻഗാമികളെയും സൃഷ്ടിച്ച നിങ്ങളുടെ റബ്ബിനെ നിങ്ങൾ ആരാധിക്കുവിൻ. നിങ്ങൾ ദോഷ ബാധയെ സൂക്ഷിക്കുവാൻ വേണ്ടിയത്രെ

അത്. നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഭൂമിയെ മെത്തയും ആകാശത്തെ മേൽക്കൂരയുമാക്കിത്തരികയും, ആകാശത്തുനിന്ന് വെള്ളം ചൊരിഞ്ഞ് തരികയും അതുമൂലമേ നിങ്ങൾക്ക് ഭക്ഷിക്കുവാനുള്ള കായ്കനികൾ ഉൽപാദിപ്പിച്ചു തരികയും ചെയ്ത (നാഥനെ). അതിനാൽ (ഇതെല്ലാം) അറിഞ്ഞുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന് സമന്മാരെ സ്ഥാപിക്കരുത്.” (സൂറ അൽ ബഖറ- 21,22)

2. ആരാധനക്കർഹൻ എന്നതിൽ അവനെ ഏകനാക്കൽ (توحيد الألوهية)

സൃഷ്ടികൾ ചെയ്യുന്ന മുഴുവൻ ആരാധനകൾക്കും അർഹൻ അല്ലാഹു മാത്രമാണ്. അതിൽ മറ്റാർക്കും യാതൊരു പങ്കുമില്ല. **يُحْيِي وَيُمِيتُ** എന്ന സാക്ഷ്യ വചനത്തിന്റെ ചുരുക്കവും ഇതുതന്നെ.

ഈ വിഷയത്തിലാണ് മനുഷ്യർ ഏറ്റവും കൂടുതൽ വ്യതിചലിച്ചിട്ടുള്ളത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഈ വിശ്വാസം ഊട്ടിയുറപ്പിക്കാനാണ് ഖുർആൻ ഏറ്റവും കൂടുതൽ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളതും. ഈ ലോകത്തേക്ക് നിയോഗിക്കപ്പെട്ട മുഴുവൻ

പ്രവാചകന്മാരുടെയും പ്രബോധന ദൗത്യത്തിന്റെ കാര്യം ഇതുതന്നെയായിരുന്നു. അതിനാൽ ഈ ഭാഗം അൽപം വിശദമായി ശേഷം വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ട്.

3. നാമ-ഗുണ-വിശേഷണങ്ങളിൽ അല്ലാഹുവിനെ ഏകനാക്കൽ (توحيد الأسماء والصفات)

അല്ലാഹുവിന് പരിശുദ്ധമായ കുറെ നാമങ്ങളും അതുല്യമായ കുറെ ഗുണവിശേഷണങ്ങളുമുണ്ട്. വുർആനിലും ഹദീസുകളിലുമായി അവ നമുക്ക് കാണാം. അതെല്ലാം അല്ലാഹുവിന് മാത്രമുള്ളതാണ്. അതിനാൽ അവ അവനിൽ മാത്രം പരിമിതപ്പെടുത്തി വിശ്വസിക്കലും സൂപ്പർട്രിക്സ് ആരോപിക്കാതിരിക്കലുമാണ് ഈ വിഷയത്തിലുള്ള വിശ്വാസം. എന്നാൽ അത്തരം സ്ഥിതികളുടെ പദങ്ങൾ വല്ലതും സൂപ്പർട്രിക്സ് ക്ലൈംബർ വല്ല സ്ഥലങ്ങളിലും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അത് ഭാഷാപരമായി മാത്രമാണെന്നോ അല്ലെങ്കിൽ ആലങ്കാരികമായ നിലക്കണെന്നോ മനസ്സിലാക്കണം. (ഉദാ:- വുർആനിൽ നബി(ﷺ))

യെ കുറിച്ച് റഹീം എന്ന് പറഞ്ഞത്.)

ബുർആൻ പറയുന്നത് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കുക.

لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ

(سورة الشورى: ١١)

“അവൻ തുല്യമായി യാതൊന്നുമില്ല. അവൻ എല്ലാം കേൾക്കുന്നവനും കാണുന്നവനുമാണ്.”
(സൂറ: ശുറ- 11)

وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ (سورة الإخلاص: ٤)

“അവൻ തുല്യനായി ആരും ഇല്ലതാനും”
(സൂറ: ഇഖ്ലാസ്- 4)

മാത്രമല്ല, അല്ലാഹുവിനുള്ളതായി ബുർആനും സുന്നത്തും വിശേഷിപ്പിച്ച മറ്റു ചില വിശേഷണങ്ങൾ (ഉദാ:- യദ് = കൈ, വജ്ഹ് = മുഖം, ഇസ്തിവാത്ത് തുടങ്ങിയവ) അല്ലാഹും റസൂലും എപ്രകാരമാണോ പറഞ്ഞതെങ്കിൽ അതുപോലെതന്നെ, അവന്റെ മഹത്വത്തിന് യോജിക്കും വിധമുള്ള അവന്റെ ഗുണങ്ങളാണെന്ന് വിശ്വസിക്കൽ നിർബന്ധമാണ്. അവ നിഷേധിക്കാനോ

വ്യാഖ്യാനിക്കാനോ വ്യത്യാസപ്പെടുത്താനോ മനുഷ്യരോട് താരതമ്യം ചെയ്യാനോ പാടില്ല. അങ്ങനെ ചെയ്തൽ കുഹ്റിലെത്തിക്കുമെന്നാണ് പൂർവ്വികർ പഠിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. മഹാനായ ഇമാം മാലിക്(റ) യുടെ ഈ വിഷയത്തിലുള്ള പ്രസിദ്ധമായ ഒരു പ്രസ്താവന ഇവിടെ അനുസ്മരിക്കുന്നത് ഉചിതമായിരിക്കും. അതിപ്രകാരമാണ്:

الِاسْتِوَاءُ مَعْلُومٌ وَالْكِيفُ مَجْهُولٌ
وَالِإِيْمَانُ بِهِ وَاجِبٌ وَالسُّؤَالُ عَنْهُ بِدْعَةٌ

“അല്ലാഹു അർശിൽ ഉപവിഷ്ടനാകുമെന്നത് അറിയപ്പെട്ട കാര്യമാണ്, അത് എങ്ങിനെയാണ് എന്ന കാര്യം അറിയപ്പെടാത്തതുമാണ്. എന്നാൽ അത് വിശ്വസിക്കൽ നിർബന്ധമാണ്. അത് എങ്ങനെയെന്ന ചോദ്യം ബിദ്അത്തുമാണ്.”

ചുരുക്കത്തിൽ, മേൽ പറഞ്ഞ മൂന്ന് ഭാഗങ്ങളാണ് തൗഹീദ് എന്നതുകൊണ്ടുള്ള യഥാർത്ഥ വിവക്ഷ. അതിലെ രണ്ടാം ഭാഗമായി പറഞ്ഞ ഉലൂഹിയ്യത്തിലെ (ആരാധനയിലെ) തൗഹീദിനെ കുറിച്ച് അടിസ്ഥാനപരമായ ചില കാര്യങ്ങൾകൂടി ഇനി നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കാം.

പ്രാർത്ഥന

നമ്മെ സൃഷ്ടിച്ച് പരിപാലിക്കുന്ന രക്ഷിതാവായ അല്ലാഹുവിന്റെ മുമ്പിൽ ഒരു സൃഷ്ടി സമർപ്പിക്കുന്ന ഏറ്റവും മഹത്തായ നന്ദിപ്രകടനമാണ് പ്രാർത്ഥന. നാം ചെയ്യുന്ന എല്ലാ ആരാധനകളുടെയും ജീവനും പ്രാർത്ഥനതന്നെ. സൃഷ്ടികളുടെ കഴിവനപ്പുറമുള്ള കാര്യങ്ങൾക്ക് വേണ്ടി, അഥവാ, കാര്യകാരണബന്ധങ്ങൾക്കതീതമായി/അഭൗതികമായി ഗുണം ലഭിക്കാനും ദോഷം തടയ്ക്കാനുമുള്ള തേട്ടുമാണത്. അതിനാൽ പ്രാർത്ഥന അല്ലാഹുവിനോട് മാത്രമെ പാടുള്ളൂ. ഇത് ഇസ്‌ലാമിന്റെ നിർബന്ധനിയമമാണ്. നബി(ﷺ) പറയുന്നു:

عَنِ النَّعْمَانِ بْنِ بَشِيرٍ قَالَ: سَمِعْتُ النَّبِيَّ ﷺ يَقُولُ:
الدُّعَاءُ هُوَ الْعِبَادَةُ. ثُمَّ قَرَأَ: وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي
أَسْتَجِبْ لَكُمْ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي
سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ (الترمذي رقم: ٢٩٦٩)

“നുഅ്മാനുബ്നു ബശീർ(റ) ഉദ്ധരിക്കുന്നു: അല്ലാഹുവിന്റെ റസൂൽ അരുളി: നിശ്ചയം

പ്രാർത്ഥന അത് ഇബാദത്തു തന്നെയാണ്. ശേഷം നബി(ﷺ) ഓതി, നിങ്ങളുടെ നാഥൻ അരുളിയിരിക്കുന്നു. എന്നോട് നിങ്ങൾ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുക. നിശ്ചയം ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം നൽകും. എനിക്ക് ഇബാദത്തെടുക്കുവാൻ അഹങ്കരിക്കുന്നവർ നിന്ദ്യരായി നരകത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതാണ്.” (തിർമിദി: 2969, 3247, 3372, ഇബ്നുമാജ: 3828)

അപ്പോൾ, പ്രാർത്ഥന ആരാധനയാണെന്നും അത് അല്ലാഹുവിനോട് മാത്രമെ പാടുള്ളൂ എന്നും സംശയങ്ങൾക്ക് പഴുതില്ലാത്ത വിധം മേൽ നബിവചനം പഠിപ്പിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് പ്രാർത്ഥനകളെല്ലാം നമ്മെ സൃഷ്ടിച്ച് പരിപാലിക്കുന്ന ഏകനായ അല്ലാഹുവോട് മാത്രമേ പാടുള്ളൂ; സൃഷ്ടികൾ അവത്രെ ഉന്നതരായിരുന്നാലും അതിന് അർഹരല്ല. മാത്രവുമല്ല, അവരോടുള്ള പ്രാർത്ഥന അവൻ ഒരിക്കലും പൊറുക്കാത്ത മഹാപാപമായ ശിർക്ക് (ബഹുദൈവാരാധന) ആണ് എന്നുകൂടി ഇസ്‌ലാം പഠിപ്പിക്കുന്നു. ചില ഖുർആൻ വചനങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കുക:

لَهُ دَعْوَةُ الْحَقِّ وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ لَا يَسْتَجِيبُونَ لَهُمْ بِشَيْءٍ إِلَّا كَبَاسِطٌ كَفِّهِ إِلَى الْمَاءِ لِيَبْلُغَ فَاهُ وَمَا هُوَ

بِبَالِغِهِ وَمَا دُعَاءُ الْكَافِرِينَ إِلَّا فِي ضَلَالٍ (الرعد : ١٤)

“അല്ലാഹുവിനോടുള്ളത് മാത്രമാണ് സത്യമായ പ്രാർത്ഥന. (മറ്റുള്ളവരോടുള്ള പ്രാർത്ഥന അസത്യത്തിന്റേതുമാണ്.) അവനു പുറമെ ആരോടെല്ലാം അവർ പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവോ അവരാരും യാതൊരു ഉത്തരവും നൽകുന്നതല്ല. വെള്ളം തന്റെ വായിൽ വന്നെത്താൻവേണ്ടി തന്റെ ഇരു കൈകളും അതിന്റെ നേരെ നീട്ടിക്കാണിക്കുന്നവനെപ്പോലെ മാത്രമാകുന്നു അവർ. അത് (വെള്ളം) വായിൽ വന്നെത്തുകയില്ലല്ലോ? സത്യനിഷേധികളുടെ പ്രാർത്ഥന നഷ്ടത്തിൽ തന്നെയാകുന്നു.” (സൂറഃ റഅ്ദ് - 14)

إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ (سورة الفاتحة: ٥)

“നിന്നെമാത്രം ഞങ്ങൾ ആരാധിക്കുന്നു; നിന്നോടുമാത്രം ഞങ്ങൾ സഹായം തേടുകയും ചെയ്യുന്നു” (സൂറഃ ഫാതിഹ - 5)

قُلْ إِنَّمَا أَدْعُو رَبِّي وَلَا أُشْرِكُ بِهِ أَحَدًا (سورة الجن: ٢٠)

“പറയുക, എന്റെ നാമനോടു മാത്രമേ ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുകയുള്ളൂ. അവനിൽ ഒരാളെയും ഞാൻ പങ്ക് ചേർക്കുകയില്ല.” (സൂറഃ ജിന് - 20)

فَلَا تَدْعُوا مَعَ اللَّهِ أَحَدًا (سورة الجن: ١٨)

“അല്ലാഹുവിന്റെ കൂടെ മറ്റാരെയും നിങ്ങൾ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കരുത്.” (സൂറ: ജിന്- 18)

وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ، أُجِيبُ

دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ (سورة البقرة: ١٨٦)

“എന്റെ അടിമകൾ താങ്കളോട് എന്നെക്കുറിച്ച് ചോദിച്ചാൽ (പറയുക) നിശ്ചയം ഞാൻ അവരുടെ സമീപസ്ഥനാണ്. (അതുകൊണ്ട്) പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവൻ എന്നോട് പ്രാർത്ഥിക്കട്ടെ. ഞാൻ അവന്റെ പ്രാർത്ഥനക്കുത്തരം ചെയ്യും.” (സൂറ: അൽ ബഖറ- 186) അപ്പോൾ, അല്ലാഹു വിനോദം മാത്രമേ പ്രാർത്ഥന (സഹായാർത്ഥന) പാടുള്ളൂ എന്ന് മേൽ ആയത്തുകൾ അസന്നിഗ്ദമായി പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഇനി അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരോട് തേടിയാലുള്ള അവസ്ഥയെ വ്യർത്ഥൻ ഗൗരവപൂർവ്വം വിശദീകരിക്കുന്നത് കാണുക:

إِنْ تَدْعُوهُمْ لَا يَسْمَعُوا دُعَاءَكُمْ وَلَوْ سَمِعُوا مَا اسْتَجَابُوا
لَكُمْ وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يَكْفُرُونَ بِشِرْكِكُمْ وَلَا يُنَبِّئُكَ مِثْلُ خَبِيرٍ
(سورة الفاطر: ١٤)

“നിങ്ങളവരോട് പ്രാർത്ഥിച്ചാൽ നിങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥന അവർ കേൾക്കുകയില്ല. ഇനി (നിങ്ങൾ ജൽപിക്കുംപോലെ അത്) കേട്ടാൽ തന്നെ അവർ നിങ്ങൾക്കുത്തരം നൽകുന്നതുമല്ല. നിങ്ങൾ ചെയ്ത ഈ (പ്രാർത്ഥനയാകുന്ന) ശിർക്കിനെ അവർ അന്ത്യദിനത്തിൽ നിഷേധിക്കുകയും ചെയ്യും.” (സൂറഃ ഫാതിർ- 14)

وَمَنْ أَضَلُّ مِمَّن يَدْعُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ مَنْ لَا يَسْتَجِيبُ لَهُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ وَهُمْ عَنْ دُعَائِهِمْ غَافِلُونَ . وَإِذَا حُشِرَ النَّاسُ كَانُوا لَهُمْ أَعْدَاءً وَكَانُوا بِعِبَادَتِهِمْ كَافِرِينَ (سورة الاحقاف: ٦٠)

“അന്ത്യനാൾ വരെ ഉത്തരം ചെയ്യാത്തവരോട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവനെക്കാൾ വഴിപിഴച്ചവൻ മറ്റാരാണ്? അവരാകട്ടെ ഇവരുടെ പ്രാർത്ഥനയെ കുറിച്ച് അശ്രദ്ധരുമാണ്. (മാത്രമല്ല അന്ത്യനാളിൽ) മനുഷ്യരെ ഒരുമിച്ചു കൂട്ടപ്പെടുമ്പോൾ അവർ ഇവരുടെ (പ്രാർത്ഥിച്ചവരുടെ) ശത്രുക്കളായിത്തീരുകയും, ഇവരുടെ ആരാധനയെ അവർ നിഷേധിക്കുകയും ചെയ്യും.” (സൂറഃ അഹ്ഖാഫ്- 5,6)

وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ
عَنْ عِبَادَتِي سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ (غافر: ٦٠)

“നിങ്ങളുടെ നാഥൻ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു:
എന്നോട് നിങ്ങൾ പ്രാർത്ഥിക്കുക. ഞാൻ
നിങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം നൽകാം. തീർച്ചയായും
എന്നെ ആരാധിക്കുന്ന (പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന)
കാര്യത്തിൽ അഹങ്കരിക്കുന്നവർ പിന്നീട്
നിന്ദ്യരായി നരകത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതാണ്.”
(സൂറ: ഗാഫിർ- 60)

ഇത്രയും ആയത്തുകൾ വ്യക്തമാക്കിയ
കാര്യങ്ങളുടെ ചുരുക്കം ഇതാണ്:

* അല്ലാഹുവിനെ മാത്രമെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥി
ക്കാൻ പാടുള്ളു.

* എല്ലാം കേൾക്കാനും അറിയാനും,
പ്രാർത്ഥനകൾക്കുത്തരം ചെയ്യാനും അവനുമാ
ത്രമേ സാധിക്കുകയുള്ളൂ.

* അവനെയല്ലാതെ മറ്റാരെയും വളിച്ചു
തേടാൻ പാടില്ല.

* അല്ലാഹുവല്ലാത്ത ആരാധ്യർക്ക് നമ്മുടെ
സഹായാർത്ഥനകൾ കേൾക്കാനോ നമ്മുടെ

പ്രയാസങ്ങളറിഞ്ഞ് ഉത്തരം ചെയ്യാനോ സഹായിക്കാനോ കഴിയില്ല.

* അവരോടുള്ള പ്രാർത്ഥനയെ പരലോകത്ത് അവർതന്നെ നിഷേധിക്കും.

* വിളിച്ചുതേടപ്പെടുന്നവർ നമ്മെ പോലുള്ള സൃഷ്ടികൾ മാത്രം. അവർ അങ്ങേയറ്റം ദുർബലരുമാണ്.

* അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരെ വിളിച്ചു തേടുന്നവർ ഏറ്റവും വഴിപിഴച്ചവർ.

അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരോടുള്ള പ്രാർത്ഥനയുടെ കാര്യത്തിൽ നമ്മുടെ ഒന്നാം പ്രമാണമായ വിശുദ്ധ ഖുർആന്റെ നിലപാടെന്താണെന്ന് മേൽ ഉദ്ധരിച്ച ആയത്തുകളിൽ നിന്നും നാം മനസ്സിലാക്കി. ഇനി ഇസ്‌ലാമിന്റെ രണ്ടാം പ്രമാണമായ സുന്നത്ത്(ഹദീസ്) പരിശോധിച്ചാലും ഇക്കാര്യം മേൽപറഞ്ഞതുപോലെ തന്നെ ആണയിട്ടു സമർത്ഥിക്കുന്നതായി കാണാം. ഒരു ഉദാഹരണം മാത്രം ശ്രദ്ധിക്കുക:

قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: إِذَا سَأَلْتَ فَاسْأَلِ اللَّهَ وَإِذَا اسْتَعَنْتَ فَاسْتَعِنْ بِاللَّهِ

(ترمذى رقم: ٦٥١٦)

അബ്ദുല്ലാഹ്ബ്നു അബ്ബാസ്(റ) നിവേദനം: നബി(ﷺ) പറഞ്ഞു: “നീ വല്ലതും ചോദിക്കുകയാണെങ്കിൽ അല്ലാഹുവിനോട് ചോദിക്കുക. നീ സഹായം തേടുകയാണെങ്കിൽ അല്ലാഹുവിനോട് തേടുക.” (തിർമുദി ഹദീസ് നമ്പർ: 2516)

അപ്പോൾ, അല്ലാഹുവോടു മാത്രമേ പ്രാർത്ഥിക്കാനും സഹായം തേടാനും പാടുള്ളുവെന്നും മറ്റാരോടും അത് പാടില്ലെന്നും രണ്ടാം പ്രമാണമായ സുന്നത്തും നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. മാത്രമല്ല, ഒരു വിശ്വാസി രാവിലെ ഉറക്കിൽ നിന്ന് ഉണരുന്നത് മുതൽ രാത്രി ഉറങ്ങാൻ കിടക്കുന്നത് വരെയുള്ള വിവിധ സന്ദർഭങ്ങളിൽ നടത്തേണ്ട നൂറുകണക്കിന് സുന്നത്തായ പ്രാർത്ഥനകൾ നബി(ﷺ) നമ്മെ പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. (ഉദാ:- വാഹനത്തിൽ കയറുമ്പോൾ, പുതുവസ്ത്രം ധരിക്കുമ്പോൾ, ഇടിമിന്നലുണ്ടാകുമ്പോൾ, രോഗശാന്തിക്ക്, ഖബർ സിയാറത്ത് ചെയ്യുമ്പോൾ....) എന്നാൽ ഈ പ്രാർത്ഥനകളിലെവിടേയും അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരോടുള്ള പ്രാർത്ഥനയുടെ ഒരു സൂചന പോലും കാണാൻ സാധ്യമല്ല! എല്ലാം അല്ലാഹുവോട് മാത്രമാണെന്നും അവയിലൊന്നും ആരുടേയും ഹബ്-ജാഹ്-ബറകത്ത് കൊണ്ടുള്ള ഇടതേട്ടമില്ലെന്നതും പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാണ്.

അതിനാൽ ഈ മാതൃക സ്വീകരിച്ച് ഇടയാളന്മാരും മധ്യവർത്തികളുമില്ലാതെ നേർക്കുനേരെ അല്ലാഹുവിനോട് മാത്രം പ്രാർത്ഥിക്കണമെന്നാണ് ഇസ്‌ലാം പഠിപ്പിക്കുന്നത്.

ചുരുക്കത്തിൽ, മരിച്ചുപോയ മഹാത്മാക്കളെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കാം. അവർക്ക് നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനകൾ കേൾക്കാനും ഉത്തരം ചെയ്യാനും സാധിക്കും. അതിനാൽ അവരോടുള്ള പ്രാർത്ഥന ശീർക്കോ കുഫ്റോ ആകുന്നില്ല എന്ന നമ്മുടെ നാട്ടിലെ ചില പണ്ഡിതന്മാരുടെ വാദത്തിന് ഇസ്‌ലാമികമായി ഒരു അടിസ്ഥാനവുമില്ലെന്നും, അത് വലിയ അപകടത്തിലേക്കാണ് എത്തിച്ചേരുന്നതെന്നും ഇത്രയും വിശദീകരിച്ചതിൽനിന്നും വ്യക്തമായല്ലോ?

ഇസ്‌തിഗാസ:

സഹായം തേടുക എന്നാണ് 'ഇസ്‌തിഗാസ' എന്നതുകൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഇസ്‌തിഗാസയിൽ അനുവദിച്ചതും വിരോധിച്ചതുമുണ്ട്. സാമൂഹ്യ ജീവിതമായ മനുഷ്യർ പരസ്പരം അവർക്ക് ലഭ്യമായ കഴിവിൽപ്പെട്ട

സഹായം ചോദിക്കൽ സർവ്വസാധാരണ
 യാണയാണല്ലോ. ഉദാഹരണമായി: അയൽവാ
 സികളോട് വല്ലതും വായ്പ ചോദിക്കൽ,
 കടകളിൽ പോയി സാധനങ്ങൾ ചോദിക്കൽ,
 വാഹനത്തിലേക്ക് കയറാൻ സാധിക്കാത്ത ഒരാൾ
 മറ്റൊരാളോട് ഒന്ന് കൈപിടിക്കാൻ ആവശ്യ
 പ്പെടുത്ത്... ഇങ്ങനെ ഇസ്‌ലാം വിരോധിക്കാത്ത
 കാര്യങ്ങളിൽ സഹായം ചോദിക്കുന്നത് അനു
 വദനീയമാണ്. ചിലപ്പോൾ നിർബന്ധവുമാണ്.
 ഖുർആൻ തന്നെ പറയുന്നത് കാണുക:

وَتَعَاوَنُوا عَلَى الْبِرِّ وَالتَّقْوَىٰ وَلَا تَعَاوَنُوا عَلَى
 الْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ (المائدة: ٢)

“സൽപ്രർത്തനങ്ങളിലും തഖ്വയിലും
 നിങ്ങൾ പരസ്പരം സഹായിക്കുക; കുറ്റകരമായ
 കാര്യത്തിലും അക്രമത്തിലും നിങ്ങൾ പരസ്പരം
 സഹായിക്കരുത്.” (സൂറഃ മാഇദ- 2)

എന്നാൽ തെറ്റായതും വിരോധിക്കപ്പെട്ട
 തുമായ ഒരു ഇസ്തിഗാസയുണ്ട്. അതാണ് ഇന്ന്
 ഏറെ തെറ്റിദ്ധാരണകൾക്ക് വിധേയമായിട്ടു
 ള്ളതും. അഥവാ, ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരോ

മരിച്ചുപോയവരോ ആയ സൂഷ്ടികളോട് (ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് മഹാത്മാക്കളോട്) സൂഷ്ടികളുടെ കഴിവിനപ്പുറത്തുള്ള കാര്യങ്ങൾക്ക് വേണ്ടി നടത്തുന്ന സഹായാർത്ഥനയാണത്. എന്നാൽ ഈ തരത്തിലുള്ള സഹായം തേടലിന് ഇസ്ലാമിക പ്രമാണങ്ങളിൽ തെളിവ് കണ്ടെത്താൻ സാധിക്കുകയില്ല. മാത്രമല്ല, അത് അല്ലാഹുവിന്റെ മാത്രം കഴിവിൽ പെട്ടതാണ് താനും. അതിനാൽ അത് സൂഷ്ടികളോട് ചോദിക്കൽ തെറ്റാണ്; ശിർക്കുമാണ്.

ഉദാഹരണമായി: ഒരാൾക്ക് രോഗം ബാധിച്ചു. അദ്ദേഹം ഒരു ഡോക്ടറുടെ അടുക്കൽ പോയി പറഞ്ഞു: 'എനിക്ക് രോഗമാണ് എന്നെ സഹായിക്കണം.' ഇത് അനുവദനീയമായ ഇസ്തിഗാസയാണ്. കാരണം ഇവിടെ ആ രോഗിയുടെ ഉദ്ദേശ്യം, തന്റെ മുന്നിൽ നിൽക്കുന്ന ഡോക്ടർ, അദ്ദേഹം പഠിച്ച അറിവുവെച്ച് തന്നെ ചികിത്സിക്കുമെന്നും ആവശ്യമായ മരുന്നുകൾ നിർദ്ദേശിക്കുകയും ചെയ്യുമെന്നാണ്. അപ്പോൾ ഇവിടെയുള്ള സഹായം മനുഷ്യന് ലഭിച്ച കഴിവിൽ പെട്ടതാണ്. കാര്യകാരണ ബന്ധങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ഒരുങ്ങിനിൽക്കുന്നതുമാണ്. അതിനാൽ ആ ചോദ്യം തെറ്റല്ല; അനുവദനീയമാണ്.

എന്നാൽ ഇതേ രോഗി തന്നെ 'അല്ലാഹുവേ എന്നെ സഹായിക്കേണേ, എന്റെ രോഗം സുഖപ്പെടുത്തേണമേ' എന്ന് ഇസ്തിഗാസ നടത്തിയാൽ അതും അനുവദനീയമാണ്. എന്നാൽ ഇവിടെ അല്ലാഹുവിന്റെ സഹായവും രോഗശമനവും ഏതുരൂപത്തിലാണെന്ന് നമുക്കു ജ്ഞാതമാണ്. ഡോക്ടർ ചെയ്തതുപോലെ അല്ലാഹു നേർക്കുനേരെ വന്ന് പരിശോധിച്ച് മരുന്ന് നൽകുമെന്നല്ല ഉദ്ദേശ്യം. മറിച്ച് മനുഷ്യരുൾപ്പടെ സൃഷ്ടികൾക്കൊർക്കും കഴിയാത്ത, തികച്ചും കാര്യകാരണ ബന്ധങ്ങൾക്കതീതമായ (അഭൗതികമായ) മാർഗ്ഗത്തിൽ സഹായിക്കുമെന്നാണ്.

എന്നാൽ, ഇതേ രോഗി തന്നെ 'ബദ്രീങ്ങളേ, മുഹ്യിദ്ദീൻ ശൈഖേ! എന്നെ സഹായിക്കേണമേ, എന്റെ രോഗം സുഖപ്പെടുത്തേണമേ...' എന്ന് ഇസ്തിഗാസ നടത്തിയാൽ അത് തെറ്റാണ്. അല്ലാഹു പൊറുക്കാത്ത ശിർക്കാണ്. കാരണം ഇവിടെയും ആ മഹാത്മാക്കൾ സഹായിക്കുമെന്നും രോഗം മാറ്റുമെന്നും വിശ്വസിക്കുന്നത് നമുക്കറിയാത്ത, ഭൗതികമല്ലാത്ത മാർഗ്ഗത്തിലൂടെയാണ്. നേരത്തെ പറഞ്ഞ ഡോക്ടറുടെ രൂപത്തിൽ, നേർക്കുനേരെ വന്ന് ചിൽസി

ക്കുകയും മരുന്ന് നൽകുകയും ചെയ്യും എന്ന നിലക്കല്ലേല്ലോ?. മറിച്ച് അല്ലാഹു ചെയ്യുന്നതു പോലെ കാര്യ-കാരണ ബന്ധങ്ങൾക്കതീതമായി (അഭൗതികമായി) സഹായിക്കുമെന്നാണ്. അതാകട്ടെ അല്ലാഹുവിന്റെ മാത്രം കഴിവിൽ പെട്ടതാണ് താനും.

അതിനാൽ ഒരു മരണപ്പെട്ട നബിയെ കുറിച്ചോ വലിയുനെ കുറിച്ചോ ആരെങ്കിലും അപ്രകാരം വിശ്വസിച്ചാൽ അത് അല്ലാഹുവിന് മാത്രം അവകാശപ്പെട്ട അവന്റെ കഴിവിൽ അവരെ പക്ഷ് ചേർക്കലായി മാറുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അത് ശിർക്കായി തീരുകയും ചെയ്യും!

മേൽ പറഞ്ഞ തരത്തിലുള്ള, അല്ലാഹുവിനോടു മാത്രം നടത്താൻ പാടുള്ള സഹായത്തേതെ കുറിച്ചും ഇസ്തിഗാസ എന്ന് ഖുർആൻ തന്നെ പ്രയോഗിച്ചതായി കാണാം. (ഉദാ:- സൂറ അൻഹാൽ-9) അതുപോലെ 'ദുആ'(പ്രാർത്ഥന) എന്ന് ഖുർആൻ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത്: രോഗശമനം, സന്താനലബ്ധി, നരകമോചനം... തുടങ്ങിയ, സൂഷ്ടികളുടെ കഴിവിനപ്പുറമുള്ള, കാര്യ-കാരണ ബന്ധങ്ങൾക്കതീതമായി ലഭിക്കേണ്ടുന്ന കാര്യങ്ങൾക്കായുള്ള സഹായത്തേറ്റതിനാണ്. അതിനാൽ അതൊരിക്കലും

സൂഷ്ടികളോട് ചോദിക്കാൻ പാടില്ല; അല്ലാഹുവിനോട് മാത്രമേ പാടുള്ളൂ എന്ന് ഖുർആൻ ആവർത്തിച്ച് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതാണ് നേരത്തെ നാം ഉദ്ധരിച്ചതും.

ചുരുക്കത്തിൽ, സൂഷ്ടികൾ പരസ്പരം ചെയ്യുന്ന, അവരുടെ കഴിവിലും നിയന്ത്രണത്തിലും പെട്ടതല്ലാത്ത സഹായങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനോട് മാത്രമേ ചോദിക്കാൻ പാടുള്ളൂ. ഇതാണ് 'ഇസ്തിഗാസ'യുടെ ഇസ്ലാമിക വീക്ഷണം. അത്തരം ഇസ്തിഗാസ അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരോട് നടത്താൻ ഇസ്ലാമിക പ്രമാണങ്ങളിലെവിടെയും ഒരു തെളിവു കണ്ടെത്താൻ സാധിക്കുകയുമില്ല.

തവസ്സൂൽ

'തവസ്സൂൽ' എന്നതുകൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നത്, സൂഷ്ടികൾ അവരുടേയും അല്ലാഹുവിന്റേയും ഇടയിൽ ഒന്നിനെ മദ്ധ്യവർത്തിയാക്കി നിർത്തി അതുമൂലമേ അല്ലാഹുവിലേക്കടുക്കുക എന്നാണ്. അങ്ങനെ ഇടയാളനായി ഇന്ന് അധികമാളുകളും സ്വീകരിക്കാറുള്ളത് മരിച്ചുപോയ മഹാത്മാക്കളേയും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരുടേയും മരിച്ചവ

രൂടെയും ഹബ്ബ, ജാഹ്, ബറകത്ത് എന്നിവയുമാണ്.

ഇന്ന് നമ്മുടെ സമൂഹത്തിലെ പൊതുജനങ്ങളിൽ ഭൂരിപക്ഷവും വിശ്വസിക്കുന്നത്, നമുക്കാർക്കും അല്ലാഹുവിലേക്ക് നേരിട്ടടുക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ലെന്നാണ്. കാരണം നാം അല്ലാഹുവോടടുത്തവരല്ല, നിത്യേന നിരവധി തെറ്റുകൾ ചെയ്യുന്ന പാപികൾ. അതുകൊണ്ട് അവനിലേക്ക് കൂടുതൽ അടുത്ത അവന്റെ ഇഷ്ടദാസന്മാരായ അബിയാ-ഔലിയാക്കൾ വഴി മാത്രമേ അവനിലേക്കടുക്കാൻ കഴിയൂ. അവർ നമ്മുടെ കാര്യങ്ങൾ അല്ലാഹുവോടു പറയും; എങ്കിൽ അതൊരിക്കലും അല്ലാഹു തട്ടിമാറ്റുകയില്ല! ഇതാണ് ഈ വിഷയത്തിലുള്ള നമ്മുടെ സമൂഹത്തിന്റെ വിശ്വാസം.

എന്നാൽ ഇസ്‌ലാം അല്ലാഹുവിനെ പരിചയപ്പെടുത്തുന്നത് ഇടയാളന്മാരില്ലാതെ നേരിട്ട് അടുക്കുവാൻ പറ്റിയ അങ്ങേയറ്റത്തെ കാരുണ്യത്തിന്റെ നാമനായിട്ടാണ്. അവന്റെ വിശേഷണങ്ങളായി വിശുദ്ധ ഖുർആൻ ഏറ്റവും കൂടുതൽ പരിചയപ്പെടുത്തുന്നത് 'റഹ്മാൻ' (പരമ കാരുണികൻ) 'റഹീം' (കരുണാനിധി) എന്നിവയാണ്. സൃഷ്ടികളുമായുള്ള അവന്റെ

അടുപ്പത്തെ കുറിച്ച് അവൻ തന്നെ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നത് നോക്കൂ:

وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ وَنَعْلَمُ مَا تُوَسْوِسُ بِهِ نَفْسُهُ وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ (سورة قاف: ١٦)

“തീർച്ചയായും മനുഷ്യനെ നാം സൃഷ്ടിച്ചു. അവന്റെ ഹൃദയം മന്ത്രിക്കുന്നത് നാം അറിയുന്നു. തന്റെ കണ്ഠനാടിയേക്കാൾ നാം അവനോട് അടുത്തവനാണ്.” (സൂറഃ ഖാഫ്: 16)

وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ، أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ (سورة البقرة: ١٨٦)

“എന്റെ അടിമകൾ താങ്കളോട് എന്നെ കുറിച്ച് ചോദിച്ചാൽ (പറയുക) തീർച്ചയായും ഞാൻ അവരുടെ സമീപസ്ഥനാണ്. (അതുകൊണ്ട്) പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവൻ എന്നോട് പ്രാർത്ഥിച്ചാൽ ഞാൻ അവന്റെ പ്രാർത്ഥനക്ക് ഉത്തരം ചെയ്യും.” (സൂറഃ അൽബഖറ - 186)

നോക്കൂ, എത്രവലിയ കാരുണ്യവാനാണവൻ! നമ്മോട് ഏറ്റവും അടുത്തവനാണെന്നും

തെറ്റുകളും കുറ്റങ്ങളും ചെയ്തു കൂട്ടിയവരോട് പോലും നിരാശപ്പെടേണ്ടതില്ല; പൊറുത്തുതരാൻ താൻ എപ്പോഴും ഒരുക്കമാണെന്നു മറിയിക്കുന്നു! എന്നിട്ട് ആ നാമനിലേക്ക് അടുക്കാൻ മറ്റൊരാളുടെ ഇടയാളത്തമാവശ്യമുണ്ടെന്നോ? അവന് നമ്മെ മറ്റാരെങ്കിലും പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുകയും അടുപ്പിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതുണ്ടെന്നോ?! വല്ലാത്ത വിശ്വാസം തന്നെ! നാമുമായി ഏറ്റവും അടുത്ത, നമ്മുടെ രഹസ്യപരസ്യങ്ങളറിയുന്ന, നമ്മോട് ഏറ്റവും കൂടുതൽ സ്നേഹമുള്ളവനുമായ അല്ലാഹുവിനെ, ഭൗതികമായ സംവിധാനങ്ങളോടും മറ്റും താരതമ്യപ്പെടുത്തുന്നത് ഒരിക്കലും ശരിയല്ല. ഇവരെക്കൊക്കെ അല്ലാഹുവിനെ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളത് വിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ നിന്നോതിരു സുന്നത്തിൽനിന്നോ അല്ല. മറിച്ച് കുറെ കേട്ടുകേൾവികളിൽനിന്നും കെട്ടുകഥകളിൽ നിന്നുമാണെന്നാണ് അതിനർത്ഥം.

എന്നാൽ ശറഇൽ അനുവദിക്കപ്പെട്ട ചില തവസ്സുകളുണ്ട്. അവ ഇനി പറയുന്നവയാണ്:

1. സൽകർമ്മങ്ങൾക്കൊണ്ടുള്ള തവസ്സുൽ:-

അഥവാ, അല്ലാഹുവിനേയും റസൂലിനേയും അനുസരിച്ചുകൊണ്ട് അല്ലാഹുവും റസൂലും

കൽപിക്കുന്നത് അനുസരിച്ചും, വിരോധിച്ചത് കയ്യാഴിച്ചും ജീവിച്ച് പുണ്യകർമ്മങ്ങളനുഷ്ഠിക്കുക എന്നതാണ് അതിൽ മുഖ്യമായിട്ടുള്ളത്. വിശുദ്ധ വുർആൻ തന്നെ പറയുന്നത് കാണുക:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَابْتَغُوا
إِلَيْهِ الْوَسِيلَةَ (سورة المائدة : 35)

“വിശ്വാസികളേ, നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനെ സൂക്ഷിക്കുകയും അവനിലേക്ക് അടുപ്പിക്കുന്ന മാർഗ്ഗം അന്വേഷിക്കുകയും ചെയ്യുക.” (സൂറ: മാഇദ- 35)

ഈ ആയത്തിൽ പറയുന്നത് സ്വന്തം സൽകർമ്മങ്ങൾവഴി അല്ലാഹുവിലേക്ക് അടുക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചാണ്. ഇക്കാര്യത്തിൽ വുർആൻ വ്യാഖ്യാതാക്കൾക്കിടയിൽ ഭിന്നതയില്ലെന്ന് തഹ്സീർ ഇബ്നുകസീറിൽ പ്രത്യേകം പറയുന്നുണ്ട്. (തഹ്സീർ ഇബ്നുകസീർ 2/53)

സൽകർമ്മങ്ങൾ കൊണ്ടുള്ള തവസ്സൂലിനുള്ള മറ്റൊരു ഉദാഹരണമാണ് ഒരു ഗൃഹയിൽ കൂടുങ്ങിപ്പോയ മൂന്നാളുകളെപ്പറ്റി വന്ന പ്രസിദ്ധമായ ഹദീസ്. പൂർക്കത്തിൽ ഓരോ ആളുകൾക്കും സ്വന്തം

സൽക്കർമ്മങ്ങൾ കൊണ്ട് തവസ്സുൽ ചെയ്യാമെന്ന് ഇതിൽ നിന്നെല്ലാം മനസ്സിലാക്കാം.

2. ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരുടെ പ്രാർത്ഥന കൊണ്ടുള്ള തവസ്സുൽ:- തവസ്സുൽ ചെയ്യുന്ന ആൾ, തനിക്കുവേണ്ടി ഇന്നു കാര്യത്തിന് അല്ലാഹുവോട് പ്രർത്ഥിക്കണമെന്ന് മറ്റൊരാളുടെ അടുക്കൽ ചെന്നു ആവശ്യപ്പെടലാണിത്.

നബി(ﷺ)യുടെ അടുക്കൽ ഒരു ഗ്രാമീണ അറബി വന്ന് മഴക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കാനുവശ്യപ്പെട്ടത് ഇതിനുദാഹരണമാണ്. ഇക്കാര്യം ബുഖാരി, മുസ്ലിം തുടങ്ങിയ പ്രസിദ്ധ ഹദീസ് ഗ്രന്ഥങ്ങളിലെല്ലാം റിപ്പോർട്ടുചെയ്യപ്പെട്ടതാണ്. ഇതുപോലെ നമുക്കും ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന സ്വാലിഹീങ്ങളോട് പ്രാർത്ഥിക്കാൻ ആവശ്യപ്പെടാം. ഉമർ(റ) ഉറക്കായി മക്കത്തേക്ക് പോകുമ്പോൾ നബി(ﷺ) അദ്ദേഹത്തോട് “സുഹൃത്തേ ഞങ്ങളെ നിന്റെ പ്രാർത്ഥനയിൽ ഉൾപ്പെടുത്താൻ മറക്കരുതേ” എന്ന് പറഞ്ഞത് ഇതിനുള്ള മറ്റൊരു തെളിവാണ്.

എന്നാൽ ജീവിതകാലത്ത് മാത്രമേ ഈ തവസ്സുലിന്റെ അനുവദനീയതക്ക് സാധുതയുള്ളൂ. അതിനാൽ ആരെങ്കിലും നബി(ﷺ)യുടേതെ

ടക്കം ഖണ്ഡികൾ ചെന്ന് എനിക്കുവേണ്ടി അല്ലാഹുവിനോട് പ്രാർത്ഥിക്കണമെന്നോ, എന്റെ ആവശ്യം നിറവേറ്റിത്തരണമെന്നോ പാപം പൊറുത്തുതരണമെന്നോ വിഷമം അകറ്റിത്തരണമെന്നോ പ്രാർത്ഥിക്കാനോ, തവസ്സുലാക്കാനോ പൂട്ടുള്ളതല്ല.

3. അല്ലാഹുവിന്റെ നാമ-ഗുണ-വിശേഷണങ്ങൾക്കൊണ്ടുള്ള തവസ്സുൽ:- അനുവദിക്കപ്പെട്ട 'തവസ്സുലി'ന്റെ മറ്റൊരു ഇനമാണിത്. അല്ലാഹുവിനെ സ്തുതിക്കുകയും മഹത്വപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുക. അവന്റെ മഹിത നാമങ്ങൾക്കൊണ്ടും ഉദാത്ത ഗുണവിശേഷണങ്ങൾക്കൊണ്ടും അവനെ പ്രകീർത്തിക്കുക. ശേഷം അവനോട്, താൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന കാര്യത്തിനായി പ്രാർത്ഥിക്കുക. ഇതാണ് അതിന്റെ രീതി. ഇക്കാര്യം വിശുദ്ധ ഖുർആൻ സൂറ: അഅ്റാഫ്-180 ൽ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

ചുരുക്കത്തിൽ, ഇസ്ലാം തവസ്സുലിനെ പാടെ നിരാകരിക്കുന്നില്ലെന്നും അതിൽ അനുവദിക്കപ്പെട്ടവയുണ്ടെന്നും മേൽ വിശദീകരണങ്ങളിലൂടെ വ്യക്തമായല്ലോ. എന്നാൽ ഇന്ന് നമ്മുടെ സമൂഹത്തിൽ കൂടുതലായും നടന്നുവരുന്ന തവസ്സുൽ

ഈ പറഞ്ഞ തരത്തിലുള്ളതല്ലെന്നും മരിച്ചുപോയ
 മഹാത്മാക്കളെക്കൊണ്ടും അവരുടെ ഹബ്,
 ജാഹ്, ബറകത്ത് എന്നിവകൊണ്ടല്ലാമുള്ളതാ
 എന്നും തീർച്ചയാണല്ലോ. അതാകട്ടെ ഇസ്‌ലാം
 പഠിപ്പിക്കാത്തതും അന്യ മതസ്ഥരിൽ നിന്ന് കട
 ന്നുക്കൂടിയതുമാണ്. അത് ഇസ്‌ലാമികമാണെന്ന്
 സ്ഥാപിക്കാൻ അതിന്റെ അനുകൂലികൾക്ക് ഒരി
 ക്കലും സാധിക്കുകയുമില്ല. അന്വിയാക്കളിൽ
 ചിലർ മറ്റു ചിലരെക്കൊണ്ടോ സഹാബിവര്യന്മാർ
 നബി(ﷺ)യെക്കൊണ്ടോ ഈ വിധം തവസ്സൂൽ
 ചെയ്തതായി സ്ഥിരപ്പെട്ടിട്ടില്ല. മാത്രമല്ല, നിരവധി
 അന്വിയാക്കളുടെ പ്രാർത്ഥനകൾ ഖുർആൻ ഉദ്ധ
 രിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അവയിലൊന്നിൽ പോലും
 തങ്ങൾക്ക് മുമ്പ് കഴിഞ്ഞുപോയ പ്രവാചക
 ന്മാരെക്കൊണ്ടോ അവരുടെ ഹബ്-ജാഹ്-ബറക
 ത്തുകൊണ്ടോ തവസ്സൂൽ ചെയ്ത പ്രാർത്ഥനയില്ല
 എന്നതും ശ്രദ്ധേയമാണ്. അതിനാൽ അന്യ മത
 സ്ഥരിൽനിന്നും കടന്നുവന്ന അത്തരം തെറ്റായ
 തവസ്സൂലിനെ നാം കയ്യൊഴിച്ചേ മതിയാകൂ. പകരം
 പ്രവാചകന്മാരുടെയും ഔലിയാക്കളുടെയും
 മാതൃക സ്വീകരിച്ച്, ഇടയാളന്മാരില്ലാതെ നേരിട്ട്
 അല്ലാഹുവിനോട് തേടുകയും ചെയ്യുക.

ശീർക്ക്

അല്ലാഹുവിന് മാത്രം അവകാശപ്പെട്ട കാര്യങ്ങൾ മറ്റുള്ളവർക്ക് വകവെച്ചു കൊടുക്കുക എന്നതിനാണ് ഒറ്റവാക്കിൽ ശീർക്ക് (ബഹു ദൈവത്വം) എന്ന് പറയുക. അല്ലാഹുവിന്റെ സത്ത, ഗുണവിശേഷണങ്ങൾ, അധികാരാവകാശങ്ങൾ എന്നിവയിൽ ഏതിൽ പങ്കുചേർത്താലും അതെല്ലാം ശീർക്കുതന്നെ. (അല്ലാഹുവിനു പുറമെ അന്ധിയാ- ഔലിയാക്കന്മാരോടുള്ള തേട്ടം ശീർക്കാണ് എന്ന കാര്യം നേരത്തെ നാം മനസ്സിലാക്കി.) ശീർക്കാകട്ടെ അല്ലാഹുവിന്റെയടുക്കൽ ഏറ്റവും ഗുരുതരമായ മഹാപാപവും. അതിനാൽ അത് ഒരിക്കലും അവൻ പൊറുത്ത് തരികയുമില്ല. ഖുർആൻ പറയുന്നു:

إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ
وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا (النساء: ١١٦)

“നിശ്ചയം അല്ലാഹു അവനോട് പങ്കുചേർക്കപ്പെടുന്നത് പൊറുക്കുകയില്ല. അതല്ലാത്തതെല്ലാം

അവനുദ്ദേശിക്കുന്നവർക്ക് അവൻ പൊറുത്തു കൊടുക്കുന്നതാണ്. ആരെങ്കിലും അല്ലാഹുവിൽ പങ്കുചേർത്താൽ അവൻ നേർമാർഗ്ഗത്തിൽനിന്നും വളരെദൂരം പിഴച്ചുപോവുകതന്നെ ചെയ്യും.” (സൂറ: നിസാഅ് 116)

مَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ
وَمَا وَاوَاهُ النَّارُ (المائدة: 72)

“ആരെങ്കിലും അല്ലാഹുവിൽ പങ്കുചേർത്താൽ അല്ലാഹു അവന് സ്വർഗ്ഗം നിഷിദ്ധമാക്കിയിരിക്കുന്നു. അവന്റെ ഭവനം നരകമാണ്.” (സൂറ: മാഇദ 72)

ചുരുക്കത്തിൽ, അല്ലാഹുവിനു മാത്രം സമർപ്പിക്കേണ്ട പ്രാർത്ഥന, നേർച്ച തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങൾ അല്ലാഹുവല്ലാത്തവർക്കർപ്പിച്ചാൽ അവൻ ഒരിക്കലും പൊറുക്കുകയില്ലെന്നും (എന്നാൽ മരണത്തിന് മുമ്പ് പശ്ചാത്താപ മനുസ്ഥിതിയോടെ അല്ലാഹുവോട് മാപ്പിരുന്നാൽ മാത്രം അവൻ പൊറുത്തുകൊടുക്കുന്നതാണ്.) മത്രമല്ല, അത് ചെയ്യുന്നവന്റെ സൽകർമ്മങ്ങൾ പോലും നിഷ്ഫലമായി പോകുമെന്നും ഖുർആൻ പറയുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ ആ മഹാപാപത്തിലേക്ക് നമ്മെ നയിക്കുന്നതും, നമ്മുടെ സമൂഹം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുമായ കാര്യങ്ങളെ കുറിച്ച് നമുക്ക് പരിശോധിക്കാം.

ഗൈബ് (മറഞ്ഞകാര്യങ്ങൾ)

അറിയൽ

യാതൊരു ഭൗതിക മാധ്യമങ്ങളുടെയും സഹായമില്ലാതെ, കാര്യകാരണബന്ധങ്ങൾക്കതീതമായി/അഭൗതികമായി മറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളറിയാൻ അല്ലാഹുവിനു മാത്രമെ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. അത് സൂഷ്ടികളിലാർക്കും (മനുഷ്യൻ, മലക്ക്, ജിന്ന്...) സാധിക്കുകയില്ല. ഇതാണ് ഈ വിഷയത്തിലുള്ള ഇസ്‌ലാമിക വിശ്വാസം. എന്നാൽ, ഇതിന് തികച്ചും വിരുദ്ധമായി, മഹാത്മാക്കളായ അമ്പിയാക്കൾക്കും ഔലിയാക്കൾക്കും അവരുദ്ദേശിക്കുമ്പോഴെല്ലാം, ജീവിതകാലത്തെന്നോ മരണശേഷമെന്നോ വ്യത്യാസമില്ലാതെ മറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ(ഗൈബ്) അറിയാൻ സാധിക്കുമെന്നാണ് ഇന്ന് പലരും വിശ്വസിക്കുന്നത്! ഒരു വിഭാഗം പണ്ഡിതന്മാർ അങ്ങനെ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു!!

എന്നാൽ ഈ വിശ്വാസം ഇസ്‌ലാമിക പ്രമാണങ്ങൾക്ക് തികച്ചും വിരുദ്ധമാണ്. അവന്റെ ഇഷ്ടദാസൻമാരായ അമ്പിയാക്കൾക്കുപോലും അവരുദ്ദേശിക്കുമ്പോഴെല്ലാം ഉദ്ദേശിക്കുന്ന

കാര്യങ്ങളറിയാൻ സാധിക്കുകയില്ല. വിശുദ്ധ
 വൂർത്തൻ ഇക്കാര്യം അടിവരയിട്ട് സമർത്ഥി
 ചിട്ടുണ്ട്. ഹദീസുകളിലും ഇസ്ലാമിക ചരിത്രത്തിലും
 ഒട്ടനവധി സംഭവങ്ങളും അതിന് സാക്ഷിയാണ്. ചില
 വൂർത്തൻ വചനങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കുക:

عَالَمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَتَعَالَى عَمَّا يُشْرِكُونَ (المؤمنون: ٩٢)

“ദൃശ്യവും അദൃശ്യവും അറിയുന്നവൻ
 അല്ലാഹുവാണ്. അതിനാൽ (അതിൽ) അവർ
 പങ്കുചേർക്കുന്നതിൽ നിന്നും അവൻ അത്യുന്ന
 തനായിരിക്കുന്നു.” (അൽ മുഅ്മിനൂൻ: 92)

അല്ലാഹു വീണ്ടും പറയുന്നു:

قُلْ لَا يَعْلَمُ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ الْغَيْبَ إِلَّا اللَّهُ
 وَمَا يَشْعُرُونَ أَيَّانَ يُبْعَثُونَ (سورة النمل: ٦٥)

“പറയുക, അല്ലാഹുവല്ലാതെ, ആകാശഭൂമി
 യിലുള്ളവരാരും അദൃശ്യകാര്യങ്ങൾ അറിയുക
 യില്ല. അവരെപ്പോഴാണ് ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപ്പി
 ക്കപ്പെടുകയെന്ന് (പോലും) അവരറിയുകയില്ല.”
 (സൂറ നംല്: 65)

മുകളിലുദ്ധരിച്ച ആയത്തുകളിൽ നിന്നും
 മറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന് മാത്രമല്ലാതെ

സൃഷ്ടികളിലാർക്കും അറിയില്ലെന്ന് വ്യക്തമാണ്. മാത്രമല്ല, അല്ലാഹുവിന്റെ ഇഷ്ട ദാസന്മാരായ അമ്പിയാക്കൾക്കുപോലും അവരുദ്ദേശിക്കുമ്പോൾ മറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളറിയില്ലെന്നും, എന്നാൽ വഹ്യിലൂടെ അല്ലാഹു പ്രത്യേകം അറിയിച്ചുകൊടുത്താൽ മാത്രമെ അവർക്കു പോലും അറിയുകയുള്ളുവെന്നും വുർആൻ വ്യക്തമാക്കുന്നു.

ഇതുപോലെ മുഴുവൻ പ്രവാചകന്മാർക്കും അദൃശ്യമായില്ലെന്ന് അവർ തന്നെ സമ്മതിക്കുന്നതും വുർആൻ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. (സൂറ: മാഇദ-109)

ഇനി, സൃഷ്ടികളിൽ ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠനായ മുഹമ്മദ് നബി(ﷺ)യോടുപോലും പ്രഖ്യാപിക്കാൻ അല്ലാഹു കൽപിക്കുന്നത് കാണുക:-

قُلْ لَا أَمْلِكُ لِنَفْسِي نَفْعًا وَلَا ضَرًّا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ
وَلَوْ كُنْتُ أَعْلَمُ الْغَيْبَ لَاسْتَكْثَرْتُ مِنَ الْخَيْرِ
وَمَا مَسَّنِيَ السُّوءُ (الأعراف: 188)

“പറയുക, അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിച്ചാലല്ലാതെ എനിക്കുതന്നെ ഉപകാരമോ ഉപദ്രവമോ ചെയ്യാൻ എനിക്ക് കഴിയില്ല. ഞാൻ മറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ അറിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ ഒരു പാട് നന്മകൾ സമ്പാദിച്ചുവെക്കുമായിരുന്നു. തിന്മ എന്നെ ബാധിക്കു

കയുമില്ലായിരുന്നു.” (സുറഃ അഅ്റാഫ്- 188)

അപ്പോൾ ലോകം കണ്ട ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠനായ മനുഷ്യൻ സാക്ഷാൽ മുഹമ്മദ് നബി(ﷺ)ക്ക് പോലും മറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളറിയില്ലെന്ന് ഈ വചനം വ്യക്തമാക്കുന്നു. “ഞാൻ അദ്യശ്യ കാര്യങ്ങൾ അറിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ ഒരുപാടു നന്മകൾ സമ്പാദിച്ചുവെക്കുമായിരുന്നു, തിന്മ എന്നെ ബാധിക്കുകയില്ലായിരുന്നു” എന്ന പ്രഖ്യാപനം ഏറെ ശ്രദ്ധേയമാണ്. കാരണം നബി(ﷺ)ക്ക് ജീവിതത്തിൽ ഒരുപാട് വിപത്തുകളും പ്രയാസങ്ങളും സഹിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്. (ഉദാ:- ഉഹ്ദിൽ ശത്രുക്കൾ കുഴിച്ച ചതിക്കുഴിയിൽ വീണ് പല്ലുപൊട്ടിയത്!, ത്വാഇഫിൽനിന്ന് സ്വന്തം കുടുംബാംഗങ്ങൾ എറിഞ്ഞാട്ടിയത്!, ഭാര്യയെ കുറിച്ചുള്ള വ്യഭിചാര കുറ്റാരോപണത്തിന്റെ സത്യാവസ്ഥയറിയാതെ ആഴ്ചകളോളം വിഷമിച്ചത്!) ഇങ്ങനെ നബി(ﷺ)ക്ക് ധാരാളം പ്രയാസങ്ങൾ ഏൽക്കേണ്ടിവന്നതെല്ലാം മറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളറിയാത്തതുകൊണ്ടായിരുന്നല്ലോ! എന്നാൽ ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ നബി(ﷺ) മറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞതായി ഹദീസുകളിൽ കാണാം. അത് അല്ലാഹു പ്രത്യേകം വഹ്യിലൂടെ അറിയിച്ച് കൊടുക്കുന്നത് മാത്രമാണ്. അതുപോലും അവിടുന്ന്(ﷺ)

ഉദ്ദേശിക്കുമ്പോഴോ ആഗ്രഹിക്കുമ്പോഴോ അല്ല. അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിക്കുമ്പോൾ മാത്രമാണ്.

ചുരുക്കത്തിൽ, ഈ ലോകത്ത് കഴിഞ്ഞു പോയവരോ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരോ ആയ ആർക്കും, അവരെത്ര വലിയ മഹാത്മാരാണെങ്കിലും ഇഷ്ടാനുസരണം മറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളറിയില്ലെന്ന് വ്യക്തമായി.

നേർച്ച

പ്രാർത്ഥന പോലെ തന്നെ അല്ലാഹുവിന് മാത്രം അവകാശപ്പെട്ട ഒരു ആരാധനാകർമ്മമാണ് നേർച്ച. അതുകൊണ്ടുതന്നെ നേർച്ച അല്ലാഹുവിന്റെ പേരിൽ മാത്രമായിരിക്കണമെന്നും, അവനോടുള്ള അടുപ്പത്തിനായിരിക്കണമെന്നും, അവൻ കൽപ്പിച്ച പുണ്യകർമ്മങ്ങളുടെ വിഷയത്തിലായിരിക്കണമെന്നും ഇസ്‌ലാം പഠിപ്പിക്കുന്നു. മാത്രമല്ല, നേർച്ചക്ക് ഖബറുമായി യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല.

എന്നാൽ ഇന്ന് മുസ്‌ലിംകൾക്കിടയിൽ നടന്നു വരുന്ന പല തരം നേർച്ചകളുമുണ്ട്. ഏതെങ്കിലും

ഒരു വലിയുടെ പ്രീതിയും സാമീപ്യവും ലഭിക്കാനും തന്റെ ആഗ്രഹം അവർ സാധിപ്പിച്ചു. തരാൻ വേണ്ടിയും കാലികളെയും കോഴികളെയും അവരുടെ പേരിൽ നേർച്ചയാക്കുന്ന സമ്പ്രദായം. എണ്ണയും തിരിയും തുണിയുമെല്ലാം ജാറങ്ങളിലേക്ക് നേർച്ചയാക്കുന്ന സമ്പ്രദായം... എന്നാൽ ഇത്തരം നേർച്ചകൾക്ക് വുർആനിലോ നബിചര്യയിലോ സച്ചരിതരായ മുൻഗാമികളുടെ ജീവിതത്തിലോ തെളിവുകൾ കാണാൻ സാധിക്കുകയില്ല. മാത്രമല്ല, അത് ജാഹിലിയ്യാസമ്പ്രദായവും ശിർക്കുമാണ്.

ഖബറാളികൾക്കുവേണ്ടി അവരുടെ പൊരുത്തവും സാമീപ്യവും ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ട് നടത്തുന്ന നേർച്ചകൾ ഒരുനിലക്കും സ്വീകാര്യമല്ല. ശാഫിഇ മദ്ഹബിലെ ആധികാരിക പണ്ഡിതനായ ഇബ്നുഹജറുൽ ഹൈതമി രേഖപ്പെടുത്തുന്നു:

وَإِنْ قُصِدَ بِهَذَا النَّذْرُ التَّقَرُّبُ لِمَنْ فِي الْقَبْرِ بَطَلَ.
لَأَنَّ التَّقَرُّبَ إِنَّمَا يُتَقَرَّبُ بِهَا إِلَى اللَّهِ تَعَالَى
لَا إِلَى خَلْقِهِ (الفتاوى الكبرى ٤ - ٢٨٦)

“ഖബറിൽ കിടക്കുന്നവന്റെ സാമീപ്യമാണ് നേർച്ചകൊണ്ട് ഉദ്ദേശിച്ചതെങ്കിൽ ആ നേർച്ച നിഷ്ഫലമാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സൽകർമ്മം കൊണ്ട് അല്ലാഹുവിന്റെ സാമീപ്യം മാത്രമേ ഉദ്ദേശിക്കാൻ പാടുള്ളൂ. അവൻ തേടേണ്ടത് അല്ലാഹുവിന്റെ സൃഷ്ടികളുടെ സാമീപ്യമല്ല.” (ഫതാവൽകുബ്റാ- 4/286)

അഥവാ, അല്ലാഹുവിന്റെ പേരിൽ (അവന്റെ പ്രീതിക്കുവേണ്ടി) മാത്രമേ നേർച്ച നേരാനും ചെയ്യാനും പാടുള്ളൂ. അതിനപ്പുറമു ള്ളതെല്ലാം ശീർക്കിലേക്കും ഹറാമിലേക്കുമാണ് നയിക്കുന്നത്. അതിനാൽ അത്തരം നേർച്ച സാധനങ്ങൾ ഭക്ഷിക്കാനും പാടില്ല.

ബലികർമ്മം

നേർച്ചപോലെ തന്നെ അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രീതിക്കുവേണ്ടി മാത്രം നടത്തേണ്ടുന്ന മറ്റൊരു ആരാധനാകർമ്മമാണ് ബലികർമ്മവും. വിശുദ്ധ ഖുർആൻ പറയുന്നു:

فَصَلِّ لِرَبِّكَ وَأَنْحِرْ (سورة الكوثر : ٢)

“നീ നിന്റെ രക്ഷിതാവിനുവേണ്ടി നമസ്കരിക്കുകയും ബലിയർപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുക”
(സുറ: അൽകൗസർ: 2)

നബി(ﷺ) പറഞ്ഞു:

لَعَنَ اللَّهُ مَنْ ذَبَحَ لِغَيْرِ اللَّهِ

(صحيح مسلم رقم: 1978، باب تحريم الذبح لغير الله ولعن فاعله)

“അലി (റ) ഉദ്ധരിക്കുന്നു: അല്ലാഹു അല്ലാത്തവർക്കുവേണ്ടി അറുക്കുന്നവനെ അല്ലാഹു ശപിച്ചിരിക്കുന്നു.” (സ്വഹീഹ് മുസ്ലിം. ഹദീസ് നമ്പർ: 1978)

അപ്പോൾ ബലികർമ്മം അല്ലാഹുവിന് മാത്രം അർപ്പിക്കേണ്ട ആരാധനയാണ്. അതുകൊണ്ട് അല്ലാഹുവല്ലാത്തവർക്ക് അത് നിർവ്വഹിച്ചുകൂടാ. മാത്രമല്ല, അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരുടെ പ്രീതി പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടുള്ള നേർച്ചകളെ പണ്ഡിതന്മാർ ശക്തിയായി വിലക്കുന്നത് കാണുക. ഇമാം നവവി (റ) രേഖപ്പെടുത്തുന്നു:

وَأَمَّا الذَّبْحُ لِغَيْرِ اللَّهِ فَالْمُرَادُ بِهِ أَنْ يَذْبَحَ بِاسْمِ غَيْرِ اللَّهِ تَعَالَى كَمَنْ ذَبَحَ لِلصَّنَمِ أَوْ الصَّلِيبِ أَوْ لِمُوسَى أَوْ لِعِيسَى عَلَيْهِمَا

أَوِ لِلْكَعْبَةِ وَنَحْوِ ذَلِكَ، فَكُلُّ هَذَا حَرَامٌ وَلَا تَحِلُّ هَذِهِ الذَّبِيحَةُ
 سَوَاءٌ كَانَ الذَّابِحُ مُسْلِمًا أَوْ نَصْرَانِيًّا نَصَّ عَلَيْهِ الشَّافِعِيُّ
 وَاتَّفَقَ عَلَيْهِ أَصْحَابُنَا (شرح مسلم ٧ / ١٥٦، ١٥٧)

“എന്നാൽ അല്ലാഹു അല്ലാത്തവർക്കു വേണ്ടി ബലിയറക്കുക എന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം അല്ലാഹു അല്ലാത്തവരുടെ പേരിൽ ബലിയറക്കുക എന്നതാണ്. കഅ്ബം, മൂസാനബി (അ), ഇസാനബി (അ), കുരിശ് എന്നിവർ/വക്കുവേണ്ടിയും (അവരുടെ പൊരുത്തം കിട്ടാൻ) അതുപോലുള്ളവർക്കും വേണ്ടി ബലിയറക്കുന്നവനെപ്പോലെ. ഈ ബലിയറക്കപ്പെട്ടതിന്റെ മാംസം ഭക്ഷിക്കൽ അനുവദനീയമല്ല. അറുത്ത വ്യക്തി മുസ്ലിമായിരുന്നാലും ക്രിസ്ത്യാനിയായിരുന്നാലും യഹൂദിയായിരുന്നാലും ശരി അതൊക്കെ തുല്യമാണ്. ഇക്കാര്യം ഇമാം ശാഫിഇ(റ) വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഈ കാര്യത്തിൽ നമ്മുടെ ആളുകൾ ഏകോപിച്ചിരിക്കുന്നു.” (ശറഹുമുസ്ലിം: 7/156, 157)

ശാഫിഇ മദ്ഹബിലെ മറ്റൊരു പ്രമുഖ പണ്ഡിതനായ ഇബ്നു ഹജറുൽ ഹൈത്തമി രേഖപ്പെടുത്തുന്നു:

قَالَ الْعُلَمَاءُ لَوْ ذَبَحَ مُسْلِمٌ ذَبِيحَةً وَقَصَدَ بِذَبْحِهَا
التَّقَرُّبَ بِهَا إِلَى غَيْرِ اللَّهِ تَعَالَى صَارَ مُرْتَدًّا
وَذَبِيحَتُهُ ذَبِيحَةُ مُرْتَدٍّ (الزَّوْجَر : ١ - ٢١٧)

“പണ്ഡിതന്മാർ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു: ഒരു മുസ്‌ലിം ബലികർമ്മം നിർവ്വഹിക്കുകയും പ്രസ്തുത ബലികർമ്മം കൊണ്ട് അല്ലാഹു അല്ലാത്തവരുടെ സാമീപ്യം ഉദ്ദേശിക്കുകയും ചെയ്താൽ അവൻ മുർത്തദ്ദ് (മതഭ്രഷ്ടൻ) ആയിത്തീർന്നു. അവന്റെ ബലി മുർതദ്ദിന്റെ ബലിയായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. (അതിനാൽ അത് ഭക്ഷിക്കാൻ പാടില്ല.)” (അസ്സവാജിർ- 1/217)

മന്ത്രം, ഏലസ്, ഐക്കല്ല്, നൂല്...

മന്ത്രം എന്നതുകൊണ്ട് ഇസ്‌ലാം ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് അല്ലാഹുവിനോടുള്ള പ്രാർത്ഥനയാണ്. അതിനാൽ ആ അർത്ഥത്തിൽ ഖുർആൻ കൊണ്ടും അല്ലാഹുവിന്റെ മറ്റു ദിക്റുകൾക്കൊണ്ടും മന്ത്രിക്കാവുന്നതാണ്. ഉറങ്ങാൻ കിടക്കുമ്പോൾ നബി(ﷺ) കയ്യിൽ ഊതി ശരീരത്തിൽ ഇസ്‌ലാമിക ആദേശ ധാരാളം

തടവാനുള്ള പ്രത്യേക മന്ത്രം (പ്രാർത്ഥന) പഠിപ്പിച്ചത് അതിന് ഉദാഹരണമാണ്. ഇതുപോലെ രോഗശമനത്തിനും നമുക്ക് മന്ത്രിക്കാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ അത് ശിർക്കിന്റെ (ബഹുദൈവ വിശ്വാസത്തിന്റെ) കലർപ്പുള്ളതാകരുതെന്നും, സൂഷ്ടികളുടെ പേരും മറ്റും ഉരുവിട്ടുകൊണ്ടാ വരുതെന്നും പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. (എന്നാൽ, റുഖ്യാ ശറഇയ്യ എന്ന പേരിൽ പൈശാചിക ബാധക്കും മറ്റും നടത്തുന്ന ചികിത്സയുണ്ട്. അത് കേവലം രോഗശമന പ്രാർത്ഥന മാത്രമല്ല.)

പക്ഷെ, മന്ത്രം എന്ന പേരിൽ ഇന്ന് സമൂഹത്തിൽ നടക്കുന്നത് അധികവും മന്ത്രവാദമാണ്. ആ രംഗത്ത് ധാരാളം തട്ടിപ്പുകളും ചൂഷണങ്ങളും നടക്കുന്നു. അർത്ഥമറിയാതെ എന്തൊക്കെയോ കുറെ പദങ്ങളുരുവിട്ടുകൊണ്ടും വ്യക്തമായ ശിർക്കിന്റെ പ്രാർത്ഥനകളുരുവിട്ടുകൊണ്ടുമുള്ള പല മന്ത്രവാദങ്ങളും പ്രചാരത്തിലുണ്ട്. ഇതിനെക്കൊണ്ടാണ് ഇസ്‌ലാം എതിർക്കുന്നത്. അതിനാൽ അത്തരം ശിർക്കും ബിദ്അത്തുമുള്ള മന്ത്രങ്ങൾ അനിവാര്യമായും നാം ഒഴിവാക്കേണ്ടതാണ്. മാത്രമല്ല, മന്ത്രിച്ച ശേഷം എന്തെങ്കിലും എഴുതിക്കെട്ടലും കലക്കിക്കുടിക്കലും തിരുദ്ദുതർ പഠിപ്പിച്ചതല്ല. അവിടുന്ന് ഗൗരവപൂർവ്വം പറഞ്ഞു:

مَنْ عَلَّقَ تَمِيمَةً فَقَدْ أَشْرَكَ (مسند أحمد: ١٧٤٢٧)

“നിശ്ചയം വല്ലവനും ഏലസ്സ് കെട്ടിയാൽ അവൻ ശിർക്ക് ചെയ്തു.” (അഹ്മദ് ഹദീസ് നമ്പർ: 17427) മറ്റൊരു നബി വചനം കൂടി ശ്രദ്ധിക്കുക:

إِنَّ الرُّقْيَ وَالتَّمَائِمَ وَالتَّوَلَّهَ شِرْكٌ (أبوداود: ٣٨٨٣)

“നിശ്ചയം മന്ത്രങ്ങളും ഏലസ്സും ഭാര്യ ഭർത്താക്കന്മാർ പിണങ്ങിയാൽ അവരെ യോജിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി ചെയ്യുന്ന ആഭിചാര ക്രിയകളും ശിർക്കാണ്.” (അബുദാവൂദ് ഹദീസ് നമ്പർ: 3883)

അപ്പോൾ വളരെ ഗൗരവത്തോടെയാണ് ഉറക്കും ഏലസും നൂലുമെല്ലാം കെട്ടുന്നതിനെ ഇസ്ലാം കാണുന്നതെന്ന് മനസ്സിലാക്കാം! ഇനി ഈ വിഷയത്തെ സ്വഹാബികൾ എപ്രകാരമാണ് കണ്ടിരുന്നത് എന്ന് ശ്രദ്ധിക്കുക:

عَنْ حُذَيْفَةَ (ر) أَنَّهُ دَخَلَ عَلَى مَرِيضٍ يَعُودُ فَلَمَسَ عَضُدَهُ فَإِذَا فِيهِ خَيْطٌ فَقَالَ: مَا هَذَا؟ قَالَ شَيْءٌ رُقِيَ لِي فِيهِ. فَقَطَعَهُ وَقَالَ: لَوْ مِتَّ وَهُوَ عَلَيْكَ مَا صَلَّيْتُ عَلَيْكَ (أبوحاتم)

“ഹുദൈഫ(റ) പറയുന്നു: അദ്ദേഹം ഒരു രോഗിയെ സന്ദർശിച്ചു. രോഗിയുടെ കയ്യിൽ തടവിയപ്പോൾ ഒരു നൂല് കെട്ടിയത് ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു: എന്താണിത്? രോഗി പറഞ്ഞു: മന്ത്രിച്ചു കെട്ടിയതാണ്. അപ്പോൾ ഹുദൈഫ(റ) അത് മുറിച്ചുമാറ്റുകയുണ്ടായി. ശേഷം പറഞ്ഞു: ഈ നൂലുമായിട്ടാണ് നീ മരിക്കുന്നതെങ്കിൽ ഞാൻ നിനക്ക് മയിൽ നമസ്കരിക്കുകയില്ല” (അബൂഹാതിം)

ചുരുക്കത്തിൽ, ഇസ്‌ലാം അനുവദിച്ച രൂപത്തിലും തരത്തിലും മാത്രം മന്ത്രം ആവാമെന്നും, എന്നാൽ അതോടൊപ്പം എന്തെങ്കിലും ഊതി കുടിക്കുകയോ ശരീരത്തിലോ മറ്റോ കെട്ടുകയോ ചെയ്യാൻ പാടില്ലെന്നും അത് ശിർക്കും കുഫ്റുമാണെന്നും വ്യക്തമായി.

കണക്കുനോട്ടക്കാരെയും ജോത്സ്യരെയും സമീപിക്കൽ

ഇസ്‌ലാം പ്രത്യേകം വിരോധിച്ച മറ്റൊന്നാണ് ഭാവി അറിയാനും നഷ്ടപ്പെട്ട സാധനങ്ങൾ കണ്ടു കിട്ടാനും മറ്റും കണക്കുനോട്ടക്കാരെയും ജോത്സ്യന്മാരെയും അത്തരം കഴിവുകൾ ആരോ

പിക്കപ്പെടുന്ന തങ്ങളാരെയും ബീവിമാരെയും മെല്ലാം സമീപിക്കൽ. നബി (ﷺ) താക്കീത് ചെയ്യുന്നത് കാണുക:

مَنْ أَتَى عَرَاةً فَسَأَلَهُ عَنْ شَيْءٍ، فَصَدَّقَهُ لَمْ تُقَبَّلْ لَهُ صَلَاةٌ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً. (صحيح مسلم: 2230)

“ആരെങ്കിലും ഒരു കണക്കുനോട്ടക്കാരനെ സമീപിക്കുകയും എന്നിട്ട് അദ്ദേഹത്തോട് എന്തെങ്കിലും ചോദിക്കുകയും അദ്ദേഹം പറയുന്നത് വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്താൽ അവന്റെ നാൽപ്പത് രാത്രിയിലെ നമസ്കാരം സ്വീകരിക്കപ്പെടുകയില്ല.” (സ്വഹീഫ് മുസ്ലിം, ഹദീസ് നമ്പർ: 2230)

ഉണരുക! നമ്മുടെ സമൂഹത്തിൽ പലയാളുകളിലും, പ്രത്യേകിച്ച് സഹോദരിമാരിൽ ഇന്ന് കാണുന്ന ഗുരുതരമായ ഒരു രോഗമാണിത്. ഭാവിയിനിയാനും നഷ്ടപ്പെട്ട സാധനങ്ങൾ കണ്ടുകിട്ടാനുമെല്ലാം കണക്കുനോട്ടക്കാരെയും തങ്ങളാരെയും ബീവിമാരെയുമെല്ലാം അവർ സമീപിക്കുന്നു. എന്നാൽ അതെല്ലാം തെറ്റാണെന്നും കുപ്താണെന്നും മേൽ വചനങ്ങളിലൂടെ നബി(ﷺ) ഗൗരവപൂർവ്വം പഠിപ്പിക്കുന്നു.

ലക്ഷണാനോക്കലും നഹ്സും

സത്യവിശ്വാസികൾ ഒരു കാര്യം തീരുമാനിച്ചാൽ അത് നടപ്പാക്കാൻവേണ്ടി അവരെക്കൊണ്ടാവുന്നതെല്ലാം ചെയ്യുകയും ബാക്കി അല്ലാഹുവിൽ ഭരമേൽപിക്കുകയും (തവക്കൂൽ) ചെയ്യും. അതല്ലാതെ എന്തെങ്കിലും പ്രശ്നങ്ങളുടെ പേരിൽ അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾ അവർ വെച്ചുപുലർത്തുകയില്ല. (ഉദാ:- യാത്ര ചെയ്യാൻ വേണ്ടി വീട്ടിൽനിന്നിറങ്ങിയ ഉടനെ ഒരു കറുത്ത പൂച്ച മുന്നിലൂടെ ഓടിയതിന്റെ പേരിൽ യാത്ര മാറ്റിവെക്കുക, അപകടമോ രോഗമോ സംഭവിച്ചാൽ അത് ഇന്നു കാര്യം ചെയ്യാത്തതിന്റെ/ ചെയ്തതിന്റെ പേരിലാണെന്ന് വിശ്വസിക്കൽ, വികൃത രൂപമുള്ള ഒരു മനുഷ്യനെ രാവിലെ ആദ്യമായി കണ്ടാൽ (കണി കണ്ടാൽ) അന്നത്തെ ദിവസം മോശമാണെന്നുള്ള വിശ്വസിക്കൽ....) ഇവിടെയെല്ലാം അവർ അല്ലാഹുവിലല്ല ഭരമേൽപിക്കുന്നത്. മറിച്ച് ഇവിടെ പറയപ്പെട്ട കറുത്ത പൂച്ചയിലും മറ്റുമാണ്. അതിനാൽ അത്തരം വിശ്വാസങ്ങൾ ശിർക്കിന്റെ പരിധിയിലാണ് ഉൾപ്പെടുക. നബി(ﷺ) താക്കീത് ചെയ്യുന്നു:

- (59) ————— ഇസ്ലാമിക ആദേശ ഖത്താ

الطَّيْرَةُ شِرْكٌ، الطَّيْرَةُ شِرْكٌ، الطَّيْرُ شِرْكٌ ثَلَاثًا

(أبو داود رقم: 3910)

“ഇബ്നു മുസ്‌ഊദ് (റ) പ്രസ്താവിച്ചു: നബി (ﷺ) പറഞ്ഞു: ലക്ഷണം നോക്കൽ ശിർക്കാണ്.... പ്രവാചകൻ ഇത് മൂന്നുതവണ ആവർത്തിച്ചു.”
(അബൂദാവൂദ് ഹദീസ് നമ്പർ: 3910)

ഇതുപോലെ ചില ദിവസങ്ങൾക്കും സമയത്തിനും നഹ്സ് (അവലക്ഷണം) കൽപിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ഹൈന്ദവ സഹോദരങ്ങൾക്കുള്ളതുപോലെ ഇന്നത്തെ മുസ്‌ലിംകളിലും കാണാൻ സാധിക്കും. (ഉദാ:- അല്ലാഹു പവിത്രമാക്കിയ മുഹർറമാസത്തിലെ ആദ്യത്തെ 10 ദിവസങ്ങൾ...) ഇതെല്ലാം പല മുസ്‌ലിം കലണ്ടറുകളിലും പ്രത്യേകം അടയാളപ്പെടുത്തിയതായും കാണാം. ഈ വിശ്വാസത്തിനും ഇസ്‌ലാമികമായി യാതൊരു അടിസ്ഥാനവുമില്ല. നബി(ﷺ) പറഞ്ഞു:

عن أبي هريرة قال: قال النبي ﷺ: قَالَ اللَّهُ تَعَالَى: يُؤْذِنِي ابْنُ آدَمَ، يَسُبُّ الدَّهْرَ، بِيَدِي الْأَمْرِ. أَقْلَبُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ
(صَحِيحُ الْبُخَارِيِّ رَقْمٌ: 4826، 7491، صَحِيحُ الْمُسْلِمِ رَقْمٌ: 2246)

ഇസ്‌ലാമിക ആദർശ ഖത്താ

“അബൂഹുറൈറ(റ) നിവേദനം: നബി(ﷺ) പറഞ്ഞു: അല്ലാഹു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു: ആദമിന്റെ സന്തതികൾ എന്നെ ഉപദ്രവിക്കുന്നു. (കാരണം) അവർ കാലത്തെ ചീത്ത പറയുന്നു. എന്നാൽ എന്റെ കയ്യിലാണ് കാര്യങ്ങളെല്ലാമുള്ളത്. രാപ്പകലുകൾ മാറ്റിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത് ഞാനാണ്.” (സ്വഹീഹുൽ ബുഖാരി ഹദീസ് നമ്പർ: 7491, 4826, സ്വഹീഹ് മുസ്ലിം ഹദീസ് നമ്പർ: 2246)

ശാഫിഇയ്യ മദ്ഹബിലെ ആധികാരിക പണ്ഡിതനായ ഇബ്നു ഹജറുൽ ഹൈതമി ഇതു സംബന്ധമായ ഒരു ചോദ്യത്തിന് നൽകിയ മറുപടിയിൽ പറയുന്നത് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കുക:

وَإِنَّ ذَلِكَ مِنْ سُنَّةِ الْيَهُودِ لَا مِنْ هَدْيِ الْمُسْلِمِينَ الْمُتَوَكِّلِينَ
عَلَى خَالِقِهِمْ وَبَارِئِهِمْ (الفتاوى الحديثية: ٢٣)

“ഇത് (ദിവസങ്ങൾക്കും സമയങ്ങൾക്കും മെല്ലാം നഹ്സ് കൽപിക്കൽ) തീർച്ചയായും ജൂതന്മാരുടെ സമ്പ്രദായമാണ്; സ്രഷ്ടാവിലും രക്ഷിതാവിലും ഭരമേൽപിക്കുന്ന മുസ്ലിംകളുടെ ചര്യയിൽ പെട്ടതല്ല.” (ഫതാവുൽ ഹദീസിyy: പേജ്: 23)

ചുരുക്കത്തിൽ, എന്ത് നല്ലകാര്യങ്ങൾ ചെയ്താ
 നൊരുങ്ങുമ്പോഴും നാളും നാഴികയും നോക്കുന്ന
 സമ്പ്രദായം അല്ലാഹുവിൽ അടിയുറച്ച് വിശ്വസി
 ക്കുന്ന മുസ്‌ലിംകളുടെ രീതിയല്ലെന്നും, അത്
 നമ്മുടെ നാട്ടിലെ ഹൈന്ദവ മതക്കാരുടെയും
 പിഴച്ച കക്ഷികളായ ജൂതന്മാരുടെയും ശിയാക്ക
 ളുടെയും ചര്യയാണെന്നും നാം ശരിക്കും തിരി
 ച്ചറിയുക!.

സത്യം ചെയ്യൽ

ഇന്നത്തെ മുസ്‌ലിംകളിൽ വ്യാപകമായി
 കാണുന്ന തെറ്റായ മറ്റൊരു സമ്പ്രദായമാണ്
 അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരെക്കൊണ്ട് സത്യം ചെയ്യൽ.
 ഉദാഹരണമായി: 'ബദ്രീങ്ങളാണ് സത്യം ഞാനത്
 ചെയ്തിട്ടില്ല!, മുഹ്‌യുദ്ധീൻ ശൈഖാണെ സത്യം
 ഞാനത് എടുത്തിട്ടില്ല...' എന്നിങ്ങനെ മഹാത്മാക്ക
 ളെക്കൊണ്ടും മഖാമുകളെക്കൊണ്ടും ഖുർആനി
 ന്റെ പ്രതി പിടിച്ചുകൊണ്ടുമെല്ലാം അവരത്
 ചെയ്യാറുണ്ട്. എന്നാൽ ഇത് ഇസ്‌ലാം ശക്തിയായി
 വിരോധിച്ചതും ശിർക്കുമാണ്.

നബി(ﷺ)യുടെ ചില ഗൗരവമേറിയ
 താക്കീതുകൾ ശ്രദ്ധിക്കുക:

مَنْ حَلَفَ بِغَيْرِ اللَّهِ فَقَدْ أَشْرَكَ

(أبو داود ، رقم : ٣٢٥١)

“നബി(ﷺ) പറഞ്ഞു: അല്ലാഹു അല്ലാത്തവരെക്കൊണ്ട് വല്ലവനും സത്യം ചെയ്താൽ അവൻ ശിർക്കുചെയ്തു.” (അബുദാവൂദ് ഹദീസ് നമ്പർ: 3251)

മറ്റൊരു നബി വചനം ശ്രദ്ധിക്കുക:

عَنْ إِبْنِ عُمَرَ أَنَّهُ سَمِعَ رَجُلًا يَقُولُ لَا وَالْكَعْبَةِ. فَقَالَ:
لَا تَحْلِفْ بِغَيْرِ اللَّهِ. فَإِنِّي سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَقُولُ:
مَنْ حَلَفَ بِغَيْرِ اللَّهِ فَقَدْ كَفَرَ أَوْ أَشْرَكَ. (الترمذي: ١٠٣٥)

“ഇബ്നു ഉമർ(റ) നിവേദനം: അദ്ദേഹം ഒരാൾ പറയുന്നത് കേട്ടു. ‘കഅ്ബയാണ് സത്യം!’ അപ്പോൾ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: ‘നീ അല്ലാഹുവിനെക്കൊണ്ടല്ലാതെ സത്യം ചെയ്യരുത്. നിശ്ചയം അല്ലാഹുവിന്റെ ദൂതൻ പറയുന്നതായി ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. വല്ലവനും അല്ലാഹു അല്ലാത്തവരെക്കൊണ്ട് സത്യം ചെയ്താൽ അവൻ കാഫിറായി,

അല്ലെങ്കിൽ ശിർക്കു ചെയ്തു.” (തിർമുദി, ഹദീസ് നമ്പർ: 1535)

ചുരുക്കത്തിൽ, സത്യം ചെയ്യേണ്ടിവരുന്ന ഘട്ടമുണ്ടാകുമ്പോൾ അല്ലാഹുവിന്റെ നാമം കൊണ്ട് (അവന്റെ വിശേഷണങ്ങൾകൊണ്ടും) മാത്രം സത്യം ചെയ്യുക. സൃഷ്ടികളെക്കൊണ്ടുള്ള സത്യം ഒരിക്കലും പാടില്ലെന്നും അത് അല്ലാഹു പൊറുക്കാത്ത മഹാപാപമായ ശിർക്കായിത്തീരുമെന്നും സഗൗരവം നാം അറിയുക!

സിഹ്റു് ചെയ്യൽ

സൽകർമ്മങ്ങളെയെല്ലാം ഹനിച്ചുകളയുന്ന മഹാപാപങ്ങളിലൊന്നായിട്ടാണ് ഇസ്ലാം സിഹ്റിനെ കാണുന്നത്. ഗുഡോത്രം, ആഭിചാരം, മാരണം, കുട്ടിച്ചാത്തൻ, ചേക്കുട്ടിപ്പാപ്പ, ഇസ്ദ്, താൽസമാത്ത് എന്നിങ്ങനെ പല പേരുകളിലായി അറിയപ്പെടുന്നതെല്ലാം ഇപ്പറഞ്ഞ മഹാപാപമായ സിഹ്റുതന്നെ. (സഷ്ടാവിൽനിന്നു മാറി, സൃഷ്ടികളിലെ (ജിന് വർഗ്ഗത്തിലെ) ദുഷ്ടന്മാരായ പിശാചുക്കളെ ആശ്രയിച്ചും അവരെ കൂട്ടുപിടിച്ചും അവരോട് സഹായമർത്ഥിച്ചും

ആരാധിച്ചുമാണ് സിഹ്റ് ചെയ്യുന്നത്. അതുകൊണ്ടല്ലാമാണ് ഇസ്‌ലാം അതിനെ മഹാപാപങ്ങളിലും കുഹ്റിലും ഉൾപ്പെടുത്തിയത്. നബി(ﷺ) പറഞ്ഞു:

اجْتَنِبُوا الْمُؤَبَّاتِ: الشِّرْكَ بِاللَّهِ، وَالسَّحْرُ

(البخاري رقم: ൦764)

“നിങ്ങൾ മഹാപാപങ്ങളെ ഉപേക്ഷിക്കുക! (അത്) ശിർക്കും സിഹ്റുമാണ്..” (സ്വഹീഹുൽ ബുഖാരി, നമ്പർ: 5764)

ഇതുപോലെ സിഹ്റിനെ 7 മഹാപാപങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ എണ്ണിയതായും ഹദീസുകളിൽ (ബുഖാരി: 2766, മുസ്‌ലിം: 89) കാണാം.

മറ്റൊരിക്കൽ നബി(ﷺ) പറഞ്ഞു:

لَا يَدْخُلُ الْجَنَّةَ.... مُؤْمِنٌ بِسَحْرِ (أحمد: 11107)

“അഞ്ച് വിഭാഗം ആളുകൾ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയില്ല.സിഹ്റിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവൻ. (അത് ചെയ്യുകയോ ചെയ്തിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നവൻ)” (മുസ്‌നദ് അഹ്മദ്, നമ്പർ: 11107, 11781) മാത്രമല്ല, സാഹിറിനും അതിനുവേണ്ടി ഉപ

യോഗപ്പെടുത്തുന്ന ജിന്നിനും അദൃശ്യകാര്യങ്ങളറിയുമെന്നും അഭൗതികമായ കഴിവുകളുണ്ടെന്നും വിശ്വസിക്കുകകൂടി ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടുമാണ് പ്രസ്തുത വിശ്വാസത്തിന്റെ ഗൗരവം വർദ്ധിക്കുന്നത്.

مَنْ أَتَى كَاهِنًا أَوْ سَاحِرًا فَصَدَّقَهُ بِمَا يَقُولُ فَقَدْ كَفَرَ
بِمَا أُنْزِلَ عَلَى مُحَمَّدٍ ﷺ (البزار)

“ആരെങ്കിലും ജ്യോത്സ്യനെയോ സിഹ്റ (മാരണം) ചെയ്യുന്നവനെയോ സമീപിക്കുകയും എന്നിട്ട് അവർ പറഞ്ഞതിനെ സത്യപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്താൽ നിശ്ചയം അവൻ മുഹമ്മദ് നബി(ﷺ)ക്ക് ഇറക്കിയതിൽ അവിശ്വസിച്ചു.” (ബസ്സാർ)

ചുരുക്കത്തിൽ, സിഹ്റ ചെയ്യലും അത്തരം ഗുഹ്വോത്രങ്ങൾ ചെയ്യുന്നവരെ സമീപിക്കലും അവർ പറയുന്നത് വിശ്വസിക്കലും തെറ്റാണെന്നും കുഫ്റാണെന്നും ഇസ്ലാം പഠിപ്പിക്കുന്നു. മാത്രമല്ല, സിഹ്റ ചെയ്യുന്നവൻ കാഫിറാണെന്നും അതിനാൽ അവനെ വധിച്ചുകളയണമെന്നു പോലും ഇമാം മാലിക്(റ)യെ പോലുള്ള പണ്ഡിതന്മാർ പറഞ്ഞതായി കാണാം. എന്നാൽ സിഹ്റ ഫലിക്കുമെന്ന കാര്യം നിഷേധിക്കുവാനും പാടില്ല.

മാല-മൗലിദുകൾ

നമ്മുടെ സമൂഹം പുണ്യം പ്രതീക്ഷിച്ച് ഏറെ ഭക്തിബഹുമാനത്തോടെ ചൊല്ലുകയും ചൊല്ലിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പദ്യ-ഗദ്യ സമാഹാരമാണ് മാലകളും മൗലിദുകളും. അവയിലുള്ളത് മുഴുവൻ സത്യസന്ധുർണ്ണമാണെന്നും അത് മഹാത്മാക്കളുടെ മദ്ഹാണെന്നുമാണ് പൊതുജനത്തിന്റെ ധാരണ. എന്നാൽ അവയുടെ അകത്തുള്ള അളിപ്പേക്ക് കടന്നു നോക്കിയാൽ മാത്രമെ അവയിൽ പതിയിരിക്കുന്ന ഭീകരമായ അപകടങ്ങളെ തിരിച്ചറിയാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ!

ഇസ്ലാമിന്റെ അടിത്തറയായ തൗഹീദിനെ (ഏകദൈവ വിശ്വാസം) പൊളിച്ചുകളയുന്നതും തൽസ്ഥാനത്ത് അല്ലാഹു ഒരിക്കലും പൊറുക്കാത്ത ശിർക്ക് (ബഹുദൈവ വിശ്വാസം) ഊട്ടിയുറപ്പിക്കുന്നതുമായ നിരവധി വരികൾ അവയിൽ കാണാൻ സാധിക്കും. ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കുക:

മുഹ്യിദ്ദീൻ മാലയിൽ പറയുന്നു:

“വല്ലെ നിലത്തീന്നും എന്നെ വിളിപ്പോർക്ക്
വായ്കൂടാതുത്തീരം ചെയ്യും ഞാനെന്നോവർ.”

ചിന്തിക്കുക! ഈ ലോകത്തിന്റെ ഏത് ഭാഗ
ത്തുനിന്നും ആർ വിളിച്ചു തേടിയാലും അവരുടെ
വായ അടയുന്നതിന്റെ മുമ്പ് ഉത്തരം ചെയ്യാൻ
ശൈഖ് ജീലാനി(റ)ക്ക് സാധിക്കുമത്രെ!

ഇപ്രകാരം അല്ലാഹുവിന്റെ കഴിവാൻ
ശൈഖിന് വകവെച്ചുകൊടുത്തിരിക്കുന്നത്!
കാരണം ദൂര പരിധിയും സമയ പരിധിയും കാല
-ദേശ പരിധിയൊന്നുമില്ലാതെ എല്ലാം ഒരേ സമ
യത്ത് കേൾക്കാനും കാണാനും ഉത്തരം ചെയ്യാ
നുമുള്ള കഴിവ് അല്ലാഹുവിന്റേതു മാത്രമാണല്ലോ.
ഈ കഴിവാൻ മേൽ വരിയിലൂടെ നൂറ്റാണ്ടു
കൾക്കു മുമ്പ് മരണപ്പെട്ടുപോയ ശൈഖിന് വക
വെച്ചുകൊടുക്കുന്നത്!

ഇനി, ഖുതുബിയ്യത്തിൽ പറയുന്നത് കാണുക:

وَمَنْ يُنَادِ اسْمِي الْفَاءِ بَخْلَوْتِهِ عَزَمًا بِهِمَّتِهِ صَرَمًا لِفَقْوَتِهِ
أَجَبْتُهُ مُسْرِعًا مِنْ أَجْلِ دَعْوَتِهِ فَلْيَدْعُ يَا عَبْدَ الْقَادِرِ مُحْيِيَ الدُّنْيَيْنِ

“ആരെങ്കിലും മനക്കരുത്തോടും തന്റെ
വിഷമം മനസ്സീരുത്തിക്കൊണ്ടും വിജനസ്ഥലത്തു
വെച്ച് എന്റെ പേർ ആയിരം പ്രാവശ്യം വിളിച്ചാൽ

അവൻ തേടിയതു കാരണത്താൽ വേഗത്തിൽ ഞാനവൻ ഉത്തരം ചെയ്യും. അതിനാൽ ഹേ അബ്ദുൽ ഖാദിർ മുഹ്യിദ്ദീനേ എന്ന് അവൻ വിളിക്കട്ടെ!”

ഇതും മുകളിൽ പറഞ്ഞതുപോലെതന്നെ ശൈഖിനോടുള്ള ശരിയായ പ്രാർത്ഥന തന്നെ! വളരെ അപകടകരമാണ് ഈ വരികളും!

നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ഏറെ പ്രചാരത്തിലുള്ള മക്കുസ് മൗലീദിലെ ഒരു വരി നോക്കൂ:

إِرتَكَبْتُ عَلَى الْخَطَايَا غَيْرَ حَاضِرٍ وَعَدَدٍ
لَكَ أَشْكُوا فِيهِ يَا سَيِّدِي خَيْرَ النَّبِيِّ

“ഞാൻ നിരവധി തെറ്റുകൾ ചെയ്തിരിക്കുന്നു നബിമാരിൽ ഉത്തമരായ പ്രവാചകരെ, എന്റെ യജമാനരേ! അക്കാര്യത്തിൽ അങ്ങയോട് മാത്രമാണ് ഞാൻ സങ്കടം ബോധിപ്പിക്കുന്നത്.”

എന്താണീ പറഞ്ഞത്? താൻ ചെയ്ത തെറ്റുകൾ പൊറുത്ത് തരാൻ വഹ്ദാത്തായ നബി(ﷺ)യോടുള്ള യഥാർത്ഥ തേട്ടമല്ലേ ഇത്?!

ഇനി, ശരീഫൽ അനാം മൗലീദിൽ പറയുന്നത് കാണുക:

عَبْدُكَ الْمُسْكِينُ يَرْجُو أَفْضَلَكَ الْجَمَّ الْغَفِيرُ
 فِيكَ قَدْ أَحْسَنْتُ ظَنِّي بِأَبَشِيرُ يَأْنِذِيرُ
 نَاغِثِي وَأَجْرَنِي يَا مُجِيرُ مِنَ السَّعِيرِ
 يَا غِيَاثِي يَا مَلَاذِي فِي مُلِمَّاتِ الْأُمُورِ

“ബഷീറും നദീറുമായ റസൂലേ, അങ്ങയെ കുറിച്ച് ഉത്തമ വിശ്വാസമാണ് എനിക്കുള്ളത്. ഈ സാധുവായ അങ്ങയുടെ അടിമ ധാരാളമായി അവിടുത്തെ ഔദാര്യത്തെ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് എന്നെ രക്ഷിക്കുകയും സഹായിക്കുകയും ചെയ്യേണമേ. നരകത്തിൽ നിന്ന് രക്ഷിക്കുന്നവരേ, വിഷമഘട്ടത്തിൽ എന്റെ സഹായമേ, എന്റെ അഭയസ്ഥാനമേ...”

അല്ലാഹുവിനോട് മൗനം അപേക്ഷിക്കേണ്ട കാര്യങ്ങളാണ് അടിമത്വവും അങ്ങേയറ്റത്തെ വിനയവും പ്രകടിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് നബി(ﷺ)യോട് ഇവിടെ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത്!

ഇനി നിഷ്പക്ഷമായി ചിന്തിക്കുക! ഇങ്ങനെയെല്ലാം ഇസ്ലാം പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടോ? അല്ലാഹുവും റസൂലും പഠിപ്പിച്ച പ്രാർത്ഥനകളിലോ ദിക്റുകളിലോ ഇപ്രകാരമൊരു ശൈലിയുണ്ടോ?

ഇല്ല! ഒരിക്കലുമില്ല!! എവിടെയും അത് കാണാൻ സാധ്യമല്ല!!

വൂർത്തുൻ പറയുന്നത് കാണുക:

فَلَا تَدْعُوا مَعَ اللَّهِ أَحَدًا (سورة الجن: ١٨)

“അല്ലാഹുവിന്റെ കൂടെ മറ്റാരെയും നിങ്ങൾ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കരുത്.” (സൂറ: ജിന്ന- 18)

إِنْ تَدْعُوهُمْ لَا يَسْمَعُوا دُعَاءَكُمْ وَلَوْ سَمِعُوا
مَا اسْتَجَابُوا لَكُمْ وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يَكْفُرُونَ بَشْرِكِكُمْ
وَلَا يُنَبِّئُكَ مِثْلُ خَبِيرٍ (سورة الفاطر: ١٤)

“നിങ്ങൾ അവരോട് പ്രാർത്ഥിച്ചാൽ നിങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥന അവർ കേൾക്കുകയില്ല. ഇനി കേട്ടാൽ തന്നെ അവർ നിങ്ങൾക്കുത്തരം നൽകുന്നതുമല്ല. നിങ്ങൾ ചെയ്ത ഈ ശിർക്കിനെ അവർ അന്ത്യദിനത്തിൽ നിഷേധിക്കുകയും ചെയ്യും.” (സൂറ: ഫാതിർ- 14)

وَمَنْ يَغْفِرِ الذُّنُوبَ إِلَّا اللَّهُ (آل عمران ١٣٥)

“അല്ലാഹുവല്ലാതെ ദോഷം പൊറുക്കുന്നവൻ മറ്റാരാണ്?” (ആരുമില്ലെന്നർത്ഥം) (സുറ: ആലു ഇംറാൻ: 135)

وَمَنْ أَضَلُّ مِمَّنْ يَدْعُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ مَنْ لَا يَسْتَجِيبُ لَهُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ وَهُمْ عَنْ دُعَائِهِمْ غَافِلُونَ، وَإِذَا حُشِرَ النَّاسُ كَانُوا لَهُمْ أَعْدَاءً وَكَانُوا بِعِبَادَتِهِمْ كَافِرِينَ (سورة الأحقاف: ٦٠، ٥)

“അന്ത്യനാൾ വരെ ഉത്തരം ചെയ്യാത്തവരോട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവനെക്കാൾ വഴിപിഴച്ചവൻ മറ്റാരാണ്? അവരാകട്ടെ ഇവരുടെ പ്രാർത്ഥനയെ കുറിച്ച് അശ്രദ്ധരുമാണ്. (മാത്രമല്ല അന്ത്യനാളിൽ) മനുഷ്യരെ ഒരുമിച്ചുകൂട്ടപ്പെടുമ്പോൾ അവർ ഇവരുടെ (പ്രാർത്ഥിച്ചവരുടെ) ശത്രുക്കളായിത്തീരുകയും, ഇവരുടെ ആരാധനയെ അവർ നിഷേധിക്കുകയും ചെയ്യും.” (സുറ: അഹ്ഖാഫ്- 5,6)

നബി(ﷺ) പറയുന്നു:

إِذَا سَأَلْتَ فَاسْأَلِ اللَّهَ وَإِذَا اسْتَعَنْتَ فَاسْتَعِنْ بِاللَّهِ (ترمذى رقم: ٦٥١٦)

(അബ്ദുല്ലാഹിബ്നു അബ്ബാസ്(റ) നിവേദനം: നബി(ﷺ) പഞ്ഞു: “നീ വല്ലതും ചോദിക്കുകയാണെങ്കിൽ അല്ലാഹുവിനോട് ചോദിക്കുക. നീ സഹായം തേടുകയാണെങ്കിൽ അല്ലാഹുവിനോട് തേടുക.” (തിർമിദി ഹദീസ് നമ്പർ: 6516)

ചിന്തിക്കുക! അല്ലാഹുവും റസൂലും നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നത്, ഏത് പ്രയാസ ഘട്ടത്തിലും അല്ലാഹുവിനോടു മാത്രം തേടണമെന്നാണ്. കാരണം സൃഷ്ടികളായ നമ്മുടെ വികാരങ്ങളും വിചാരങ്ങളുമറിയുന്നവനും, ഈ ലോകത്തിന്റെ ഏത് കോണിൽനിന്നും എത്രപേർ-ഏതു സമയത്തും-ഏതു ഭാഷയിൽ വിളിച്ചു തേടിയാലും അതെല്ലാം ഒരേസമയം കേൾക്കാനും അവരെ കാണാനും ഒരേസമയം ഉത്തരം ചെയ്യാനും കഴിയുന്നവനും സ്രഷ്ടാവായ അല്ലാഹു മാത്രമാണ്. അതിനാൽ അവന്റെ മുമ്പിൽ മാത്രമേ നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനകളും തേട്ടങ്ങളും അർപ്പിക്കാവൂ. അവനല്ലാത്തവരോട് തേടിയാൽ അവർക്കത് കേൾക്കാനോ കാണാനോ ഉത്തരം ചെയ്യാനോ സാധിക്കുകയുമില്ല! കൂടാതെ അത് അല്ലാഹു ഒരിക്കലും പൊറുക്കാത്ത ശിർക്കുമാണ്. ഇതാണ് ഈ വിഷയത്തിൽ ഇസ്‌ലാമിന്റെ പ്രഖ്യാപനം. എന്നാൽ ഇസ്‌ലാമിന്റെ ഈ

മൗലിക നിയമത്തെയും വെല്ലുവിളിക്കുകയാണ് നേരത്തെ നാം ഉദ്ധരിച്ചതും അല്ലാത്തതുമായ പല മാലകളും മൗലീദുകളും ചെയ്യുന്നത്! അതുകൊണ്ട് നാം അവയെ കയ്യൊഴിച്ചേ പറ്റൂ. പകരം, നമുക്ക് വഴികാട്ടിയായി അല്ലാഹു അവതരിപ്പിച്ചു തന്ന വിശുദ്ധ ഖുർആനും അതിന്റെ വ്യാഖ്യാനമായ നബി(ﷺ) യുടെ സുന്നത്തും പഠിക്കുകയും പകർത്തുകയും ചെയ്യുക. എങ്കിൽ അമ്പിയാ-ഔലിയാക്കളോടൊപ്പം സ്വർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കാൻ നമുക്കും ഭാഗ്യം ലഭിക്കും. അതിന് അല്ലാഹു നമുക്ക് തൗഫീഖ് നൽകട്ടെ!

മുഅ്ജിസത്ത്

പ്രവാചകന്മാർക്ക് അവരുടെ പ്രവാചകത്വവും ദൗത്യവും സത്യമാണെന്ന് തെളിയിക്കാൻ വേണ്ടി അല്ലാഹു അവരിലൂടെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന അത്ഭുത ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണ് മുഅ്ജിസത്ത്. അല്ലാതെ ആരെയെങ്കിലും സഹായിക്കാനോ സംരക്ഷിക്കാനോ ഉള്ള ഒരു ഉപാധിയല്ല അത്. മുഅ്ജിസത്തുകൾകൊണ്ട് മറ്റുള്ളവരെ സഹായിക്കാൻ കഴിയാത്തതല്ലെങ്കിൽ പ്രവാചകന്മാർ ആശിക്കുമ്പോൾ അത്

അവർക്ക് സ്വയം പ്രകടിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കണം. പക്ഷെ മുഅ്ജിസത്തുകൾ പ്രവാചകന്മാർക്ക് ഉദ്ദേശിക്കുമ്പോഴെല്ലാം കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ കഴിയുകയില്ല. അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിക്കുമ്പോൾ മാത്രമേ പ്രകടിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കൂ. വിശുദ്ധ ഖുർ ആനും തിരുസുന്നത്തും ഇക്കാര്യം ഖണ്ഡിതമായി പഠിപ്പിക്കുന്നത് കാണുക:

وَمَا كَانَ لِرَسُولٍ أَنْ يَأْتِيَ بِآيَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ (سورة غافر: ٧٨)

“അല്ലാഹുവിന്റെ അനുവാദം കൂടാതെ ഒരു പ്രവാചകനും ഒരു ദുഷ്ടാന്തവും കൊണ്ടു വരാൻ കഴിയില്ല.” (സുറ: ഗാഫിർ - 78)

ഇതുപോലെ നബി(ﷺ) യോട് സ്വന്തം സമൂഹം അൽഭുതങ്ങൾ കാണിക്കാൻ നിരന്തരമായി വെല്ലുവിളിച്ചപ്പോൾ അതിന് മറുപടി പറയാൻ അല്ലാഹു കൽപിച്ചത് ഇപ്രകാരമാണ്:

قُلْ سُبْحَانَ رَبِّيْ هَلْ كُنْتُ إِلَّا بَشَرًا رَسُولًا (سورة الإسراء: ٩٣)

“(നബിയേ) പറയുക: എന്റെ റബ്ബ് പരിശുദ്ധനാണ്; ഞാൻ റസൂലായ ഒരു മനുഷ്യൻ മാത്രമല്ലേ?” (സുറ: ഇസ്റാഅ് - 93)

ചുരുക്കത്തിൽ മുഅ്ജിസത്തുകൊണ്ട്

ഉദ്ദേശിക്കുമ്പോഴെല്ലാം അൽഭുതങ്ങൾ കാണിക്കാനോ, മറ്റുള്ളവരെ സഹായിക്കാനോ, എന്തിനധികം, സ്വന്തം ശരീരത്തെ രക്ഷപ്പെടുത്താൻ പോലുമോ നബി(ﷺ)ക്കും മറ്റു പ്രവാചകന്മാർക്കും സാധിച്ചിട്ടില്ല. തെളിവുകൾ അതിന് ധാരാളമുണ്ട്. ത്വാഇഫിൽ നിന്ന് നബി(ﷺ)ക്ക് മർദ്ധനമേറ്റു, ഉഹ്ദിന്റെ രണഭൂമിയിൽ ശത്രുസൈന്യം നബി(ﷺ)യെ ലക്ഷ്യംവെച്ച് ആക്രമിച്ചു. ശരീരത്തിൽ മുറിവേറ്റു, ശത്രുക്കൾ കൂഴിച്ചു കൂഴിയിൽ വീണു, രോഗങ്ങൾ ബാധിച്ച് അതിന്റെ വേദനകളനുഭവിച്ചു, ചില യുദ്ധങ്ങളിൽ പരാജയത്തിന്റെ രുചിയറിഞ്ഞു...!! ഇങ്ങനെ നിരവധി മർദ്ദനങ്ങളും വിഷമങ്ങളും നബി(ﷺ)ക്ക് മുഅ്ജിസത്തുകൊണ്ട് തടുക്കാനോ പരിഹരിക്കാനോ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. പിന്നെ എങ്ങനെയാണ് മറ്റുള്ളവരുടെ വിഷമങ്ങൾ മുഅ്ജിസത്തുകൊണ്ട് ദുരീകരിക്കാൻ കഴിയുക? ചുരുക്കത്തിൽ, മുഅ്ജിസത്ത് എന്ന അൽഭുത ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ സ്വയമോ മറ്റുള്ളവരെയോ സഹായിക്കാൻ വേണ്ടി അല്ലാഹു ഏർപ്പെടുത്തിയതല്ല. മറിച്ച് തങ്ങൾ പ്രവാചകന്മാരാണെന്നും തങ്ങളുടെ ദൗത്യം സത്യമാണെന്നും ബോധ്യപ്പെടുത്താൻ വേണ്ടിയാണ്.

കറാമത്ത

അല്ലാഹുവിന്റെ കൽപനകളനുസരിച്ച് ജീവിക്കുന്ന ചില ഭക്തന്മാർക്ക് അല്ലാഹു നൽകുന്ന മഹത്തായ ആദരവാണ് കറാമത്ത്. അത് ഒരുപക്ഷേ അദ്യുശ്യമായ നിലക്കുള്ള സഹായങ്ങളാകാം. അല്ലെങ്കിൽ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ അവരിലൂടെ പ്രകടമാകുന്ന അത്ഭുതങ്ങളുമാകാം. എന്നാൽ അതിന്റെ പേരിൽ അവർക്ക് ദിവ്യത്വം കൽപിക്കാനോ, അഭൗതികമായ കഴിവുകളാലോ പിക്കാനോ പാടില്ല. മാത്രമല്ല, ആ കറാമത്തുകൾ പരസ്യപ്പെടുത്താനും പാടുള്ളതല്ല. മഹാനായ മുഹ്യിദ്ധീൻ ശൈഖ്(റ) രേഖപ്പെടുത്തുന്നു:

لَا مِنْ شَرْطِ الْوَلَايَةِ كَتَمَاتِ الْكَرَامَاتِ (غنية الطالبين ١: ١٦٣)

“തീർച്ചയായും വിലായത്തിന്റെ നിബന്ധനയിൽ പെട്ടതാണ് കറാമത്തുകൾ മറച്ചുവെക്കൽ.”
(ഗുന്യതുതാലിബീൻ 2/163).

കറാമത്തുകൾകൊണ്ടും മറ്റുള്ളവരെ സഹായിക്കാൻ സാധ്യമല്ല. ഔലിയാക്കളായ സ്വഹാബിമാർക്ക് സ്വന്തം ശരീരം പോലും കറാമത്തുകൊണ്ട് സംരക്ഷിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. നാലു ഖലീഫമാർക്കും അല്ലാഹു സ്വർഗ്ഗം വാഗ്ദാനം

ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഔലിയാക്കന്മാരുടെ നേതാക്കളാണവർ. എന്നാൽ അബൂബക്കർ(റ) ഒഴിച്ച് മറ്റു മൂന്നു ഖലീഫന്മാരും ചതിയിൽ വധിക്കപ്പെട്ടവരാണ്! അതു തടുക്കാനോ അതിന്റെ നിജസ്ഥിതി അറിയാനോ അവരുടെ കറാമത്തുകൾകൊണ്ട് അവർക്ക് സാധിച്ചിട്ടില്ല. പിന്നെ എങ്ങനെ കറാമത്തുകൊണ്ട് മറ്റുള്ളവരെ സഹായിക്കും? വിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ സത്യവിശ്വാസികൾക്ക് ഉദാഹരണമായി എടുത്തു പറഞ്ഞ രണ്ടു മഹതികളാണ് മറിയം ബീവി(റ)യും ആസ്യ ബീവി(റ)യും. അവരിൽ രണ്ടു പേർക്കും ധാരാളം പരിഹാസങ്ങളും മർദ്ദനങ്ങളും സഹിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്. അവരുടെ കറാമത്തുകൾ കൊണ്ട് മർദ്ദനങ്ങളോ പരിഹാസങ്ങളോ അവർക്ക് തടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. പിന്നെ എങ്ങനെയാണ് കറാമത്തുകൾകൊണ്ട് മറ്റുള്ളവരെ സഹായിക്കുക? അതിനാൽ ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന കാലഘട്ടങ്ങളിൽ സ്വന്തം ശരീരങ്ങളെയും പ്രയാസങ്ങളെയും, മർദ്ദനങ്ങളെയും തടുക്കാൻ കഴിയാത്ത അമ്പിയാക്കളും ഔലിയാക്കളും മരണപ്പെട്ടതിനുശേഷം അവരുടെ മുഅ്ജിസത്തുകൊണ്ടും കറാമത്തുകൊണ്ടും മറ്റുള്ളവരെ സഹായിക്കുമെന്ന വാദം അസത്യവും പ്രമാണവിരുദ്ധവുമാണ്.

ശഫാഅത്ത

ഈ ലോകത്ത് നാം എന്തു തെറ്റ് ചെയ്താലും എത്രവലിയ നിയമക്കുരുക്കുകളിൽ നിന്നും രക്ഷപ്പെടാൻ പഴുതുകളുണ്ട്. കാരണം ഭരണാധികാരികളും പണക്കാരും രാഷ്ട്രീയക്കാരുമെല്ലാം വിചാരിച്ചാൽ എന്ത് തിന്മയെയും നന്മയാക്കി അവതരിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കും. എന്നാൽ നമുക്കു നേരിടാനുള്ള പരലോക കോടതിയിൽ ഒരാളും ഒരാളുടെയും സ്വാധീനത്തിലും 'കെയറോഫി'ലും രക്ഷപ്പെടുകയില്ല. അവിടെ രക്ഷപ്പെടുക അവനവന്റെ കർമ്മങ്ങൾകൊണ്ടു മാത്രമാണ്. എന്നാൽ നമ്മുടെ കൂട്ടത്തിൽ പലരും തെറ്റിദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളത് പരലോകത്തെ ശുപാർശയും ഇവിടത്തെപ്പോലെയാണെന്നാണ്. അങ്ങനെ എന്ത് തെറ്റും കുറ്റങ്ങളും ചെയ്തവരെയും, വേണ്ടത്ര സൽകർമ്മങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കാത്തവരെയും പല ഔലിയാക്കളും ബീവിമാരുമെല്ലാം ശഫാഅത്തിലൂടെ രക്ഷപ്പെടുത്തുമെന്നുമാണ്. അതിനു വേണ്ടിയാണ് അവരുടെ മഖ്ബറുകളിലേക്ക് പലരും പലതും നേർച്ചയാക്കുന്നതും അവരെ വിളിച്ച് സഹായം തേടുന്നതും; അവരുടെ ഹഖ്-ജാഹ്-ബർക്കത്തുകൊണ്ട് ഇട

തേടി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതുമെല്ലാം. എന്നാൽ ആ ചെയ്യുന്നതെല്ലാം തെറ്റാണെന്നു മാത്രമല്ല; അവരൊന്നും ആ പേരിലോ മറ്റെന്തെങ്കിലും പേരിലോ നമ്മെ രക്ഷപ്പെടുത്തുകയില്ല എന്ന കാര്യം തീർച്ചയാണ്. ഇക്കാര്യം വിശുദ്ധ വുർആനും തിരുസുന്നത്തും ഖണ്ഡിതമായി പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. മാത്രമല്ല നമുക്ക് മറ്റുള്ളവരുടെ ശുപാർശ ലഭിക്കണമെങ്കിൽ നാം നല്ലവരായിത്തീരണം. ഇക്കാര്യം നിർബന്ധമാണ്. വുർആനിന്റെ ചില പ്രഖ്യാപനങ്ങൾ നോക്കൂ:

وَلَا يَشْفَعُونَ إِلَّا لِمَنْ ارْتَضَى (سورة الأنبياء: ٢٨)

“അവൻ തൃപ്തിപ്പെട്ടവർക്കല്ലാതെ അവർ ശുപാർശ ചെയ്യുകയില്ല.” (സൂറ: അമ്പിയാഅ് - 28)

قُلْ لِلَّهِ الشَّفَاعَةُ جَمِيعًا (سورة الزمر: ٤٤)

“പറയുക, എല്ലാ ശുപാർശകളും അല്ലാഹുവിനുള്ളതാണ്.” (സൂറ: സുമർ- 44)

എന്നാൽ അവിടെ തീരെ ശഫാഅത്ത് (ശുപാർശ) ഇല്ലെന്ന് തെറ്റിദ്ധരിക്കരുത്. അല്ലാഹുവിനെയും റസൂലിനെയും മുറപ്രകാരം അനുസരിച്ച് സുകൃതങ്ങൾ ചെയ്യുന്നവർക്ക് അവിടെ ശുപാർശയുണ്ട്. അവർക്ക് അമ്പിയാക്കളുടെയും ഔലിയാക്കളുടേയും ശഫാഅത്ത് ലഭിക്കുന്നതാണ്.

എന്നാൽ അടിസ്ഥാനപരമായി നാം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ട കാര്യം: അവനവന്റെ കർമ്മങ്ങളല്ലാതെ മറ്റൊന്നും/ഒരാളും പരലോകത്ത് നമ്മുടെ രക്ഷക്കെത്തുകയില്ല എന്നതാണ്. ഇക്കാര്യം നബി(ﷺ) തന്നെ അവിടുത്തെ കുടുംബത്തോടും 'കരളിന്റെ കഷ്ണ'മെന്നു വിശേഷിപ്പിച്ച സ്വന്തം മകളോടു തന്നെയും തുറന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. നബി(ﷺ) പറയുന്നത് കാണുക:

يَا فَاطِمَةُ بِنْتُ رَسُولِ اللَّهِ! سَلِّينِي بِمَا شِئْتِ.

لَا أُغْنِي عَنْكَ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا (صحيح مسلم رقم: ٢٠٦)

“അല്ലാഹുവിന്റെ ദൂതന്റെ മകൾ ഫാത്തിമാ, നീ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് (ഭൗതികമായതെന്തും) ചോദിച്ചുകൊള്ളുക. എന്നാൽ അല്ലാഹുവിന്റെ മുമ്പിൽ ഞാൻ നിനക്ക് ഒരു ഉപകാരവും ചെയ്യുന്നതല്ല.” (സ്വഹീഫ് മുസ്ലിം, ഹദീസ് നമ്പർ: 206)

ഈ ഹദീസിന്റെ തന്നെ മറ്റൊരു റിപ്പോർട്ടിൽ പറയുന്നത് يَا فَاطِمَةُ أَنْقِذِي نَفْسَكَ مِنَ النَّارِ (“ഓ ഫാത്തിമാ! നീതന്നെ നിന്റെ ശരീരത്തെ നരകത്തിൽ നിന്ന് കാത്തുകൊള്ളുക.” എന്നാണുള്ളത്. (സ്വഹീഫ് മുസ്ലിം, ഹദീസ് നമ്പർ: 204)

നോക്കൂ, നബി(ﷺ) സ്വന്തം മകളോടു പോലും ജീവിതത്തിന്റെ അന്ത്യഘട്ടത്തിൽ ഇപ്രകാരം പറയുന്നുവെങ്കിൽ നമ്മുടെയൊക്കെ അവസ്ഥ എന്തായിരിക്കും?! എന്നിട്ടും നമ്മുടെ കൂട്ടത്തിൽ പലരും ധരിച്ചിട്ടുള്ളത് നാം എത്ര മോശക്കാരാണെങ്കിലും നബി(ﷺ)യും ഔലിയാക്കളും നമ്മെ ശഫാഅത്തിലൂടെ രക്ഷപ്പെടുത്തുമെന്നാണ്. അത്തരം ധാരണകൾ നാം അനിവാര്യമായും തിരുത്തേണ്ടതുണ്ട്. എന്നാൽ, അല്ലാഹുവിനെയും റസൂലിനെയും മുറപ്രകാരം അനുസരിച്ച് സുകൃതങ്ങൾ ചെയ്യുന്നവർക്ക് അവിടെ അമ്പിയാക്കളുടെയും ഔലിയാക്കളുടെയും ശഫാഅത്ത് ലഭിക്കുമെന്ന കാര്യം നിഷേധിക്കാനും പാടില്ല. പക്ഷെ അവരുടെ ശുപാർശയിൽ നാം ഉൾപ്പെടണമെങ്കിൽ അതിനുള്ള മാർഗ്ഗം സ്വന്തമായി സൽകർമ്മങ്ങളനുഷ്ഠിച്ചും ദുഷ്കർമ്മങ്ങൾ വെടിഞ്ഞും അല്ലാഹുവിന്റെ തൃപ്തി കരസ്ഥമാക്കുക എന്നതാണ്.

അങ്ങനെ ഇസ്ലാം പഠിപ്പിച്ച വിശ്വാസങ്ങളും ആചാരങ്ങളും സ്വഭാവഗുണങ്ങളുമെല്ലാം പരമാവധി പാലിച്ചു ജീവിക്കുകൊണ്ട് അമ്പിയാ ഔലിയാക്കളുടെ ശഫാഅത്ത് ലഭിക്കുന്ന മഹാഭാഗ്യവാന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ സർവ്വ ശക്തനായ നാഥൻ നമ്മെയും ഉൾപ്പെടുത്തുമാറാകട്ടെ... **ആമീൻ.**

ഭാഗം - 2

ആചാരം, അനുഷ്ഠാനം

ഇനി നമുക്ക്

ആചാര-അനുഷ്ഠാന കാര്യങ്ങളിൽ
ഇസ്‌ലാമിന്റെ നിലപാടെന്താണെന്ന്
പരിശോധിക്കാം. അതിന്റെ ആമുഖമായി,

ഇസ്‌ലാം പഠിപ്പിച്ച ആചാരങ്ങളും
ഇസ്‌ലാമിന്റെ പേരിൽ മതത്തിലേക്ക്

കടന്നുകൂടിയ അനാചാരങ്ങളും

വേർതിരിച്ചറിയാനുള്ള

മാനദണ്ഡമെന്തെന്നും

മനസ്സിലാക്കാം.

إن شاء الله

എന്താണ് സുന്നത്ത്?

‘സുന്നത്ത്’ എന്ന അറബി പദത്തിന് മാർഗ്ഗം, വഴി, ചര്യ, നടപടിക്രമം എന്നിങ്ങനെ പല അർത്ഥങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും ഇത്തരം ചർച്ചകളിൽ ‘സുന്നത്ത്’ എന്നതുകൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നത് അതിന്റെ സാങ്കേതികാർത്ഥമായ ‘നബി ചര്യ’ എന്നതാണ്. നബി(ﷺ)യുടെ വാക്കുകളും പ്രവൃത്തികളും മൗനാനുവാദങ്ങളും, ചെയ്യാൻ വേണ്ടി അവിടുന്ന് തീരുമാനിച്ച കാര്യങ്ങളുമാണ് സുന്നത്ത് എന്നതുകൊണ്ട് വിവക്ഷിക്കപ്പെടുന്നത്. ഇക്കാര്യം പണ്ഡിതന്മാരെല്ലാം ഐക്യകണ്ഠേന അംഗീകരിക്കുന്നതാണ്.

സ്വഹീഹുൽ ബുഖാരിയുടെ വ്യാഖ്യാതാവും പ്രസിദ്ധ ഹദീസ് പണ്ഡിതനുമായ ഇബ്നുഹജർ അസ്ഖലാനി(റ) എഴുതുന്നു:

السُّنَّةُ مَا جَاءَ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ مِنْ أَقْوَالِهِ وَأَفْعَالِهِ
وَتَقْرِيرِهِ وَمَا هُمْ بِفَعْلِهِ (فَتْحُ الْبَارِي ١٣ - ٣٤٥)

“പ്രവാചകൻ(ﷺ)യിൽ നിന്നുദ്ധരിക്കപ്പെട്ട്

വാക്കുകൾ, പ്രവർത്തനങ്ങൾ, മൗനാനുവാദം, അവിടുന്ന് ചെയ്യാൻ ഉദ്ദേശിച്ച കാര്യങ്ങൾ എന്നിവയാണ് സുന്നത്ത്.” (ഫത്ഹുൽബാരി 13-345)

അപ്പോൾ നബി(ﷺ)യുടെ വാക്കുകൾക്കും പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും മൗനാനുവാദങ്ങൾക്കും അവിടുന്ന് ചെയ്യാനുദ്ദേശിച്ച കാര്യങ്ങൾക്കും മാത്രമാണ് ‘സുന്നത്തെ’ന്ന് പറയുക എന്ന് ഇപ്പോൾ വ്യക്തമായി. എന്നാൽ നബി(ﷺ)ക്ക് മാത്രം പ്രത്യേകമായ അപൂർവ്വം ചില കാര്യങ്ങളുണ്ട്. അവയിൽ നമുക്ക് മാതൃകയില്ല എന്നതും പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. (ഉദാ:- നബി(ﷺ)ക്ക് നാലിലധികം സ്ത്രീകളെ ഒരേ സമയം ഭാര്യമാരായി വെച്ചിരിക്കാൻ അനുവാദമുണ്ട്.) ഇത്തരം കാര്യങ്ങളൊഴികെ മേൽപറഞ്ഞ നാലുവഴിയിലൂടെയുമുള്ള മാതൃകകൾ പിൻപറ്റാൻ നാം ബാധ്യസ്ഥരാണ്. അതിൽ യാതൊരു വീഴ്ചയും വരുത്താൻ പാടില്ല. അത് നാം പാരമ്പര്യമായി ചെയ്തുവരുന്ന സമ്പ്രദായങ്ങൾക്കോ, നാട്ടിൽ ഭൂരിപക്ഷം ചെയ്യുന്ന കാര്യങ്ങൾക്കോ, മദ്ഹബുകൾക്കോ എതിരായാലും ശരി! അങ്ങനെ മനസ്സാ-വാചാ-കർമ്മണാ നബിചര്യ അംഗീകരിക്കുന്നു എന്നാണ് ‘അശ്ഹദു അന്നമുഹമ്മദൻ റസൂലുല്ലാഹ്’ എന്ന

ശഹാദത്ത് കലിമയുടെ രണ്ടാം പകുതിയിലൂടെ നാം പ്രഖ്യാപിക്കുന്നത്. ഒന്നു കൂടി വ്യക്തമാക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, നമ്മുടെ ശഹാദത്ത് കലിമ പൂർണ്ണമാകുന്നത് നബി(ﷺ)യുടെ മേൽ ചര്യകൾ അംഗീകരിക്കുകയും അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ മാത്രമാണ്. അതംഗീകരിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ നാം വിശ്വാസിയാകുന്നില്ല; മുസ്ലിമാകുന്നില്ല എന്നർത്ഥം.

നബി(ﷺ)യെ മാതൃകാ പുരുഷനായി അംഗീകരിക്കേണ്ടതിന്റെ അനിവാര്യത വ്യക്തമാക്കുന്ന നിരവധി വചനങ്ങൾ വിശുദ്ധ ഖുർആനിലുണ്ട്. അവയിൽ ചിലത് കാണുക:

لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ (الأحزاب: 21)

“നിങ്ങൾക്ക് അല്ലാഹുവിന്റെ തിരുദൂതനിൽ ഉത്തമ മാതൃകയുണ്ട്.” (സൂറ: അഹ്സാബ്- 21)

وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوا (الحشر: 7)

“തിരുദൂതൻ നിങ്ങൾക്ക് കൊണ്ടുവന്നത് നിങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുകയും വിരോധിച്ചത് വെടിയുകയും ചെയ്യുക.” (സൂറ: ഹശ്ശ്- 7)

നബി(ﷺ) സത്യവിശ്വാസികളുടെ മാതൃകാ

പുരുഷനാണെന്നും അതുകൊണ്ട് ആ പ്രവാചകൻ കൊണ്ടുവന്നകാര്യങ്ങൾ പിൻപറ്റലും വിരോധിച്ച കാര്യങ്ങൾ ഉപേക്ഷിക്കലും വിശ്വാസികളുടെ ബാധ്യതയാണെന്നും, അപ്രകാരമാണ് ആ പ്രവാചകനെ മാതൃകയാക്കേണ്ടതെന്നും മേൽസൂക്തങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഇതുപോലെ നബി(ﷺ)യുടെ സുന്നത്ത് പിൻപറ്റേണ്ടതിന്റെ അനിവാര്യതയും ഗൗരവവും കുറിക്കുന്ന നിരവധി ഹദീസുകളുമുണ്ട്.

ഈ വിഷയത്തിൽ നാം മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കേണ്ട മറ്റൊരു കാര്യം, നബി(ﷺ)യുടെ മാതൃക സ്വീകരിക്കൽ സുന്നത്താണെന്നതുപോലെത്തന്നെ അവിടുന്ന് വിരോധിച്ച കാര്യങ്ങൾ വെടിയലും, അതുപോലെ അവിടുന്ന് തീരെ ചെയ്യാതിരുന്ന കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാതിരിക്കലും നബി(ﷺ)യെ പിൻപറ്റുന്നതിന്റെ ഭാഗമാണ്.

മതപരമായ കാര്യങ്ങളാണ് ഇവിടെയെല്ലാം വിവക്ഷ. ഭൗതിക കാര്യങ്ങളിൽ മതത്തിന്റെ പൊതുവായ വിധിവിധികൾക്കെതിരാവാത്ത രൂപത്തിൽ നമ്മുടെ ഇഷ്ടാനുസരണം പ്രവർത്തിക്കാവുന്നതാണ്.

ചുരുക്കത്തിൽ, നബി(ﷺ)ക്ക് നുബുവുത്ത് (പ്രവാചകത്വം) ലഭിച്ചതുമുതൽ അവിടുത്തെ മരണം

വരെ നമുക്ക് മാതൃക കാണിച്ചുതന്ന മതപരമായ മുഴുവൻ കാര്യങ്ങളും പിൻപറ്റൽ നമ്മുടെ ബാധ്യതയാണെന്നർത്ഥം.

എന്താണ് ബിദ്അത്ത് ?

‘ബിദ്അത്ത്’ എന്ന അറബി പദത്തിന് ഭാഷാപരമായ അർത്ഥം, പൂർവ്വമാതൃകയില്ലാതെ ഉണ്ടാകുന്നത് എന്നാണ്. എന്നാൽ മതപരമായി (സാങ്കേതികമായി) അതുകൊണ്ടുള്ള വിവക്ഷ നബി(ﷺ)യുടെ മാതൃകയില്ലാതെ മതത്തിൽ പുതുതായുണ്ടാക്കുന്ന കാര്യങ്ങളാണ്. ഒന്നുകൂടി വ്യക്തമാക്കി പറഞ്ഞാൽ- മതം പൂർത്തിയായതിനു ശേഷം അതിന്റെ പേരിൽ പുതുതായുണ്ടാക്കുന്ന കാര്യങ്ങളാണ്. പണ്ഡിതന്മാരെല്ലാം ബിദ്അത്തിനെ നിർവ്വചിച്ചിട്ടുള്ളതും അപ്രകാരമാണ്.

മാത്രമല്ല, അങ്ങനെ മതത്തിലേക്ക് കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ എത്ര ശ്രേഷ്ഠമായ ആരാധനകളാണെങ്കിലും- അത് ദിക്റാകട്ടെ, സ്വലാത്താകട്ടെ, നമസ്കാരമാകട്ടെ.... ബിദ്അത്തുതന്നെയാണ്. അതിനാൽ അവക്ക് ഇസ്ലാമിൽ സ്ഥാനമില്ല! നബി(ﷺ) പറഞ്ഞു:

ഇസ്ലാമിക ആദർശ ഡയറി

شَرُّ الْأُمُورِ مُحَدَّثَاتُهَا وَكُلُّ بِدْعَةٍ ضَلَالَةٌ (مُسْلِم: 117)

“കാര്യങ്ങളിൽവെച്ച് ഏറ്റവും മോശമായത് പുതുനിർമ്മിതങ്ങളാണ്. (ബിദ്അത്തുകളാണ്), എല്ലാ ബിദ്അത്തുകളും വഴികേടാണ്.”
(സ്വഹീഹ് മുസ്ലിം, ഹദീസ് നമ്പർ: 867)

നബി(ﷺ)യുടെ പ്രഗത്ഭ സ്വഹാബി വരുന്നായിരുന്ന ഇബ്നു ഉമർ(റ) പറയുന്നു:

كُلُّ بِدْعَةٍ ضَلَالَةٌ وَإِنْ رَأَى النَّاسُ حَسَنَةً (مسند الدارمي)

എല്ലാ ബിദ്അത്തുകളും വഴികേടാണ്. ആളുകൾക്ക് അത് നല്ലതായി തോന്നിയാലും ശരി! (ദാരിമി) ചുരുക്കത്തിൽ നബി(ﷺ)യുടെ മാതൃകയില്ലാതെ മതത്തിൽ പുതുതായുണ്ടാക്കുന്ന എല്ലാ കാര്യങ്ങളും ബിദ്അത്താണെന്നും അതിനാൽ അവ ഇസ്ലാമിൽനിന്ന് പുറത്താണെന്നും മനസ്സിലാക്കാം.

ഇസ്ലാം സമ്പൂർണ്ണം

ഇസ്ലാം മതം നബി(ﷺ)യുടെ കാലത്തുതന്നെ പൂർത്തിയായിട്ടുണ്ട് എന്ന കാര്യം ഖണ്ഡി

തമാണ്. വിശുദ്ധ ഖുർആൻ തന്നെ അക്കാര്യം അസന്നിഗ്ദമായി പ്രഖ്യാപിക്കുന്നത് കാണുക:

الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتِمَمْتُ عَلَيْكُمْ
نِعْمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا (المائدة: 3)

“ഇന്ന് ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് നിങ്ങളുടെ മതം പൂർത്തിയാക്കിത്തന്നിരിക്കുന്നു. എന്റെ അനുഗ്രഹം നിങ്ങൾക്ക് ഞാൻ നിറവേറ്റിത്തരികയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. മതമായി ഇസ്‌ലാമിനെ ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് തൃപ്തിപ്പെട്ട് തന്നിരിക്കുന്നു.” (സൂറ അൽ മാഇദ- 3)

യാതൊരു വിശദീകരണത്തിനും പഴുതില്ലാത്തവിധം മതത്തിന്റെ സമ്പൂർണത ഈ ആയത്തിൽനിന്നും വ്യക്തമാണല്ലോ? അഥവാ, ഈ സമ്പൂർണ്ണ മതത്തിലേക്ക് ഇനി എന്തെങ്കിലും കൂട്ടിച്ചേർക്കാനോ അതിൽനിന്ന് എന്തെങ്കിലും എടുത്തൊഴിവാക്കാനോ യാതൊരു പഴുതുമില്ലെന്നർത്ഥം.

ഈ ആയത്തിനെ വിശദീകരിച്ചുകൊണ്ട് പ്രസിദ്ധ സുന്നി പണ്ഡിതനായ കെ. വി. മുഹമ്മദ് മുസ്‌ലിയാർ കുറ്റനാട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനത്തിലെഴുതിയ വരികൾ സാദർഭികമായി ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കട്ടെ: “ദീൻ പൂർത്തി

യാക്കി എന്നുവെച്ചാൽ ദീനിൽ വിശ്വസിക്കേണ്ടതും ആചരിക്കേണ്ടതും എന്തൊക്കെയാണോ അതെല്ലാം അറിയിച്ചുതന്നു കഴിഞ്ഞു, ഇപ്പോൾ നിലവിൽ വന്നിട്ടുള്ള രൂപം ഇസ്‌ലാമിന്റെ പൂർണ്ണരൂപമാണ് എന്നത്രെ. അതിനാൽ ഇനിമേൽ യാതൊരു കാരണ വശാലും അതിൽ യാതൊരു മാറ്റവും വരുത്തരുത്.” (ഫത്‌ഹുർറഹ്മാൻ 2/23)

അപ്പോൾ, ദീനിയായ എല്ലാ കാര്യങ്ങളും അറിയിച്ചുതന്നു കഴിഞ്ഞുവെന്നും ഇനി യാതൊരു കാരണ വശാലും അതിലേക്കെന്തെങ്കിലും കൂട്ടാനോ, അതിൽനിന്നെന്തെങ്കിലും കുറക്കാനോ ആർക്കും അവകാശമില്ലെന്നുമാണ് മേൽ ആയത്ത് പഠിപ്പിക്കുന്നത്. അക്കാര്യമാണ് മേൽ സുന്നി പണ്ഡിതനും വ്യക്തമാക്കിയത്. ഇനി നബി(ﷺ) പ്രഖ്യാപിക്കുന്നത് കാണുക:

عَنْ ابْنِ مَسْعُودٍ (ر) قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: أَيُّهَا النَّاسُ لَيْسَ مِنْ شَيْءٍ يُقَرَّبُكُمْ إِلَى الْجَنَّةِ وَيُبَاعِدُكُمْ مِنَ النَّارِ إِلَّا قَدْ أَمَرْتُكُمْ بِهِ، وَلَيْسَ شَيْءٌ يُقَرِّبُكُمْ مِنَ النَّارِ وَيُبَاعِدُكُمْ مِنَ الْجَنَّةِ إِلَّا قَدْ نَهَيْتُكُمْ عَنْهُ. (مشكاة رقم: ٥٣٠٠)

ഇബ്നു മസ്ഊദ്(റ) നിവേദനം: നബി(ﷺ) പറഞ്ഞു: “ഹേ ജനങ്ങളേ! നിങ്ങളെ സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്ക് അടുപ്പിക്കുന്നതും നരകത്തിൽനിന്നകറ്റുന്നതുമായ ഒരു സംഗതിയും നിങ്ങളോട് ഞാൻ കൽപ്പിക്കാതെ വിട്ടുകളഞ്ഞിട്ടില്ല! അതുപോലെ നിങ്ങളെ നരകത്തിലേക്ക് അടുപ്പിക്കുന്നതും സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നകറ്റുന്നതുമായ ഒരു സംഗതിയും നിങ്ങളോട് വിരോധിക്കാതെ വിട്ടുകളഞ്ഞിട്ടില്ല!” (മിശ്കാത്ത് ഹദീസ് നമ്പർ: 5300)

عَنْ أَبِي ذَرٍّ (ر) قَالَ: قَالَ ﷺ: مَا بَقِيَ شَيْءٌ يُقَرَّبُ مِنَ الْجَنَّةِ وَيُبَاعَدُ عَنِ النَّارِ إِلَّا وَقَدْ بَيْنَ لَكُمْ (المعجم الكبير للطبراني، رقم: 11447)

അബൂദർദ്(റ) നിവേദനം: നബി(ﷺ) പറഞ്ഞു: “സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്ക് അടുപ്പിക്കുകയും നരകത്തിൽനിന്നകറ്റുകയും ചെയ്യുന്ന ഏതൊരു സംഗതിയും നിങ്ങൾക്ക് വിവരിക്കപ്പെടാതെ ബാക്കിവെച്ചിട്ടില്ല!” (ത്വബ്റാനിയുടെ മുഅ്ജമുൽ കബീർ. ഹദീസ് നമ്പർ: 1647)

എത്ര വ്യക്തമാണ് നബി(ﷺ)യുടെ പ്രഖ്യാപനം! മനുഷ്യരെ സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്ക് അടുപ്പിക്കുന്നതും നരകത്തിൽ നിന്നകറ്റുന്നതുമായ എല്ലാ

നിസ്സാര സംഗതികൾ പോലും അവിടുന്ന് പഠിപ്പിച്ചു തന്നിട്ടുണ്ട് എന്നർത്ഥം. ഇനി അതിലേക്ക് പുതുതായി കൂട്ടിച്ചേർക്കാൻ നേരിയ ഒരു പഴുതു പോലും ബാക്കിവെച്ചിട്ടില്ല. എല്ലാ അർത്ഥത്തിലും അത് സമ്പൂർണ്ണമായി എന്ന് ചുരുക്കം.

മാത്രമല്ല, ഇനി ആരെങ്കിലും മതത്തിന്റെ പേരിൽ (മതപരിവേഷത്തോടെ) പുതുതായി എന്തെങ്കിലും കൊണ്ടുവന്നാൽ അവ നിഷ്കരുണം ഉപേക്ഷിക്കാൻ നാം ബാധ്യസ്ഥരാണ്. അത് എത്ര ശ്രേഷ്ഠമായ ആരാധനാ കർമ്മങ്ങളാണെങ്കിലും ശരി! അവക്ക് എത്ര നൂറ്റാണ്ടുകളുടെ പാരമ്പര്യമുണ്ടെങ്കിലും, എത്ര ഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെ പിന്തുണയുണ്ടെങ്കിലും ശരി! ഇക്കാര്യം നബി(ﷺ) തന്നെ ഗൗരവപൂർവ്വം പ്രഖ്യാപിക്കുന്നത് കാണുക:

عَنْ عَائِشَةَ (ر) قَالَتْ: قَالَ ﷺ: مَنْ أَحْدَثَ فِي أَمْرِنَا هَذَا مَا لَيْسَ مِنْهُ فَهُوَ رَدٌّ (البخارى رقم: ٢٦٩٧، مسلم رقم: ١٧١٨)

ആയിശ(റ) നിവേദനം: നബി(ﷺ) പറഞ്ഞു: “നമ്മുടെ ഈ മതത്തിൽ ആരെങ്കിലും എന്തെങ്കിലും പുതുതായി ഉണ്ടാക്കിയാൽ അത് തള്ളപ്പെ

ഭേദമാണ്.” (സ്വഹീഹുൽ ബുഖാരി ഹദീസ് നമ്പർ: 2697, സ്വഹീഹ് മുസ്ലിം നമ്പർ: 1718)

ചിന്തിക്കുക! മതത്തിന്റെ എല്ലാ വശങ്ങളും നബി(ﷺ) നമുക്ക് പഠിപ്പിച്ചുതന്നുവെന്നും, അവിടുത്തെ വഹ്യാത്തോടെ പരിശുദ്ധ ഇസ്‌ലാം പൂർത്തിയാക്കുന്നു, അതിലേക്ക് എന്തെങ്കിലും കൂട്ടിച്ചേർക്കാൻ ഒരാൾക്കും അധികാരമില്ലെന്നും, ഇനി ഈ വിലക്ക് ലംഘിച്ച് ആരെങ്കിലും അങ്ങനെ ചെയ്താൽ അത് തള്ളപ്പെടേണ്ടതാണെന്നും മേൽ ഹദീസുകൾ പഠിപ്പിക്കുന്നു!

അപ്പോൾ, നമ്മെ സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കുടുപ്പിക്കുന്നതും നരകത്തിൽനിന്നു കറ്റുന്നതുമായ മതത്തിന്റെ എല്ലാ കാര്യങ്ങളും സമ്പൂർണ്ണമായിതന്നെ നബി(ﷺ) നമുക്ക് പഠിപ്പിച്ചുതന്നുവെന്നും, അവിടുത്തെ വഹ്യാത്തോടെ ഇസ്‌ലാം എല്ലാ അർത്ഥത്തിലും പൂർത്തിയാക്കുന്നു, ഇനി ആ പ്രവാചകന്റെ മാതൃകയില്ലാത്ത എന്തെങ്കിലും അതിലേക്ക് കൂട്ടിച്ചേർക്കാൻ ഒരാൾക്കും അധികാരമില്ലെന്നും, അവ ബിദ്അത്താണെന്നും അനിഷ്ടമായ മേൽ തെളിവുകളിലൂടെ വ്യക്തമാക്കുന്നു.

ചുരുക്കത്തിൽ, നമുക്കിടയിലുള്ള മതപരമായ മുഴുവൻ തർക്കങ്ങൾക്കും നാം പരിഹാരം

കാണേണ്ടത് ഇസ്‌ലാമിന്റെ മൂല പ്രമാണങ്ങളായ പരിശുദ്ധ ഖുർആനിൽനിന്നും നബി(ﷺ)യുടെ തിരുസുന്നത്തിൽനിന്നുമാ യിരിക്കണം. അവയിൽ നിന്നകന്നാൽ വഴിതെറ്റിപ്പോകലായിരിക്കും അനന്തരഫലമെന്നും നാം മനസ്സിലാക്കി. ഇനി ഈ മാനദണ്ഡപ്രകാരം ഇന്ന് നമുക്കിടയിൽ തർക്കത്തിലുള്ള ഏതാനും വിഷയങ്ങൾ നമുക്ക് പരിശോധിക്കാം.

നമസ്കാരത്തിൽ കൈ കെട്ടേണ്ടതെവിടെ?

ഈ വിഷയത്തിൽ നമ്മുടെ സമൂഹത്തിന്റെ നിലപാട് പരിശോധിച്ചാൽ വിവിധങ്ങളാണെന്ന് കാണാൻ സാധിക്കും. ശാഫിഈ മദ്ഹബുകാർ എന്നവകാശപ്പെടുന്നവർ വയറ്റത്ത് കൈകെട്ടു വേഗം ഹനഫി മദ്ഹബുകാർ പൊക്കിളിനു താഴെ കെട്ടുന്നു. മാലികി മദ്ഹബുകാരെന്ന വകാശപ്പെടുന്നവർ തീരെ കൈകെട്ടാതെ നമസ്കരിക്കുന്നു. ആളുകൾക്കും ഭൂരിപക്ഷത്തിനു മനുസരിച്ച് മാറ്റി മാറ്റി കെട്ടുന്നവരുമുണ്ട്.

എന്നാൽ നമ്മുടെ മാതൃകാ പുരുഷനായ നബി(ﷺ) ഈ വിഷയത്തിൽ എന്ത് നിലപാട്

സ്വീകരിച്ചു എന്നാണ് വിശ്വാസികൾ പരിശോധിക്കേണ്ടത്! നബി(ﷺ) പറഞ്ഞു:

عن مالك: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: صَلُّوا كَمَا رَأَيْتُمُونِي أُصَلِّي

(صحيح البخارى رقم: 631, صحيح مسلم 674)

“ഞാൻ എങ്ങിനെ നമസ്കരിക്കുന്നതായി നിങ്ങൾ കണ്ടുവോ അതുപോലെ നിങ്ങൾ നമസ്കരിക്കുക.” (സ്വഹീൽ ബുഖാരി, ഹദീസ് നമ്പർ: 631, സ്വഹീഹ് മുസ്ലിം ഹദീസ് നമ്പർ: 674)

അങ്ങനെ നോക്കിയാൽ നബി(ﷺ) കൈകെട്ടിയത് നെഞ്ചിന്മേലായിരുന്നുവെന്ന് സംശയലേശമന്യെ വ്യക്തമാകുന്നതാണ്. ചില ഹദീസുകൾ കാണുക:

عَنْ قَبِيصَةَ بْنِ هُلَبٍ عَنْ أَبِيهِ قَالَ: رَأَيْتُ النَّبِيَّ ﷺ يَنْصَرِفُ عَنْ يَمِينِهِ وَعَنْ يَسَارِهِ، وَرَأَيْتُهُ قَالَ: يَضَعُ هَذِهِ عَلَى صَدْرِهِ، وَصَفَ يَحْبِي: الْيُمْنَى عَلَى الْيُسْرَى فَوْقَ الْمِفْصَلِ

(مسند أحمد, رقم: 22026)

ഖബീസത്തുബ്നു ഹുൽബ്(റ) തന്റെ ഇസ്മായിൽ അറാബിക് ഡയറി ————— (96) —————

പിതാവിൽ നിന്നും ഉദ്ധരിക്കുന്നു: അദ്ദേഹം (ഹുൽബ് (റ)) പറയുന്നു: “നബി(ﷺ) നമസ്കാരം കഴിഞ്ഞാൽ തന്റെ വലതുഭാഗത്തേക്കും ഇടതുഭാഗത്തേക്കും എഴുന്നേറ്റ് പോകുന്നത് ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. (അതുപോലെത്തന്നെ) ഇടതു(കൈ) നെഞ്ചിന്മേൽ വെച്ചതായും ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. വലതു കൈ ഇടതുകയ്യിന്റെ മണിബന്ധത്തിന്റെ (കെണിപ്പിന്റെ) മീതെ വെച്ചുകൊണ്ട്. അതിന്റെ റിപ്പോർട്ടർമാരിൽ ഒരാളായ യഹ്യാ അത് കാണിച്ചുതരികയും ചെയ്തു.” (മുസ്നദ് അഹ്മദ് ഹദീസ് നമ്പർ: 22026)

عَنْ طَاوُوسٍ (ر) قَالَ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ يَضَعُ يَدَهُ الْيُمْنَى عَلَى يَدِهِ الْيُسْرَى ثُمَّ يَشُدُّ بِهِمَا عَلَى صَدْرِهِ وَهُوَ فِي الصَّلَاةِ (أَبُو دَاوُدَ رَقْم: ٧٥٩)

താഈസ്(റ) നിവേദനം: “നബി(ﷺ) നമസ്കാരത്തിൽ തന്റെ വലതു കൈ ഇടതുകയ്യിന്മേൽ വെച്ച് മുറുക്കിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് തന്റെ നെഞ്ചിന്മേൽ വെക്കാറുണ്ടായിരുന്നു.” (അബു ദാവൂദ് ഹദീസ് നമ്പർ: 759)

അപ്പോൾ ഈ വിഷയത്തിൽ നബി(ﷺ)യുടെ

മാതൃക (സൂന്നത്ത്) കൈ നെഞ്ചിന്മേൽ കെട്ടലാണെന്ന് വ്യക്തം. അതിനാൽ മറ്റു രൂപങ്ങളെല്ലാം അനാചാരമാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കാം.

സുബ്ഹി നമസ്കാരത്തിൽ

ഘൃന്യുത്തുണ്ടോ?

ഇന്ന് പല പള്ളികളിലും കണ്ടുവരുന്ന മറ്റൊരു സമ്പ്രദായമാണ് സുബ്ഹി നമസ്കാരത്തിൽ ഘൃന്യുത്താതൽ. ഇതിനും സ്ഥിരപ്പെട്ട രേഖ കണ്ടെത്താൻ സാധിക്കുകയില്ല. എന്നാൽ ഒരു പ്രത്യേക പശ്ചാതലത്തിൽ നബി(ﷺ) ഒരു മാസക്കാലം ഘൃന്യുത്ത് നിർവ്വഹിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അതാകട്ടെ സുബ്ഹി നമസ്കാരത്തിൽ മാത്രമായിരുന്നില്ല.

മാത്രമല്ല, ഇന്ന് കാണുന്ന രൂപത്തിൽ സുബ്ഹിക്കുള്ള ഘൃന്യുത്തിന് പ്രവാചക ചര്യയിൽ തെളിവില്ല. ചില ഹദീസുകൾ കാണുക:

عَنْ أَنَسٍ (ر) أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَنَتَ شَهْرًا يَدْعُو عَلَى أَحْيَاءٍ مِنْ أَحْيَاءِ الْعَرَبِ ثُمَّ تَرَكَهُ (صحيح مسلم رقم: 677)

“അനസ്(റ) നിവേദനം: തീർച്ചയായും നബി(ﷺ) ഒരുമാസം ചില അറബി ഗോത്രങ്ങൾക്ക് എതിരായി വുന്നുത്ത് ചൊല്ലി. ശേഷം അത് ഉപേക്ഷിച്ചു.” (സ്വഹീഹ് മുസ്ലിം ഹദീസ് നമ്പർ: 677)

عَنْ أَبِي مَالِكٍ الْأَشْجَعِيِّ (ر) عَنْ أَبِيهِ ، صَلَّيْتُ خَلْفَ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ فَلَمْ يَقْنُتْ وَصَلَّيْتُ خَلْفَ أَبِي بَكْرٍ فَلَمْ يَقْنُتْ وَصَلَّيْتُ خَلْفَ عُمَرَ فَلَمْ يَقْنُتْ وَصَلَّيْتُ خَلْفَ عُثْمَانَ فَلَمْ يَقْنُتْ وَصَلَّيْتُ خَلْفَ عَلِيٍّ فَلَمْ يَقْنُتْ . ثُمَّ قَالَ يَا بُنَيَّ إِنَّهَا بِدْعَةٌ

(سنن النسائي رقم ١٠٨٠: بابُ تَرَكَ الْقَنُوتَ، إِبْنُ مَاجَةَ رقم: ١٢٤١)

അബൂമാലിക്(റ) തന്റെ പിതാവിൽ നിന്ന് ഉദ്ധരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: “ഞാൻ നബി(ﷺ)യുടെ പിന്നിൽ നിന്ന് നമസ്കരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവിടുന്ന് വുന്നുത്ത് ഓതിയിട്ടില്ല. അബൂബക്കർ(റ) വിന്റെ പിന്നിൽ നിന്ന് നമസ്കരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹവും വുന്നുത്തോതിയിട്ടില്ല. ഉമർ(റ)വിന്റെ പിന്നിൽ നിന്ന് നമസ്കരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹവും വുന്നുത്തോതിയിട്ടില്ല. ഉസ്മാൻ(റ)വിന്റെ പിന്നിൽ നിന്ന് നമസ്കരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹവും

ഖുനുത്തോതിയിട്ടില്ല. അലി(റ)വിന്റെ പിന്നിൽ
 നിന്ന് നമസ്കരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹവും ഖുനുത്തോ
 തിയിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ട് എന്റെ പ്രിയ മോനേ,
 അത് അനാചാരമാണ്.” (നസാഇ. ഹദീസ് നമ്പർ:
 1080, ഇബ്നുമാജ ഹദീസ് നമ്പർ:1241)

മാത്രമല്ല, സുബ്ഹിലെ ഖുനുത്തിനെക്കുറിച്ചു
 പറയുന്ന റിപ്പോർട്ടുകളെല്ലാം ദുർബ്ബലവുമാണ്.
 അപ്പോൾ സുബ്ഹി നമസ്കാരത്തിൽ ഖുനുത്ത്
 ചൊല്ലൽ അനാചാരമാണെന്ന് വ്യക്തം.

ഫർജ് നമസ്കാരശേഷം കുട്ടുപ്രാർത്ഥനയുണ്ടോ?

പല പള്ളികളിലും വ്യാപകമായി നടന്നു
 വരുന്ന മറ്റൊരനാചാരമാണ് ഫർജ് നമസ്കാര
 ശേഷമുള്ള കുട്ടുപ്രാർത്ഥന. ഇമാം പ്രാർത്ഥനക്ക്
 നേതൃത്വം കൊടുക്കുകയും മഅ്മൂമുകൾ അതിന്
 ‘ആമീൻ’ പറയുകയും ചെയ്യുന്ന നമസ്കാര
 ശേഷമുള്ള ‘കുട്ടുപ്രാർത്ഥന’ക്കും പ്രമാണങ്ങളിൽ
 തെളിവ് കണ്ടെത്താൻ സാധ്യമല്ല.

ഇവിടെയും നബി(ﷺ)യാണല്ലോ നമ്മുടെ

മാതൃകാ പുരുഷൻ. ആ പ്രവാചകൻ ഏകദേശം 20,000 അതിലധികം വെച്ച് ഫർജ്ജ് നമസ്കാരം, സ്വഹാബികൾക്ക് ഇമ്മാമായി നമസ്കരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ ഒരിക്കൽപോലും അവിടുന്ന് നമസ്കാര ശേഷം കുട്ടുപ്രാർത്ഥനക്ക് നേതൃത്വം നൽകുകയും സ്വഹാബികളായ മഅ്മൂമുകൾ ആ പ്രാർത്ഥനക്ക് ആമീൻ പറയുകയും ചെയ്തിട്ടില്ല. മാത്രമല്ല, നബി(ﷺ) നമസ്കാരം കഴിഞ്ഞാൽ അവിടെനിന്ന് മാറിയിരിക്കുകയായിരുന്നു പതിവ്. നമസ്കരിച്ച സ്ഥലത്ത് ആകെ ഇരുന്നിരുന്ന സമയം ഹദീസിൽ തന്നെ പറയുന്നത് കാണുക:

عن عائشة قالت كُنَ النَّبِيُّ ﷺ إِذَا سَلَّمَ لَمْ يَقْعُدْ إِلَّا مِقْدَارَ مَا يَقُولُ اللَّهُمَّ أَنْتَ السَّلَامُ وَمِنْكَ السَّلَامُ تَبَارَكْتَ ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ (صحيح مسلم رقم: 599)

ആയിശ(റ) നിവേദനം: “നബി(ﷺ) (നമസ്കാരത്തിൽ നിന്ന്) സലാം വീട്ടിയാൽ ‘അല്ലാഹുമ്മ അൻതസ്സലാം വമിൻകസ്സലാം തബാറക്ത ദൽജലാലി വൽഇക്റാം’ എന്ന് പറയുന്നത്ര സമയമല്ലാതെ (നമസ്കരിച്ച സ്ഥലത്ത്) ഇരിക്കാറുണ്ടായിരുന്നില്ല.” (സ്വഹീഹ്

മുസ്ലിം ഹദീസ് നമ്പർ: 592)

ഇതിനർത്ഥം നബി(ﷺ) നമസ്കാരശേഷം ഈ ഒരു പ്രാർത്ഥനയിൽ പരിമിതപ്പെടുത്തിയിരുന്നു എന്നല്ല. മറിച്ച് നമസ്കാരിച്ച സ്ഥലത്തുനിന്നും മാറിയിരുന്നുകൊണ്ട് സ്വന്തമായി കൂടുതൽ പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്നുവെന്ന് ഹദീസുകളിൽ തന്നെ കാണാം. ശാഫിഈ മദ്ഹബിലെ പ്രസിദ്ധ ഗ്രന്ഥമായ ഫത്ഹുൽമുഹൂനിൽ പറയുന്നത് കാണുക:

وَأَنْصَرَفَهُ لَا يُنَافِي نُدْبَ الذِّكْرِ لَهُ عَقِبَهَا لِأَنَّهُ يَأْتِي بِهِ فِي مَحَلِّهِ الَّذِي يَنْصَرِفُ إِلَيْهِ (فَتْحُ الْمُعِينِ: ٤٦)

“ഇമാം (നമസ്കാര സ്ഥലത്തുനിന്ന്) പിരിഞ്ഞു പോകൽ നമസ്കാരത്തിന്റെ ഉടനെ ദിക്ർ സുന്നത്താണെന്നതിന് എതിരാകുന്നില്ല. കാരണം ഇമാം എങ്ങോട്ടാണോ പിരിഞ്ഞു പോകുന്നതെങ്കിൽ ആ സ്ഥലത്തുവെച്ച് അത് നിർവ്വഹിച്ചാൽ മതി.” (ഫത്ഹുൽ മുഹൂൻ പേജ് 46)

ചുരുക്കത്തിൽ, ഇന്ന് കാണുന്ന ഫർജ് നമസ്കാര ശേഷമുള്ള കൂട്ടുപ്രാർത്ഥനക്ക് ഇസ്ലാമിൽ രേഖ കണ്ടെത്താൻ സാധിക്കുകയില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അത് അനാചാരമാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കാം.

സ്ത്രീകളുടെ പള്ളി പ്രവേശം

സ്ത്രീകൾ ഇസ്‌ലാം കൽപിക്കുന്ന നിബന്ധനകൾ പാലിച്ചുകൊണ്ട് പള്ളികളിൽ പോയി ജുമുഅ ജമാഅത്തുകളിൽ പങ്കെടുക്കൽ അനുവദനീയമാണെന്ന് പ്രമാണങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഈ വിഷയകമായി നബി(ﷺ) യുടെ നിരവധി ഹദീസുകൾ കാണാൻ സാധിക്കും. അവയിൽ ചിലത് ശ്രദ്ധിക്കുക:

عَنْ سَالِمٍ عَنْ أَبِيهِ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ إِذَا اسْتَأْذَنْتِ امْرَأَةً
أَحَدَكُمْ إِلَى الْمَسْجِدِ فَلَا يَمْنَعُهَا (صحيح البخارى رقم: ٥٢٣٨)

അബ്ദുല്ലാഹിബ്നു ഉമർ(റ) നിവേദനം: നബി(ﷺ) പറയുന്നത് ഞാൻ കേട്ടു: “നിങ്ങളുടെ സ്ത്രീകൾ പള്ളിയികളിലേക്ക് പോകാൻ നിങ്ങളോട് അനുവാദം ചോദിച്ചാൽ അവരെ നിങ്ങൾ തടയരുത്!” (സ്വഹീൽ ബുഖാരി, ഹദീസ് നമ്പർ: 5238)

عَنْ ابْنِ عُمَرَ (ر) أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: لَا تَمْنَعُوا
إِمَاءَ اللَّهِ مَسَاجِدَ اللَّهِ (صحيح البخارى ٩٠٠ صحيح مسلم ٤٤٢)

അബ്ദുല്ലാഹിബ്നു ഉമർ(റ) നിവേദനം: നബി(ﷺ) പറഞ്ഞു: “അല്ലാഹുവിന്റെ അടിമകളായ സ്ത്രീകൾക്ക് നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന്റെ പള്ളികൾ തടയരുത്!” (സ്വഹീൽ ബുഖാരി, ഹദീസ് നമ്പർ: 900, സ്വഹീഹ് മുസ്ലിം ഹദീസ് നമ്പർ: 442)

നോക്കൂ, ഇവിടെ സ്ത്രീകൾക്ക് പള്ളി തടയരുതെന്നാണ് നബി(ﷺ) പറഞ്ഞത്. എന്നാൽ എന്തിനുവേണ്ടി പോകുമ്പോൾ തടയരുതെന്നാണ് ഇവിടെ പറയുന്നത്? നബി(ﷺ) തന്നെ അതിന് മറുപടി നൽകുന്നു:

عَنْ ابْنِ عُمَرَ (ر) أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ : لَا تَمْنَعُوا إِمَاءَ اللَّهِ أَنْ يُصَلِّيْنَ فِي الْمَسْجِدِ (ابن ماجه رقم: 16)

“ഇബ്നു ഉമർ(റ) നിവേദനം: നബി(ﷺ) പറഞ്ഞു: പള്ളികളിലേക്ക് നമസ്കരിക്കാൻ പോകുന്നതിൽനിന്ന് സ്ത്രീകളെ നിങ്ങൾ തടയരുത്.” (ഇബ്നുമാജ ഹദീസ് നമ്പർ: 16, മുസ്നദ് അഹ്മദ് ഹദീസ് നമ്പർ: 6395, 4932)

എന്തിനാണ് സ്ത്രീകൾ ഇത്ര ബുദ്ധിമുട്ടിയും

പ്രയാസപ്പെട്ടും പള്ളിയിലേക്ക് പോകുന്നത്? അവർ സ്വന്തം വീടുകളിൽ വെച്ച് നമസ്കരിച്ചാൽ പോരേ? ഇങ്ങനെ ചോദിക്കുന്നവരുണ്ട്. അതിനുള്ള മറുപടി 'പോര' എന്നുതന്നെയാണ്. കാരണം, അവർക്ക് അതിൽ പുണ്യവും പ്രതിഫലവും മൂണ്ട്. ആ പുണ്യം നാം തടഞ്ഞുകൂടാ. നബി(ﷺ) പറയുന്നത് നോക്കൂ:

عَنْ ابْنِ عُمَرَ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ لَا تَمْنَعُوا النِّسَاءَ حُظُوظَهُنَّ مِنَ الْمَسَاجِدِ (البخارى فى تاريخ الكبير رقم: ١٨٥٤)

“ഇബ്നു ഉമർ(റ) നിവേദനം: നബി(ﷺ) പറഞ്ഞു: പള്ളികളിൽ നിന്ന് സ്ത്രീകൾക്കുള്ള നന്മയുടെ ഓഹരികളെ നിങ്ങൾ തടയരുത്.” (ബുഖാരി താരീഖുൽ കബീർ, ഹദീസ് നമ്പർ: 1854) അപ്പോൾ സ്ത്രീകൾ ഇസ്ലാമിക ചിട്ടകളോടെ പള്ളികളിൽ പോയി ജുമുഅ: ജമാഅത്തുകളിൽ പങ്കെടുക്കൽ പുണ്യമുള്ള കാര്യമാണെന്നും അവർക്കു ലഭിക്കേണ്ടുന്ന പുണ്യമെന്ന ആ അവകാശത്തെ തടയാനും നിഷിദ്ധമാക്കാനും ഒരാൾക്കും അവകാശമില്ലെന്നും മേൽ വചങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുന്നു.

ഇനി ഈ അവകാശങ്ങൾ(പുണ്യം) നേടിയെ

ടുകാൻ വേണ്ടി നബി(ﷺ)യുടെ ഭാര്യമാരും പുത്രിമാരുമടക്കം സത്യവിശ്വാസിനികളിലെ ശ്രേഷ്ഠരായ വനിതകൾ പരപുരുഷന്മാർ പങ്കെടുക്കുന്ന പള്ളികളിൽ പോയി ജുമുഅഃ ജമാഅത്തുകളിൽ പങ്കെടുത്തതായും, അതിന് അവരെ നബി(ﷺ) പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചതുമായ ചില ഹദീസുകൾ നോക്കൂ:

عَنْ عَائِشَةَ (ر) قَالَتْ : كُنَّ نِسَاءُ الْمُؤْمِنَاتِ يَشْهَدْنَ مَعَ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ صَلَاةَ الْفَجْرِ مُتَلَفَّعَاتٍ بِمِرْوَطِهِنَّ ، ثُمَّ يَنْقَلِبْنَ إِلَى بُيُوتِهِنَّ حِينَ يَقْضِينَ الصَّلَاةَ لَا يَعْرِفُهُنَّ أَحَدٌ مِنَ الْغُلَسِ (البخارى: ٥٧٨ ، مسلم: ٢٣٠)

“ആഇശ(റ)യിൽ നിന്ന് നിവേദനം. അവർ പറഞ്ഞു: സത്യവിശ്വാസിനികളായ സ്ത്രീകൾ അവരുടെ പുതപ്പ് കൊണ്ട് മൂടിപ്പുതച്ചവരായി നബി(ﷺ)യോടൊപ്പം സൂബ്ഹ് നമസ്കാരത്തിൽ പങ്കെടുക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. നമസ്കാരം കഴിഞ്ഞ് അവർ വീടുകളിലേക്ക് മടങ്ങുമ്പോൾ ഇരുട്ടുകാരണം ആരും അവരെ തിരിച്ചറിയാറുണ്ടായിരുന്നി

ല്ല." (സ്വഹീഹുൽ ബുഖാരി ഹദീസ് നമ്പർ: 578, 867, സ്വഹീഹ് മുസ്ലിം ഹദീസ് നമ്പർ: 645 (230, 231, 232))

നോക്കൂ. എത്ര വ്യക്തമാണ് മേൽ ഹദീസുകൾ! അതിൽ, വിശ്വാസിനികളായ സ്ത്രീകൾ നബി(ﷺ)യോടൊപ്പം പരസ്പരം തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയാത്ത ഇരുട്ടു സമയത്ത് സുബ്ഹ് നമസ്കാരത്തിൽപോലും പങ്കെടുത്തിരുന്നു എന്ന് ഖണ്ഡിതമായി പറയുന്നു. മാത്രമല്ല, അത് പള്ളിയിൽ തന്നെയായിരുന്നു എന്നും ഈ ഹദീസുകളിൽനിന്ന് വ്യക്തമാണ്. ഏറ്റവും കൂടുതൽ ഫിത്ന (കുഴപ്പം) ഉണ്ടാകാൻ സാധ്യത രാത്രിയിലാണല്ലോ. എന്നാൽ അത്തരം സമയങ്ങളിൽ, പരസ്പരം തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയാത്ത ഇരുട്ടിൽ പോലും സ്വഹാബി വനിതകളായ സ്ത്രീകൾ പള്ളിയിൽ പോയിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇന്നത്തെ സ്ത്രീകൾക്ക് പോകാൻ ഇതിൽപരം തെളിവെന്തുവേണം?! മറ്റൊരു ഹദീസ് കാണുക:

عَنْ أَبِي قَتَادَةَ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ : إِنِّي لَأَقُومُ فِي الصَّلَاةِ أُرِيدُ أَنْ أَطُولَ فِيهَا فَاسْمَعْ بُكَاءَ الصَّبِيِّ فَاتَجَوَّزْ فِي صَلَاتِي كَرَاهِيَةً أَنْ أَشُقَّ عَلَى أُمِّهِ (صحيح البخارى رقم: ٧٠٧)

“അബൂഖതാദ(റ) നിവേദനം: നബി(ﷺ) പറഞ്ഞു: നിശ്ചയം ഞാൻ നമസ്കരിക്കാൻ നിൽക്കുമ്പോൾ അത് ദീർഘിപ്പിക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കും. അപ്പോൾ ഞാൻ കുട്ടിയുടെ കരച്ചിൽ കേൾക്കും. അവന്റെ ഉമ്മയെ വിഷമിപ്പിക്കാൻ ഞാൻ ഇഷ്ടപ്പെടാത്തതിനാൽ ഉടനെ ഞാൻ എന്റെ നമസ്കാരം ചുരുക്കും. (സ്വഹീഹുൽ ബുഖാരി, ഹദീസ് നമ്പർ: 707)

ഇവിടെ നബി(ﷺ) സ്ത്രീകളെ അകറ്റുകയല്ല ചെയ്യുന്നത്. നിങ്ങൾക്ക് വീടാണുത്തമം എന്ന് പറഞ്ഞ് നിരുൽസാഹപ്പെടുത്തുന്നുമില്ല. മറിച്ച് അവരെ കുട്ടികൾ കരഞ്ഞ് ശല്യം ചെയ്തപ്പോളും ചുരുക്കിനമസ്കരിച്ചുകൊണ്ട് പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

ഇനി ശാഫിഇ മദ്ഹബിലെ പ്രമുഖ പണ്ഡിതനായ ഇമാം നവവി(റ) പറയുന്നത് കാണുക:

فَقَدْ نَقَلَ ابْنُ الْمُنْذِرِ وَغَيْرُهُ الْإِجْمَاعَ عَلَى أَنَّهَا لَوْ حَضَرَتْ وَصَلَّتْ الْجُمُعَةَ جَازًا. وَقَدْ ثَبَتَتْ الْأَحَادِيثُ الصَّحِيحَةُ الْمُسْتَفِيضَةُ أَنَّ النِّسَاءَ كُنَّ يُصَلِّينَ خَلْفَ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ فِي مَسْجِدِهِ خَلْفَ الرِّجَالِ (شرح المَهَذَّب ٤ - ٤٨٤)

“സ്ത്രീ, ജുമുഅക്ക് ഹാജറായാൽ അവൾ ജുമുഅഃ നമസ്കരിക്കൽ അനുവദനീയമാണ് എന്ന് ഇബ്നു മുൻദിറും മറ്റും മുസ്ലിം സമൂഹത്തിന്റെ ഇജ്മാഅ് (ഏകകണ്ഠമായ അഭിപ്രായം) ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. നബി(ﷺ)യുടെ പള്ളിയിൽ നബിയുടെ പിന്നിൽ, പുരുഷന്മാരുടെ പിന്നിലായി സ്ത്രീകൾ നമസ്കരിച്ചിരുന്നു എന്നകാര്യം അനിഷേധ്യമായതും സ്വഹീഹായതുമായ ഹദീസുകൾകൊണ്ട് സ്ഥിരപ്പെട്ടതാണ്.” (ശറഹുൽ മുഹദ്ദബ്: 4-484)

നോക്കൂ! ഇവിടെ രണ്ടാം ശാഫി എന്നറിയപ്പെടുന്ന സാക്ഷാൽ ഇമാം നവവി(റ), സ്ത്രീകൾക്ക് പള്ളിയിൽ വെച്ച് ജുമുഅ നമസ്കരിക്കാമെന്ന കാര്യത്തിൽ മുസ്ലിം സമൂഹത്തിന്റെ ഇജ്മാഉണ്ടെന്നാണ് പ്രഖ്യാപിക്കുന്നത്. അതിനദ്ദേഹം തെളിവ് പറയുന്നതാകട്ടെ, നബി(ﷺ)യുടെ പിന്നിൽ, പുരുഷന്മാരുടെ പിന്നിലായി സ്ത്രീകൾ നമസ്കരിച്ചിരുന്നു എന്ന പ്രസിദ്ധമായ ഹദീസുകളും!

ഇതുപോലെയുള്ള നൂറുകണക്കിന് ഹദീസുകളും ഉദ്ധരണികളും വേറെയും കാണാൻ സാധിക്കും. എന്നിട്ടും സ്ത്രീകളുടെ ആ

അവകാശത്തെ തടയുകയും നിഷിദ്ധമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ നബി(ﷺ)യുടെ ചര്യയെ വെറുക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നതെന്ന് വ്യക്തം!

നബി(ﷺ)യുടെ ജന്മദിനാഘോഷം

നബി(ﷺ)യെ സ്നേഹിക്കണം എന്ന കാര്യത്തിൽ തർക്കത്തിനവകാശമില്ല. കാരണം അത് ഈമാനിന്റെ ഭാഗമാണ്. എന്നാൽ അവിടുത്തെ ജന്മദിനത്തിന് വല്ല പ്രത്യേകതയുമുണ്ടോ? അത് ആഘോഷിക്കേണ്ടതാണോ? ഇതാണ് തർക്കം. ഈ വിഷയത്തെ കുറിച്ച് ഇസ്ലാമിക പ്രമാണങ്ങൾ എന്ത് പറയുന്നു എന്ന് നോക്കാം.

നമ്മുടെ ഒന്നാം പ്രമാണമായ വിശുദ്ധ ഖുർആൻ പരിശോധിച്ചാൽ ഈ വിഷയത്തെ കുറിച്ച് ഒരു സൂചന പോലും കാണാൻ സാധ്യമല്ല. ഖുർആനിലെ ആറായിരത്തിലൊന്നും ആയത്തു കളിൽ ഒന്നിൽ പോലും നബി(ﷺ)യുടെ ജന്മദിനത്തെ കുറിച്ചോ അത് ആഘോഷിക്കേണ്ടതിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെക്കുറിച്ചോ നേരിയ ഒരു സൂചന പോലും കാണുകയില്ല. എന്തിനധികം, നാല് മാസങ്ങളെ പവിത്ര മാസങ്ങളായി

ബുർത്തൻ പ്രഖ്യാപിക്കുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ അതിൽ പോലും നബി(ﷺ)യുടെ ജന്മമാസമായ റബീഉൽ അവ്വലിനെ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല എന്നത് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാണ്.

രണ്ടാം പ്രമാണമായ സുന്നത്ത് പരിശോധിച്ചാലും സ്ഥിതി ഇതുതന്നെ! ചെറിയ ചെറിയ കാര്യങ്ങളുടെ പോലും പുണ്യവും ശ്രേഷ്ഠതയും നബി(ﷺ) പഠിപ്പിച്ചതായി കാണാം. എന്നാൽ സ്വന്തം ജന്മദിനാഘോഷത്തെ കുറിച്ച് ഒരു സൂചന പോലും അവിടുന്ന് നൽകിയിട്ടില്ല. അതൊരു പുണ്യകർമ്മമായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഒരിക്കലും അത് പറയാതെ വിട്ടുകളയുമായിരുന്നില്ല. മാത്രമല്ല, 63 വർഷക്കാലം ഈ ഭൂമിയിൽ ജീവിച്ച നബി(ﷺ) ഒരു റബീഉൽ അവ്വലിൽ പോലും മറ്റു മാസങ്ങളിലും ദിവസങ്ങളിലും ചെയ്യാത്ത മതപരമായ എന്തെങ്കിലും കാര്യം അധികമായി ചെയ്തില്ല.

ഇനി നബി(ﷺ)യെ സ്വന്തം ശരീരത്തേക്കാൾ സ്നേഹിച്ച അവിടുത്തെ പ്രിയ പത്നിമാരോ അനുചരന്മാരോ ആ പുണ്യ പ്രവാചകന്റെ വഹാത്തിനുശേഷം, ഏതെങ്കിലും ഒരു റബീഉൽ അവ്വലിൽ ഏതെങ്കിലും തരത്തിലുള്ള ആഘോഷ പരിപാടികൾ സംഘടിപ്പിച്ചതായും കണ്ടെത്താൻ

സാധി ക്കുകയില്ല. ഉത്തമ തലമുറകൾ എന്ന് നബി (ﷺ) വിശേഷിപ്പിച്ച സച്ചരിതരായ മറ്റുള്ളവരും നബിദിനാഘോഷം നടത്തിയിട്ടില്ല. ഇതുകൊണ്ടല്ലാം തന്നെ അത് ഒരു അനാചാരമാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കാം.

ഇക്കാര്യം മദ്ഹബിലെ പണ്ഡിതന്മാർതന്നെ തുറന്നെഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ശാഫിഇ മദ്ഹബിലെ പ്രസിദ്ധ പണ്ഡിതനായ ഇമാം സുയൂതി ഇബ്നു ഹജറുൽ അസ്ഖലാനി(റ)യുടെ ഈ വിഷയകമായ ഒരു മറുപടി ഉദ്ധരിക്കുന്നത് കാണുക:

وَقَدْ سُئِلَ شَيْخُ الْإِسْلَامِ حَافِظُ الْعَصْرِ أَبُو الْفَضْلِ أَحْمَدُ بْنُ حَجَرٍ
عَنْ عَمَلِ الْمَوْلِدِ فَأَجَابَ بِمَا نَصَّهُ: أَصْلُ عَمَلِ الْمَوْلِدِ بَدْعَةٌ لَمْ تُنْقَلْ
عَنْ أَحَدٍ مِنَ السَّلَفِ الصَّالِحِينَ الْقُرُونِ الثَّلَاثَةِ (الْحَاوِي لِلْفَتَاوَى ١- ١٩٦)

“കാലത്തിന്റെ ഹാഫിളും ഇസ്ലാമിന്റെ ശൈഖുമായ അബൂൽഫദ്ൽ അഹ്മദ്ബിബ്നുഹജറിനോട് നബിദിനാഘോഷത്തെ സംബന്ധിച്ച് ചോദിക്കപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ മറുപടി പറഞ്ഞു: മൗലിദാഘോഷത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം തന്നെ ബിദ്അത്താണ് (അനാചാരമാണ്). മൂന്നു

നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ സച്ചരിതരായ മുൻഗാമികളിൽനിന്നൊരാളിൽ നിന്നുപോലും അത് നിവേദനം ചെയ്തതായി വന്നിട്ടില്ല.” (അൽ ഹാവിലിൽഫതാവ 1/196) മാലികി മദ്ഹബുകാരനായ ഇമാം ഫാകിഹാനിയുടെ വാക്കുകൾ ഇമാം സുയൂതി തന്നെ ഉദരിക്കുന്നത് കാണുക:

لَا أَعْلَمُ لِهَذَا الْمَوْلِدِ أَصْلًا فِي كِتَابٍ وَلَا سُنَّةٍ وَلَا يُنْقَلُ عَنْ أَحَدٍ مِنْ عُلَمَاءِ الْأُمَّةِ الَّذِينَ هُمْ الْقُدُّوَةُ فِي الدِّينِ الْمُتَمَسِّكُونَ بِأَثَارِ الْمُتَقَدِّمِينَ بَلْ هُوَ بِدْعَةٌ أَحَدْنَهَا الْبَاطِلُونَ وَشَهْوَةٌ نَفْسٍ إِعْتَنَى بِهَا الْأَكْثَرُونَ (الحاوي للفتاوى: 1-190)

“പരിശുദ്ധ ഖുർആനിലോ നബി(ﷺ)യുടെ സുന്നത്തിലോ ഈ മൗലിദാഘോഷത്തിന് ഒരു സ്ഥാനവും ഞാൻ കാണുന്നില്ല. പൂർവ്വീകരുടെ ചര്യ സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് നിലനിന്നിരുന്ന മാതൃകാ യോഗ്യരായ ഒരു പണ്ഡിതനിൽ നിന്നും ഇങ്ങനെ ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുമില്ല. മാത്രമല്ല അത് ബിദ്അത്താകുന്നു. തോന്നിവാസികളും ആഭാസന്മാരുമായ ആളുകളാണ് അത് പുതുതായി ഉണ്ടാക്കിയത്. തീറ്റപ്രിയർ അത് കാര്യമായി ഏറ്റെടുത്തു.” (അൽ

ഹാവി ലിൽഫതാവ 1/190, 191)

ചുരുക്കത്തിൽ നബി(ﷺ)യുടെ ജന്മദിനം ആഘോഷിക്കൽ ഇസ്‌ലാമിന് പരിചയമില്ലാത്ത ഒരു പുത്തനാചാരമാണെന്ന് നിഃസ്സംശയം പറയാം.

ജുമുഅ: ഖുതുബയുടെ ഭാഷ

ആഴ്ചയിലൊരിക്കൽ മുസ്‌ലിംകളിലെ പൊതുജനങ്ങൾക്ക് മതപരമായകാര്യങ്ങൾ പഠിക്കാൻ വേണ്ടിയാണ് ഇസ്‌ലാം ജുമുഅ: ഖുതുബ നിർബന്ധമാക്കിയിട്ടുള്ളത്. അതിനുള്ള ഒരു ഔദ്യോഗിക വേദിയാണ്. മതപരമായ വിധിവിധികൾ പഠിപ്പിക്കാനും കാലിക പ്രസക്തമായ പ്രധാന സംഭവങ്ങളുടെ ഇസ്‌ലാമിക വീക്ഷണം അവരെ തുര്യപ്പെടുത്താനുമാണ് നബി(ﷺ) ആ വേദി ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ വെള്ളിയാഴ്ചകളിൽ നടക്കുന്ന പ്രസ്തുത ഖുതുബ ജനങ്ങൾക്ക് മനസ്സിലാകുന്ന, അവരുടെ ഭാഷയിലായിരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. എങ്കിൽ മാത്രമേ 'മതപഠനം' എന്ന 'ജുമുഅ ഖുതുബ' യുടെ ലക്ഷ്യം നിറവേറുകയുള്ളൂ.

എന്നാൽ ഇന്ന് നമ്മുടെ നാട്ടിലെ പല പള്ളികളിലെയും മിമ്പറുകളുടെ അവസ്ഥയെന്താണ്? ഖതീബ് എന്തൊക്കെയോ അറബിയിൽ വായിക്കുന്നു. ശ്രോതാക്കൾ അവരുടെ ജോലിയിലും മുഴുകുന്നു! ശ്രദ്ധിക്കുന്നവർക്കുതന്നെ അറബിയിൽ ഈണത്തിലും താളത്തിലും എന്തോ ഒരു ശബ്ദം കേട്ട പ്രതീതിമാത്രം. ഇതല്ലേ ഇന്നത്തെ നമ്മുടെ നാട്ടിലെ പള്ളി മിമ്പറുകളുടെ അവസ്ഥ?

എന്നാൽ ഈ ഒരു നിർജീവാവസ്ഥ ഇല്ലാതിരിക്കാനാണ് ഇസ്‌ലാം ജുമുഅഃ വുതുബ ശ്രോതാക്കൾക്ക് മനസ്സിലാക്കുന്നതായിരിക്കണമെന്ന് പഠിപ്പിച്ചത്. അഥവാ, ജനങ്ങൾക്ക് ഉപകാരപ്പെടുന്ന വിലക്കുകളും ഉപദേശങ്ങളും അതിലുണ്ടായിരിക്കണമെന്നർത്ഥം. നബി(ﷺ)യുടെ വുതുബയെക്കുറിച്ച് ഹദീസുകളിൽ പറയുന്നത് നോക്കൂ:

كَانَتْ لِلنَّبِيِّ ﷺ خُطْبَتَانِ يَجْلِسُ بَيْنَهُمَا،
يَقْرَأُ الْقُرْآنَ وَيَذْكُرُ النَّاسَ. (مسلم: ٨٦٢)

“നബി(ﷺ)ക്ക് രണ്ട് വുതുബകളുണ്ടായിരുന്നു. അവക്കിടയിൽ നബി(ﷺ) ഇരിക്കും. വുർആൻ പാരായണംചെയ്യുകയും ജനങ്ങളെ ഉൽബോധി

പിന്നുകയറും ചെയ്യും.” (സ്വഹീഫ് മുസ്ലിം ഹദീസ് നമ്പർ: 862)

നോക്കൂ, ഇവിടെ ഖുതുബയുടെ ഏത് വായിച്ചു തീർക്കുമെന്നോ ഓതിത്തീർക്കുമെന്നോ അല്ല പറഞ്ഞത്. മറിച്ച് ശ്രോതാക്കളായ ജനങ്ങളെ ഉൽബോധിപ്പിക്കുമെന്നാണ്. ഈ ഹദീസിന്റെ വിശദീകരണത്തിൽ ഇമാം നവവി(റ) എഴുതുന്നതുകൂടി പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കുക:

“(ഖുർആൻ ഓതി ജനങ്ങളെ ഉൽബോധിപ്പിക്കും) എന്ന് പറഞ്ഞതിൽ, ഖുതുബയിൽ ഉൽബോധനവും ഖുർആൻ പാരായണവും ശർത്താണ് എന്ന് ഇമാം ശാഫിഇ(റ)ക്ക് തെളിവുണ്ട്.” (ശറഹു മുസ്ലിം 3/415)

അപ്പോൾ ഖുതുബയിൽ വേണ്ടത് ഖുർആൻ പാരായണവും ജനങ്ങളോടുള്ള ഉപദേശവുമാണ്. അതാണ് നബി(ﷺ)യുടെ മാതൃക. സദസ്യരുടെ ഭാഷയിലായിരുന്നു നബി(ﷺ)യുടെ ഖുതുബ. ജനങ്ങൾക്ക് മനസ്സിലാക്കാത്ത ഉപദേശംകൊണ്ട് ഫലമില്ലല്ലോ.

നബി(ﷺ) അവിടത്തെ ഖുതുബയിൽ ജനങ്ങൾക്കാവശ്യമുള്ള കാര്യങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കലായിരുന്നു പതിവ്. ഒരിക്കൽ നബി(ﷺ) വെള്ളിയാഴ്ച ഖുതുബ

നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനിടെ കയറിവന്ന ഒരു സ്വഹാബി യോട് രണ്ട് റക്അത്ത് നമസ്കരിക്കാൻ കൽപിച്ചു. (ബുഖാരി, ഹദീസ് നമ്പർ: 930) ജനങ്ങളോട് കാര്യങ്ങൾ കൽപിക്കലും നിരോധിക്കലും വിധി വിലക്കുകൾ വിശദീകരിച്ചുകൊടുക്കലും അവർക്ക് മനസ്സിലാകാത്ത ഭാഷയിലായാൽ അതുകൊണ്ട് യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ലല്ലോ?

ഇക്കാര്യം ശാഫിഹു മദ്ഹബും വ്യക്തമായി പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇമാം ശാഫിഹു(റ) പറയുന്നത് കാണുക: “ഒരാൾ(ഖതീബ്) ജുമുഅ: വുതുബ യിലും മറ്റുള്ള വുതുബകളിലും തനിക്ക് മുഖ്യആവശ്യമുള്ളതും മറ്റുള്ളവർക്ക് മുഖ്യആവ ശ്യമുള്ളതോ ആയ വിഷയം (ശ്രോതാക്കളായ) ജനങ്ങളുടെ ഭാഷയിൽ സംസാരിക്കുന്നതിന് (വു തുബ നടത്തൽ) യാതൊരു വിരോധവുമില്ല.” (അൽ ഉമ്മ്: 1/307)

ഇമാം നവവി പറയുന്നു:
 مَقْصُودُ الْخُطْبَةِ الْوَعْظُ (شرح المذهب ٥٢١/٤)
 “വുതുബയുടെ മുഖ്യ ലക്ഷ്യം ഉപദേശമാണ്.”
 (ശറഹുൽ മുഹദദബ്: 4/521)

ശാഫിഹു മദ്ഹബിലെ ചെറിയ കിതാബായ

പത്ത്കിതാബിൽ പറയുന്നു:

وَتَكُونُ الْخُطْبَةُ بَلِيغَةً قَرِيبَةً مِّنَ الْفَهْمِ... (عشرة كتب: ٨٦)

“ഖുതുബ് പുരുഷിയതും വേഗത്തിൽ മനസ്സിലാകുന്നതുമായിരിക്കണം.” (പത്ത് കിതാബ് പേജ്: 86)

ശാഫിഇ മദ്ഹബിലെ മറ്റൊരു കിതാതബായ മഹല്ലിയിൽ പറയുന്നു: “ഖുതുബ് ചമൽക്കാര പൂർണ്ണവും മാന്യവും അതിന്റെ വാക്കും ആശയങ്ങളും സ്പഷ്ടവും ആയിരിക്കേണ്ടതാണ്. എന്നാൽ മാത്രമേ അതു ഹൃദയങ്ങളിൽ ചെന്നു തറക്കുകയുള്ളൂ. ലളിതവും മടുപ്പിക്കുന്ന കടുക്ടിയുള്ള പദങ്ങളില്ലാത്തതുമായിരിക്കണം. കാരണം ഭൂരിഭാഗം ശ്രോതാക്കൾക്കും എന്നാൽ മാത്രമേ അതുപകരിക്കുകയുള്ളൂ.” (മഹല്ലി 1- 282)

നോക്കൂ, ജുമുഅ: ഖുതുബ എന്നത് കേവലം ദിക്റല്ല എന്നും അത് ശ്രോതാക്കൾക്കാവശ്യമായ ഉപദേശ നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകാനുള്ള വേദിയാണെന്നും അതിനാൽ അത് ശ്രോതാക്കൾക്ക് മനസ്സിലാകുന്നതായിരിക്കണമെന്നും ഹദീസുകളിൽനിന്നും ശാഫിഇ മദ്ഹബിലെ ആധികാരിക പണ്ഡിതന്മാരുടെ മേൽ പ്രസ്താവനകളിൽനിന്നും വ്യക്തമായി.

ജുമുഅക്ക് രണ്ട് ബാക്ക്?!

നമ്മുടെ നാട്ടിലെ പള്ളികളിൽ കാണപ്പെടുന്ന മറ്റൊരു പുത്തനാചാരമാണ് ജുമുഅക്ക് രണ്ട് ബാക്ക് വിളിക്കുക എന്നത്. ഖുതുബ നിർവ്വഹിക്കാൻ വേണ്ടി ഖതീബ് മിമ്പറിൽ കയറിയാൽ വിളിക്കുന്ന ഒരു ബാക്ക് മാത്രമാണ് നബി(ﷺ) പഠിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. അതിനപ്പുറം മറ്റൊരു ബാക്ക് വിളിക്കൽ നബിചര്യയിലില്ലാത്തതുകൊണ്ട് അതൊരു അനാചാരമാണ്. എന്നാൽ ഉസ്മാൻ(റ) വിന്റെ കാലത്ത് ജനങ്ങൾ അധികരിക്കുകയും ഇന്നത്തെ പ്ലാലെ ഉച്ചഭാഷിണിയോ സമയമറിയാൻ വാച്ചോ ഇല്ലാത്തതിനാൽ അങ്ങാടിയിലുള്ള ആളുകളെ ജുമുഅയുടെ സമയമറിയിക്കാൻ വേണ്ടി ഉയർന്ന ഒരു സ്ഥലത്തുകയറി ഒരു വിളിച്ചുപറയൽ(വിളമ്പരം) നടത്തിയിരുന്നു. ഇതാകട്ടെ മതാചാരം എന്ന നിലക്കായിരുന്നില്ല. മറിച്ച് ഭൗതികമായ ഒരു സൗകര്യമൊരുക്കൽ എന്ന നിലക്ക് മാത്രം. (നാം ഉച്ചഭാഷിണി, പ്രസംഗ പീഠം എന്നിവ ഉപയോഗിക്കുന്നതുപോലെ മാത്രം.) ഒരു ഹദീസ് കാണുക:

عن السائب بن يزيد قال كان النداء يوم الجمعة أوله
 إذا جلس الإمام على المنبر، على عهد النبي ﷺ
 وأبي بكر وعمر رضي الله عنهما، فلما كان عثمان
 رضي الله عنه وكثر الناس زاد النداء الثالث
 على الزوراء (صحيح البخارى رقم: ٩١٢)

“സാഇബുബിനു യസീദ്(റ) നിവേദനം.
 അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: റസൂൽ(ﷺ)യുടെ കാലത്തും
 അബൂബക്കർ(റ)യുടെകാലത്തും ഉമർ(റ) വിന്റെ
 കാലത്തും വെള്ളിയാഴ്ചയിലെ ബാങ്ക് ഇമാം മിമ്പ
 റിൽ ഇരുന്ന ശേഷമുള്ള ബാങ്കായിരുന്നു.
 ഉസ്മാൻ(റ) വിന്റെ ഭരണ കാലത്ത് ജനങ്ങൾ
 അധികരിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം സൗറാഇൽ (മദീന
 യിലെ ഒരു അങ്ങാടിയിൽ) വെച്ച് ഒരു മൂന്നാം
 വിളംബരം (ഇഖാമത്ത് ഉൾപ്പെടെയാണ് മൂന്ന്
 ബാങ്കെന്ന് പറയുന്നത്.) കൂടുതലായി ഉണ്ടാക്കി.”
 (സ്വഹീഹുൽ ബുഖാരി ഹദീസ് നമ്പർ: 912)

ഇമാം ശാഫിഇ(റ) പറയുന്നു:

وَكُتِبَ لَهُمَا كَأَنَّ الْأَمْرَ الَّذِي عَلَى عَهْدِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ أَحَبُّ إِلَيَّ (الأم: ١: ٢٩٧)

“രണ്ടാം ബാങ്ക് (നബി(ﷺ)യുടെ ശേഷം) ഏതു കാലത്തുണ്ടായതായാലും ശരി എനിക്കിഷ്ടമുള്ളത് റസൂൽ(ﷺ)യുടെ കാലത്തുള്ള അവസ്ഥയാണ്. (ഒരു ബാങ്ക് മാത്രമാണ്)” (അൽ ഉമ്മ: 1/297) അപ്പോൾ, ഉസ്മാൻ(റ)ന്റെ കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന രണ്ടാം ബാങ്ക് ഇന്നത്തെപ്പോലെയുള്ള, പള്ളിയിൽവെച്ചുള്ള രണ്ട് ബാങ്കല്ലെന്ന് വളരെ വ്യക്തമാണ്. മാത്രമല്ല, ഇമാം ശാഫിഹു(റ) പറഞ്ഞത്, അദ്ദേഹത്തിനിഷ്ടം നബി(ﷺ)യുടെ കാലത്തുള്ള ഒരു ബാങ്ക് മാത്രമാണെന്നുമാണല്ലോ. അത് ഇമാം മിമ്പറിൽ ഇരിക്കുമ്പോഴാണെന്നും ഇന്നത്തെ ഒന്നാം ബാങ്കാണ് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞ രണ്ടാം ബാങ്കെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസ്താവനയിൽ നിന്ന് വ്യക്തമാണ്.

ചുരുക്കത്തിൽ, ഇന്ന് നമ്മുടെ നാട്ടിലെ സുന്നി പള്ളികളിൽ കാണുന്ന രണ്ടാം ബാങ്കിന് (ഇമാം മിമ്പറിൽ കയറുന്നതിനു മുമ്പുള്ള ബാങ്ക്) നബി(ﷺ)യുടെ മാതൃകയില്ലെന്നും അതിനാൽ അത് അനാചാരമാണെന്നും മേൽ തെളിവുകളിലൂടെ വ്യക്തം.

തറാവീഹ് നമസ്കാരത്തിന്റെ

റക്അത്തുകൾ

റക്അത്തുകളുടെ എണ്ണത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ മുസ്ലിംകൾക്കിടയിൽ ഏറ്റവുമധികം ചർച്ചയാവാറുള്ള ഒരു സുന്നത്ത് നമസ്കാരമാണ് തറാവീഹ് നമസ്കാരം. (ഇവിടെ തറാവീഹ് എന്നതുകൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നത് വിത്റും ഉൾപ്പെടെയാണ്. ഇക്കാര്യം ഹദീസുകളിൽ വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടതാണ്) അതിന്റെ റക്അത്തുകൾ പതിനൊന്നാണോ, അതല്ല ഇരുപത്തിമൂന്നോ എന്നതാണ് നമ്മുടെ നാടുകളിലുള്ള കാര്യമായ തർക്കം. ഈ തർക്കത്തിനും തീർപ്പുകൽപിക്കേണ്ടത് നമ്മുടെ മാതൃകാ പുരുഷനായ നബി(ﷺ) യാണ്. അവിടുത്തെ ചര്യ ഈ വിഷയത്തിലും വ്യക്തമായും കൃത്യമായും രേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

സ്വഹീഹുൽ ബുഖാരിയിൽ 'കിതാബു സ്വലാതിത്തറാവീഹ്' (തറാവീഹ് നമസ്കാരത്തിന്റെ അധ്യായം) എന്ന ഒരു തലക്കെട്ടുതന്നെ കാണാം. അതിൽ തറാവീഹ് നമസ്കാരത്തിന്റെ എണ്ണം കൃത്യമായി തന്നെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടുള്ള ഹദീസുമുണ്ട്. അതുദ്ധരിക്കുന്നതാകട്ടെ നബി(ﷺ).

യുടെ രാത്രികാലങ്ങളെക്കുറിച്ച് മറ്റാരെക്കാളും കൂടുതലായറിയുന്ന പത്നി ആയിശാ ബീവി(റ) യുമാണ്. പ്രസ്തുത ഹദീസ് കാണുക:

عن أَبِي سَلَمَةَ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ: أَنَّهُ سَأَلَ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: كَيْفَ كَانَتْ صَلَاةُ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ فِي رَمَضَانَ؟ قَالَتْ: مَا كَانَ يَزِيدُ فِي رَمَضَانَ وَلَا فِي غَيْرِهِ عَلَى إِحْدَى عَشْرَةَ رَكْعَةً.

(صحيح البخارى رقم: ٢٠١٣، صحيح مسلم رقم: ٧٣٨)

“അബൂസലമത്ത്(റ) നിവേദനം. അദ്ദേഹം ആയിശ(റ)യോട് ചോദിച്ചു: നബി(ﷺ)യുടെ റമദാനിലെ രാത്രി നമസ്കാരം (തറാവീഹ്) എങ്ങിനെയായിരുന്നു? അപ്പോൾ ആയിശ(റ) പറഞ്ഞു: നബി(ﷺ) റമദാനിലും അല്ലാത്ത കാലത്തും പതിനൊന്ന് റക്അത്തിൽ കൂടുതൽ വർധിപ്പിക്കാറില്ല.” (സ്വഹീഹുൽ ബുഖാരി ഹദീസ് നമ്പർ: 2013, സ്വഹീഹ് മുസ്ലിം നമ്പർ: 738)

മേൽ ഹദീസിൽ നിന്നും നബി(ﷺ) ഒരു കാലത്തും 11 റക്അത്തിൽ കൂടുതലായി തറാവീഹ് നമസ്കരിച്ചിട്ടില്ലെന്ന് വ്യക്തമാണ്. മാത്രമല്ല ‘റംസാനിലാകട്ടെ അല്ലാത്ത കാലത്താകട്ടെ’ എന്ന പ്രയോഗം ഏറെ ശ്രദ്ധേയമാണ്.

എന്നാൽ ഇതൊക്കെ വ്യക്തമായി ബോധ്യപ്പെട്ടാലും പലരും ചോദിക്കാറുള്ളത് ഉമർ(റ) വിന്റെ കാലത്തെ ജനങ്ങൾ 23 റക്അത്ത് നമസ്കരിച്ചിരുന്നില്ലേ എന്നാണ്. അതും ഉമർ(റ) നമസ്കരിച്ചുവെന്നല്ല. ഉമർ(റ)ന്റെ കാലത്തെ ജനങ്ങൾ നമസ്കരിച്ചില്ലേ എന്ന്! എന്നാൽ ഇതും സത്യവിരുദ്ധമാണെന്നാണ് സ്വഹീഹായ ഹദീസുകൾ പഠിപ്പിക്കുന്നത്. ഉമർ(റ) വിന്റെ കാലത്ത് അദ്ദേഹം നിയോഗിച്ച ഔദ്യോഗിക ഇമാമുകളോട് ജനങ്ങൾക്ക് ഇമാമായി നമസ്കരിക്കാൻ അദ്ദേഹം കൽപിച്ചത് 11 റക്അത്ത് മാത്രമാണ്. ഇക്കാര്യം ഇമാം മാലിക്(റ) തന്റെ പ്രസിദ്ധ ഹദീസ് ഗ്രന്ഥമായ മുവതായിൽ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അത് കാണുക:

عَنِ السَّائِبِ بْنِ يَزِيدَ أَنَّهُ قَالَ: أَمَرَ عُمَرُ بْنُ الْخَطَّابِ أَبِي بَنْ كَعْبٍ وَتَمِيمًا الدَّارِيَّ أَنْ يَقُومَا لِلنَّاسِ بِإِحْدَى عَشْرَةِ رَكْعَةٍ.
(موطأ : رقم : ٣١١ ، بَابُ مَا جَاءَ فِي قِيَامِ رَمَضَانَ)

“സാഇബിബ്നു യസീദ്(റ) പറയുന്നു: ഉമർ(റ) ഉബയ്യിബ്നുകഅ്ബിനോടും തമീമുദ്ദാരിയോടും ജനങ്ങൾക്ക് (ഇമാമായി) 11 റക്അത്ത് നമസ്കരുവാൻ കൽപിച്ചു.” (മുവതാഅ് ഹദീസ് നമ്പർ: 311)

ചുരുക്കത്തിൽ ഉമർ(റ) വിന്റെ കാലത്ത്

നടന്നു എന്ന അവസാനത്തെ പുൽക്കൊടിയും ഇവിടെ തകർന്നു വീണിരിക്കുന്നു! അപ്പോൾ നബി(ﷺ)യും സ്വഹാബികളും നമസ്കരിച്ച ഈ മാതൃകക്ക് വിരുദ്ധമായി 23 നു വേണ്ടി വാശി പിടിക്കുന്നവരും 'അത്രയുമാകാം ഇത്രയുമാകാം' എന്ന അഴകുഴമ്പൻ സമീപനം സ്വീകരിക്കുന്നവരും പ്രവാചകന്റേയും സ്വഹാബത്തിന്റേയും മാതൃകയിൽനിന്നകന്നവർ തന്നെ.

മയ്യിത്തിന്റെ സമീപത്തിൽ വെച്ച് ഖുർആൻ പാരായണം ചെയ്തത്

മരണം നടന്ന വീടുകളിൽ, മയ്യിത്തിന്റെ സമീപത്തിലുന്ന് ഖുർആൻ പാരായണം നടത്തൽ പുണ്യമാണെന്ന ധാരണയിൽ അത് ചെയ്യുന്നവരും അതിനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നവരുമാണ് നമ്മുടെ നാട്ടിലെ ഭൂരിപക്ഷവും. എന്നാൽ ഈ വിഷയത്തിലും നമ്മുടെ മാതൃകാ പുരുഷനായ നബി(ﷺ) എന്ത് പറഞ്ഞു, ചെയ്തു എന്നതാണ് നാം പരിശോധിക്കേണ്ടത്.

നബി(ﷺ) അവിടുത്തെ ജീവിത കാലത്ത് നൂറുകണക്കിന് സ്വഹാബിമാരുടെ മരണാനന്തര

പടങ്ങുകളിൽ പങ്കെടുത്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അവരിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു മയ്യിത്തിന്റെ സമീപത്തുവെച്ച് നബി(ﷺ) ഖുർആനിലെ ഒരായത്തേങ്കിലും പാരായണം ചെയ്തതായോ, മറ്റുള്ളവരോട് പാരായണം ചെയ്യാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടതായോ എവിടെയും ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. എന്ന് മാത്രമല്ല, അത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ മൗനം പാലിക്കുകയും മറ്റുള്ളവരെ അതിന് ഉപദേശിക്കുകയുമാണ് അവിടുന്ന് ചെയ്തിരുന്നത്.

എന്നാൽ ഇതിന് വിരുദ്ധമായി നബി(ﷺ) യുടെ മാതൃകയില്ലാത്ത അനാചാരമാണ് അവിടെവെച്ച് ഖുർആൻ പാരായണം നടത്തൽ. ഇത് അനാചാരമായത് ഖുർആൻ പാരായണം മോശമായ സംഗതിയായതുകൊണ്ടല്ല; മറിച്ച് ആ സമയത്ത് അപ്രകാരമൊരു പാരായണം നബി(ﷺ) നമുക്ക് മാതൃക കാണിച്ചു തരാത്തതുകൊണ്ടാണ്.

ഈ അനാചാരത്തെ ന്യായീകരിക്കാൻ വേണ്ടി ചില പണ്ഡിതന്മാർ ഉദ്ധരിക്കാറുള്ളത് 'ഇഖ്റൗ സുറത്ത യാസീൻ അലാ മൗത്താക്കും' എന്ന ഒരു ദൂർബലമായ ഹദീസാണ്. പ്രസ്തുത ഹദീസിന്റെ ദൂർബ്ബലത ഇമാം നവവി(റ)തന്നെ വ്യക്തമാക്കുന്നത് കാണുക:

“നിശ്ചയം നബി(ﷺ) പറഞ്ഞു: ‘നിങ്ങൾ മരണപ്പെട്ടവരുടെമേൽ യാസീൻ സൂറത്ത് പാരായണം ചെയ്യുക.’ ഞാൻ(ഇമാം നവവി) പറയുന്നു: ഈ ഹദീസിന്റെ പരമ്പര ദുർബ്ബലമാണ്. ഇതിന്റെ നിവേദക പരമ്പരയിൽ അറിയപ്പെടാത്ത രണ്ട് വ്യക്തികളുണ്ട്. **فِي جَهَنَّمَ لَا يَمُوتُ** ” (അൽ അദ്കാർ പേജ്: 122) അപ്പോൾ മരണപ്പെട്ട വ്യക്തിയുടെ സമീപത്തുവെച്ച് ഖുർആൻ പാരായണം ചെയ്യുന്നതിന് പ്രമാണങ്ങളിൽ തെളിവില്ലെന്ന് വ്യക്തം.

മയിത്ത് കൊണ്ടുപോകുമ്പോൾ ദിക്ർ ചൊല്ലൽ

മയിത്ത് വഹിച്ചുകൊണ്ടുപോകുമ്പോൾ ‘ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹ്’ എന്ന ദിക്ർ ചൊല്ലൽ നമ്മുടെ നാടുകളിലെല്ലാം പതിവുള്ളതാണല്ലോ. എന്നാൽ ആ സമയത്ത് മരണത്തെ കുറിച്ചും പരലോകത്തെ കുറിച്ചും ഓർത്ത് മൗനം പാലിക്കുകയാണ് ചെയ്യേണ്ടതെന്ന് ഇസ്ലാം പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഇക്കാര്യം ശാഫിഇ മദ്ഹബിലെ ആധികാരിക പണ്ഡിതനായ ഇമാം നവവി(റ) തന്നെ പറയുന്നത് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കുക:

وَأَعْلَمُ أَنَّ الصَّوَابَ الْمُخْتَارَ مَا كَانَ عَلَيْهِ السَّلَفُ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ
 السُّكُوتُ فِي حَالِ السَّيْرِ مَعَ الْجَنَازَةِ، فَلَا يَرْفَعُ صَوْتًا
 بِقِرَاءَةٍ وَلَا ذِكْرٍ، وَلَا غَيْرِ ذَلِكَ. (الأذكار: ١٣٦)

“നീ അറിയണം! മതപരമായി ശരിയായതും മുസ്‌ലിംകൾ തെരഞ്ഞെടുക്കേണ്ടതും സച്ചരിതരായ മുൻഗാമികളുടെ രീതിയാണ്. ജനാസയുടെ കൂടെ നടക്കുമ്പോൾ മൗനം പാലിക്കുക എന്ന അവസ്ഥയാണ്. ആയതിനാൽ ഖുർആൻപാരായണം ചെയ്തോ ദിക്ർ ചൊല്ലിയോ മറ്റോ ശബ്ദം ഉയർത്തപ്പെടരുത്.” (അൽഅദ്കാർ പേജ്: 136)

ചിന്തിക്കുക! ഇന്ന് നമ്മുടെ പ്രദേശങ്ങളിൽ കാണുന്ന, മയ്യിത്ത് കൊണ്ടുപോകുമ്പോൾ ദിക്ർ ചൊല്ലുന്ന സമ്പ്രദായത്തെ ശക്തിയായി എതിർക്കുകയാണ് ഇമാം നവവി(റ) ഇവിടെ ചെയ്യുന്നത്. സച്ചരിതരായ മുൻഗാമികളുടെ (സലഫുകൾ) രീതി മയ്യിത്ത് കൊണ്ടുപോകുമ്പോൾ മൗനം പാലിക്കലാണെന്നും അതിന് കാരണമായി പറയുന്നു. മാത്രമല്ല, ഇതിന് എതിരുപ്രവർത്തിക്കുന്നവർ (മയ്യിത്ത് കൊണ്ടു പോകുമ്പോൾ ദിക്ർ ചൊല്ലുന്നവർ) ഭൂരിപക്ഷമുണ്ടെന്ന് കരുതി അവ

രുടെ തിൻമയെ പിൻപറ്റാതെ സത്യത്തിന്റെ കൂടെ ഒറ്റപ്പെട്ടുനിൽക്കണമെന്നും ശേഷം അദ്ദേഹം ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. അപ്പോൾ മയിൽത് കൊണ്ടുപോകുമ്പോൾ ദിക്സ് ചൊല്ലാൻ ആചാര മല്ല; അനാചാരമാണെന്നർത്ഥം.

മരണപ്പെട്ടവർക്ക് പ്രതിഫലം കിട്ടാൻ വൂർആൻ പാരായണവും ദിക്സും?!

നമ്മുടെ സമൂഹത്തിൽ കാണുന്ന മറ്റൊരു അനാചാരമാണ് മരണപ്പെട്ടവർക്ക് പ്രതിഫലം കിട്ടാൻ വേണ്ടി മയിൽത്തിന്റടുത്തും വെബറികലും (കത്തപ്പുര), മറ്റു പ്രത്യേക ദിവസങ്ങളിലും സമയങ്ങളിലുമെല്ലാം വൂർആൻ പാരായണം ചെയ്തും ദിക്സുകൾ ചൊല്ലിയും അതിന്റെ പ്രതിഫലം അവർക്ക് 'ഹദ്യ'(ദാനം) ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായം.

ഇത്തരമൊരു സമ്പ്രദായം അല്ലാഹുവോ റസൂലോ നമ്മെ പഠിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു തന്നെ അത് അനാചാരമാണെന്നതിൽ തർക്കമില്ല. ശാഫിഇ മദ്ഹബും ഇക്കാര്യം ശരിവെക്കുന്നു. ശാഫിഇ മദ്ഹബിലെ ചില ഒറ്റപ്പെട്ട

പണ്ഡിതന്മാർക്ക് ഇതിനു വിരുദ്ധമായി അഭിപ്രായമുണ്ടെങ്കിലും മദ്ഹബിന്റെ പൊതുവായതും പ്രസിദ്ധമായതുമായ അഭിപ്രായം ആ പ്രതിഫലം മരണപ്പെട്ടവർക്ക് ലഭിക്കുകയില്ല എന്നുതന്നെയാണ്.

സുറ: നജ്മിലെ **وَأَنْ لَّيْسَ لِلْإِنْسَانِ إِلَّا مَا سَعَى** “ഓരോ മനുഷ്യനും താൻ ചെയ്തതല്ലാതെ ലഭിക്കുകയില്ല” എന്ന 39-ാം വചനത്തെ വ്യാഖ്യാനിച്ചുകൊണ്ട് ശാഫിഹു മദ്ഹബിലെ മുഹസ്സിറായ ഇമാം ഇബ്നുകസീർ, ഇമാം ശാഫിഹു(റ)യുടെ ഈ വിഷയത്തിലുള്ള അഭിപ്രായം ഉദ്ധരിക്കുന്നത് കാണുക:

وَمِنْ هَذِهِ الْآيَةِ الْكَرِيمَةِ اسْتَنْبَطَ الشَّافِعِيُّ رَحِمَهُ اللَّهُ وَمَنْ اتَّبَعَهُ أَنَّ الْقِرَّةَ لَا يَصِلُ إِهْدَاءُ ثَوَابِهَا إِلَى الْمَوْتَى لِأَنَّهُ لَيْسَ مِنْ عَمَلِهِمْ وَلَا كَسْبِهِمْ وَلِهَذَا لَمْ يَنْدُبْ إِلَيْهِ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ أُمَّتُهُ وَلَا حَتُّهُمْ عَلَيْهِ وَلَا أَرْشَدُهُمْ إِلَيْهِ بِنَصٍّ وَلَا إِيمَاءٍ وَلَمْ يُنْقَلْ ذَلِكَ عَنْ أَحَدٍ مِنَ الصَّحَابَةِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَلَوْ كَانَ خَيْرًا لَسَبَقُونَا إِلَيْهِ. (تفسير ابن كثير: ١/ ٦٤، ٦٥)

അർത്ഥം: “....ഈ ശ്രേഷ്ഠമായ ആയത്തിൽ നിന്നാണ് ഇമാം ശാഫിഹു(റ)യും അദ്ദേഹത്തിന്റെ

അനുയായികളും, മരിച്ചവർക്കു വേണ്ടി ഖുർആൻ പാരായണം ചെയ്ത് അതിന്റെ പ്രതിഫലം അവർക്ക് ഹദ്യ (ദാനം) ചെയ്താൽ, തീർച്ചയായും അതിന്റെ പ്രതിഫലം അവർക്ക് ലഭിക്കുകയില്ല എന്നതിന് തെളിവുപിടിച്ചിട്ടുള്ളത്. കാരണം അത് അവരുടെ അധ്വാനത്തിലോ സമ്പാദ്യത്തിലോ പെട്ടതല്ല. അതുകൊണ്ടാണ് നബി(ﷺ) തന്റെ സമൂഹത്തെ, ഈ സമ്പ്രദായത്തിലേക്ക് പ്രേരിപ്പിക്കാതിരുന്നതും, ഖണ്ഡിതമായോ സൂചനയിലൂടെയോ തിരുമേനി(ﷺ) ഇതിന് സമുദായത്തെ മാർഗ്ഗദർശനം ചെയ്യാതിരുന്നതും. ഈ പ്രവർത്തനം ഒരു സ്വഹാബിയിൽ നിന്നും ഉദ്ധരിക്കപ്പെടാതിരുന്നതും അതുകൊണ്ടുതന്നെ. ഇതിൽ വല്ല നന്മയുമുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ അവർ ഇതിലേക്ക് നമ്മെക്കാൾ മുന്നിടുമായിരുന്നു.”
(തഫ്സീർ ഇബ്നു കസീർ: 1/64,65)

ഇക്കാര്യം ഇമാം നവവി(റ)യും പല ആവർത്തി വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. (ഉദാ:- ശറഹ് മുസ്ലിം: 1/90, 6/96, അൽ അദ്കാർ പേജ്: 140)

ചുരുക്കത്തിൽ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ വ്യാപകമായി നടക്കുന്ന മരിച്ചിടത്തുള്ള ഖുർആനോത്ത്, ഖബറികളും മറ്റുമുള്ള ഓത്ത്, മരിച്ചവർക്ക് പ്രതിഫലം

കിട്ടാൻ വേണ്ടി 'ഇലാ ഹജ്റത്തി...' ചൊല്ലി പാർസൽ ചെയ്തു. ഇതെല്ലാം തന്നെ അനാചാരമാണെന്നും അതിന്റെയൊന്നും പ്രതിഫലം അവർക്ക് ലഭിക്കുകയില്ല എന്നതിന് പരിശുദ്ധ ഖുർആനിലെ വചനം തന്നെ സാക്ഷ്യമാണെന്നും സാക്ഷാൽ ഇമാം ശാഫിഇ(റ)യാണ് ഇവിടെ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നത്. മരിച്ചവരുടെ പേരിൽ ചൊല്ലുന്ന ദീകറുകളുടെ കാര്യവും ഇതുപോലെ തന്നെയാണെന്ന് മേൽ വിശദീകരണത്തിൽ നിന്നും വ്യക്തമായല്ലോ.

തഅ്സിയ്യത്തും

മരിച്ച വീട്ടിൽ ഭക്ഷണമുണ്ടാക്കലും

മരണം നടന്ന വീട്ടിലെ ആളുകൾ ദുഃഖത്തിലും പ്രയാസത്തിലുമായിരിക്കാൻ ഇടയുള്ളതുകൊണ്ട് അവർക്ക് ആ ദിവസം ഭക്ഷണത്തെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കാൻ കഴിഞ്ഞുകൊള്ളണമെന്നില്ല. അതിനാൽ അവർക്കുവേണ്ടി അയൽവാസികളും ബന്ധുക്കളും ഭക്ഷണമുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കാനാണ് പ്രവാചക നിർദ്ദേശം. അതല്ലാതെ അവരുടെ ദുഃഖമൊന്നും വകവെക്കാതെ അവിടെ പോയി 'മരണച്ചോറ്' തിന്നാനല്ല.

എന്നാൽ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ വ്യാപകമായി കാണുന്ന ഒരു അനാചാരമാണ് മരണപ്പെട്ട വ്യക്തി കളുടെ പേരിൽ 3നും 7നും 40നും ആണ്ടിനുമെല്ലാം ജനങ്ങളെ ക്ഷണിച്ചു വരുത്തി പ്രത്യേകം ഭക്ഷണമുണ്ടാക്കി നൽകൽ. ഈ സമ്പ്രദായം പല നാട്ടിലും പല തരത്തിലാണെങ്കിലും ഇപ്രകാരം മരണപ്പെട്ട വ്യക്തിയുടെ പേരിൽ സദ്യയൊരുക്കുന്ന രീതി ഏകദേശം എല്ലായിടത്തുമുണ്ട്.

എന്നാൽ ഈ സമ്പ്രദായത്തിനും ഇസ്‌ലാമിൽ യാതൊരു അടിസ്ഥാനവുമില്ല. നബി (ﷺ) യുടെ വീട്ടിൽ തന്നെ അവിടുത്തെ ജീവിത കാലത്ത് പലരും മരണപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അവിടെ സദ്യയൊരുക്കി നമുക്ക് മാതൃക കാണിച്ചു തന്നിട്ടില്ല. അപ്രകാരംതന്നെ സ്വഹാബികളുടെയും താബിഉകളുടെ ചരിത്രത്തിലുമില്ല. അതിനാൽ അത് അനാചാരമാണെന്ന് വ്യക്തമാണ്. ശാഫിഈ മദ്ഹബും ഈ നിലപാടിൽ തന്നെയാണ്. രണ്ടാം ശാഫിഈ എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ഇമാം നവവി(റ) ഇക്കാര്യം വ്യക്തമാക്കുന്നത് കാണുക:

وَأَمَّا إِصْلَاحُ أَهْلِ الْمَيِّتِ طَعَامًا وَجَمْعُ النَّاسِ عَلَيْهِ فَلَمْ يُنْقَلْ فِيهِ شَيْءٌ وَهُوَ بِدْعَةٌ غَيْرُ مُسْتَحَبَّةٍ. (شرح المذهب ٣٢٠/٥)

“അപ്പോൾ മരണപ്പെട്ട വൃക്കതിയുടെ വീട്ടുകാർ ഭക്ഷണമുണ്ടാക്കലും എന്നിട്ട് അതിലേക്ക് ആളുകളെ വിളിച്ചുകൂട്ടുകയും ചെയ്യുന്നതിന് മതപരമായി ഒരു തെളിവും മുസ്‌ലിംകളിൽനിന്ന് ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. അത് മതം ഇഷ്ടപ്പെടാത്ത അനാചാരമാണ്.” (ശറഹുൽ മുഹദ്ദബ്: 5/ 320)

ഇനി ശാഫിഈ മദ്ഹബിലെ ചെറിയ കിതാബായ പള്ളിദർസുകളിൽ ഓതിപ്പഠിപ്പിക്കുന്ന പത്ത്കിതാബിൽപോലും പറയുന്നത് കാണുക:

وَمَا يَفْعَلُهُ أَهْلُ الْمَيْتِ مِنْ إِصْلَاحِ طَعَامٍ وَجَمْعِ النَّاسِ عَلَيْهِ فَبِدْعَةٌ غَيْرُ حَسَنَةٍ (عشرة كتب: 95)

“അപ്രകാരംതന്നെ മയ്യിത്തിന്റെ വീട്ടുകാർ ആളുകളെ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി സദ്യ നടത്തൽ ചീത്തയായ ബിദ്അത്ത് (അനാചാരം) ആണ്.” (പത്ത് കിതാബ് പേജ്: 95)

ചുരുക്കത്തിൽ, ഇന്ന് നമ്മുടെ നാട്ടിൽ നടക്കുന്ന (കണ്ണോക്ക്, 7, 14, 40, അടിയന്തിരം... എന്നീ പേരുകളിൽ നടന്നുവരുന്ന) മരിച്ച വീട്ടിലെ ഭക്ഷണ സൽക്കാരത്തെ ശക്തിയുക്തം എതിർക്കുകയാണ് ഇസ്‌ലാം ചെയ്യുന്നത്

ഖബർ സിയാറത്തും സിയാറത്ത് യാത്രയും

മരണപ്പെട്ടവരുടെ ഖബറുകൾ സന്ദർശിക്കുന്നതിനാണ് സാങ്കേതികമായി ഖബർ സിയാറത്ത് എന്നു പറയുന്നത്. ഇസ്‌ലാം സൂന്നത്തായി പഠിപ്പിച്ച ഒരു പുണ്യ പ്രവർത്തിയാണത്. എന്നാൽ മറ്റു പല വിഷയങ്ങളെയും പോലെ മുസ്‌ലിം കളിലെ ബഹു ഭൂരിപക്ഷവും തെറ്റിദ്ധാരണയിലകപ്പെട്ട ഒന്നാണ് ഖബർ സിയാറത്ത് എന്താണ്? എന്തിനാണ്? എന്ന അതിന്റെ മർമ്മ പ്രധാനമായ വശം.

പല ലക്ഷ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയും ജനങ്ങൾ സാധാരണ ഖബർ സിയാറത്ത് ചെയ്യാറുണ്ട്. ഖബറാളികൾക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കാനും മരണത്തെക്കുറിച്ചും പരലോകത്തെക്കുറിച്ചും ചിന്തയുണ്ടാക്കാൻ വേണ്ടിയും സിയാറത്ത് ചെയ്യുന്നവരും, വിവിധ ആഗ്രഹങ്ങളുടെ സഫലീകരണങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഖബറാളികളോട് പ്രാർത്ഥിക്കുക, തദാവശ്യാർത്ഥം അവിടത്തേക്ക് നേർച്ച വഴിപാടുകളർപ്പിക്കുക, ബറകത്തെടുക്കുക തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഖബർ

സിയാറന്ത് ചെയ്യുന്നവരും അവരിലുണ്ട്. എന്നാൽ ഇതിൽ ഇസ്‌ലാം പഠിപ്പിച്ച ഖബർ സിയാറന്തേതാണെന്നും അതിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളെന്താണെന്നും നാം വേർതിരിച്ച് മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്. അല്ലാത്ത പക്ഷം വലിയ അപകടങ്ങളിലായിരിക്കും അകപ്പെടുക. അതിനാൽ ചില കാര്യങ്ങൾ നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കാം.

ഖബർ സിയാറന്തിന്റെ ലക്ഷ്യമായി നബി(ﷺ) പറഞ്ഞു:

زُورُوا الْقُبُورَ، فَإِنَّهَا تُذَكِّرُ الْمَوْتَ (مسلم رقم: 976)

“നബി(ﷺ) പറഞ്ഞു:നിങ്ങൾ ഖബർ സിയാറന്ത് ചെയ്യുക; നിശ്ചയം അത് മരണത്തെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നതാണ്.” (സ്വഹീഹ് മുസ്‌ലിം ഹദീസ് നമ്പർ: 976)

زُورُوا الْقُبُورَ، فَإِنَّهَا تُذَكِّرُكُمْ الْآخِرَةَ

(ابن ماجه رقم: 1069)

“നബി(ﷺ) പറഞ്ഞു: നിങ്ങൾ ഖബർ സിയാറന്ത് ചെയ്യുക; നിശ്ചയം നിങ്ങൾക്ക് പരലോകത്തെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നതാണ്.” (ഇബ്നുമാജ ഹദീസ് നമ്പർ: 1569)

അപ്പോൾ ഖബർ സിയാറത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം മരണത്തെക്കുറിച്ചും പരലോകത്തെക്കുറിച്ചും ഓർമ്മയുണ്ടാക്കലാണ്. എന്നാൽ പലരും തെറ്റിദ്ധരിച്ചതുപോലെ അതിൽ ബറകത്തെടുക്കലുണ്ട്, ആഗ്രഹസഫലീകരണമുണ്ട്, രോഗശമനവും സന്താനസൗഭാഗ്യവും കഷ്ടതകൾക്കുള്ള പരിഹാരവും സങ്കടങ്ങൾ ബോധിപ്പിക്കാനുള്ള അവസരവുമുണ്ട് എന്ന് നബി(ﷺ)യോ പ്രാമാണികരായ പണ്ഡിതന്മാരോ എവിടെയും പറഞ്ഞിട്ടില്ല.

മാത്രമല്ല, മേൽ പറഞ്ഞ(മരണചിന്ത, പരലോക ബോധം...) ലക്ഷ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഏത് ഖബറും (ആരുടെ ഖബറും) സിയാറത്ത് ചെയ്യാവുന്നതാണ്. അതിന് മഹാന്മാരുടേതെന്നോ സാധാരണക്കാരുടേതെന്നോ ഉള്ള പ്രത്യേക പരിഗണനയോ സ്ഥാനവ്യത്യാസങ്ങളോ ഇല്ല. ഇസ്ലാമിക ലോകത്ത് അത്തരമൊരു മാതൃക കാണാനും സാധ്യമല്ല.

ഖബർ സിയാറത്തിനായി പ്രത്യേകം വാഹനമൊരുക്കി യാത്ര പോകുന്നതിനെയും (സിയാറത്ത് ടൂർ) നബി(ﷺ) പ്രത്യേകം വിരോധിച്ചിട്ടുണ്ട്. (ബുഖാരി, ഹദീസ് നമ്പർ: 1189)

ഖബർ കെട്ടിപ്പൊക്കൽ

ഖബറുകൾ മഹാഹാരോടേതാണെങ്കിലും സാധാരണക്കാരോടേതാണെങ്കിലും ഭൂമിയുടെ വിതാനത്തിൽ നിന്നും ഒരു ചാൺ മാത്രമേ ഉയർത്താൻ പാടുള്ളൂ. അതിൽ കൂടുതൽ ഉയർത്തുന്നത് ഇസ്‌ലാം ശക്തിയായി വിരോധിച്ചിട്ടുണ്ട്. നബി(ﷺ) യുടെ ഈ വിഷയകമായ നില പാട് കാണുക:

عَنْ جَابِرٍ (ر) قَالَ: نَهَى رَسُولُ اللَّهِ ﷺ أَنْ يُجَصَّصَ الْقَبْرِ وَأَنْ يُقْعَدَ عَلَيْهِ وَأَنْ يُبْنَى عَلَيْهِ (مسلم رقم: 970)

“ജാബിർ (റ) പ്രസ്താവിക്കുന്നു: ഖബറുകൾ കുമ്മായമിടുക. അതിന്മേൽ ഇരിക്കുക, അതിന്മേൽ എടുപ്പുണ്ടാക്കുക എന്നിവ നബി(ﷺ) വിരോധിച്ചിരിക്കുന്നു.” (സഹീഹ് മുസ്‌ലിം ഹദീസ് നമ്പർ: 970)

മാത്രമല്ല, ഒരു ചാണിലധികം കെട്ടി ഉയർത്തിയ ഖബറുകൾ തട്ടി നിരത്തണമെന്ന് അവിടുന്ന് കൽപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് നോക്കൂ:

عَنْ أَبِي الْهَبَّاجِ الْأَسَدِيِّ (ر) قَالَ: قَالَ لِي عَلِيُّ بْنُ أَبِي طَالِبٍ:
 أَلَا أَبْعَثُكَ عَلَى مَا بَعَثَنِي عَلَيْهِ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ؟ أَنْ لَا تَدَعَ
 نَمْلًا إِلَّا أَطْمَسْتَهُ. وَلَا قَبْرًا مُشْرِفًا إِلَّا سَوَّيْتَهُ. (مسلم: 419)

“അബൂൽഹയ്യാജ് (റ) വിൽ നിന്ന് നിവേദനം:
 അലി(റ) എന്നോട് പറഞ്ഞു: നബി(ﷺ)എന്നെ
 നിയോഗിച്ച അതേ സംഗതികൾക്കു വേണ്ടി
 നിന്നെ ഞാൻ നിയോഗിക്കുന്നു. ഒരു വിഗ്രഹവും
 നീ നശിപ്പിക്കാതെ ഒഴിച്ചിടരുത്. കെട്ടി ഉയർത്ത
 പ്പെട്ട ഒരു ഖബറും നിരപ്പാക്കാതെയും വിടരുത്.”
 (സ്വഹീഹ് മുസ്ലിം ഹദീസ് നമ്പർ: 969)

ഇവിടെ കെട്ടിപൊക്കരുത് എന്നു പറഞ്ഞത്
 കാഫിറുകളുടെ (അവിശ്വാസികളുടെ) ഖബറിനെ
 കുറിച്ചാണെന്ന് ചിലർ ദുർവ്യാഖ്യാനിക്കാറുണ്ട്.
 എന്നാൽ മുസ്ലിംകളുടെ ഖബറും പൊളിക്കപ്പെ
 ടേണ്ടതിന്റെ പരിധിയിൽനിന്ന് പുറത്തുപോകു
 ന്നില്ല എന്ന് ഹദീസുകൾ പരിശോധിച്ചാൽ മന
 സ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കും. അങ്ങനെയാണ്
 പൂർവ്വികർ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളതും. ഇനി
 പറയുന്ന ഹദീസ് ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം വായിക്കുക:

عَنْ عَلِيٍّ لِأَبِي الْهَيَّاجِ (ر) : أَبْعُثْكَ عَلَى مَا بَعَثَنِي عَلَيْهِ
 رَسُولُ اللَّهِ ﷺ ؟ لَا تَدْعَ قَبْرًا مُشْرِفًا إِلَّا سَوَّيْتَهُ ،
 يَغْنِي قُبُورَ الْمُسْلِمِينَ ، وَلَا تَمَثَّلَ فِي بَيْتٍ إِلَّا طَمَسْتَهُ
 (المُصَنَّفُ لِعَبْدِ الرَّزَاقِ رَقْمُ : ٦٤٨٧)

“അബൂൽഹയ്യാജ്(റ)ൽ നിന്ന് നിവേദനം:
 അലി (റ) എന്നോട് പറഞ്ഞു: നബി(ﷺ) എന്നെ
 നിയോഗിച്ച അതേ സംഗതിക്കുവേണ്ടി നിന്നെ
 ഞാൻ നിയോഗിക്കുന്നു. കെട്ടിഉയർത്തപ്പെട്ട ഒരു
 വെണ്മണം നി നിരപ്പാക്കാതെ വിടരുത്. മുസ്ലിം
കളുടെ വെണ്മണുകൾ ഉദ്ദേശിച്ചാണ് അദ്ദേഹം അപ്ര
കാരം പറഞ്ഞത്. വീട്ടിലുള്ള ഒരു വിഗ്രഹവും
 നശിപ്പിക്കാതെയും വിടരുത്.” (മുസ്ലിം അബ്ദു
 റസാഖ് ഹദീസ് നമ്പർ: 6487)

നോക്കൂ! ഇവിടെ ‘മുസ്ലിംകളുടെ വെണ്മ’
 എന്ന് പ്രത്യേകം പറയുന്നു! ഇതുപോലെ ഉയർത്ത
 പ്പെട്ട വെണ്മകൾ പൊളിച്ചു നിരപ്പാക്കാൻ ഉസ്മാൻ
 (റ) കൽപിച്ചതും നടപ്പാക്കിയതും (മുസ്ലിം അബ്ദു
 റസാഖ് ഹദീസ് നമ്പർ: 6489) ഫുഖായ്യാൽ
 (റ) നടപ്പാക്കിയതും (സ്വഹീഹ് മുസ്ലിം ഹദീസ്
 നമ്പർ: 968) ഹദീസ് ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണാം.

മാത്രമല്ല നബി(ﷺ)യുടെ വബർ ഉയർത്തപ്പെട്ട ഒരു ചാൺ മാത്രമായിരുന്നു എന്ന് ഹദീസുകളിൽ പ്രത്യേകം പറയുന്നുമുണ്ട്:

عَنْ جَابِرِ (ر) قَالَ: وَرَفَعَ قَبْرَهُ مِنَ الْأَرْضِ نَحْوًا
مِنْ شِبْرِ . (ابن حبان، رقم: ٢١٦٠)

“ജാബിർ(റ) പറയുന്നു: നബി(ﷺ) യുടെ വബർ ഭൂമിയിൽ നിന്നും ഏകദേശം ഒരു ചാൺ ഉയർത്തപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.” (ഇബ്നു ഹിബ്ബാൻ ഹദീസ് നമ്പർ: 2160, 6635)

ശാഫിഇ മദ്ഹബും വബർ കെട്ടിപ്പൊക്കുന്നതിനെ ശക്തിയായി എതിർക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഇമാം ശാഫിഇ(റ) പറയുന്നത് നോക്കൂ: “വബർ ഭൂമിയിൽ നിന്നും ഒരു ചാണോ അല്ലെങ്കിൽ അതുപോലെയോ ഉയർത്തുന്നതാണ് ഞാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നത്. വബറിന്മേൽ എന്തെങ്കിലും കെട്ടി ഉയർത്താതിരിക്കുന്നതും കുഴായം(സിമന്റ്) ഇടാതിരിക്കുന്നതുമാണ് ഞാനിഷ്ടപ്പെടുന്നത്. നിശ്ചയം അത് ഭംഗിക്കും അന്തസ്സിനും ചെയ്യുന്നതിന് തുല്യമാണ്. മരണം അന്തസ്സിന്റെയും മോടിയുടെയും രംഗമല്ല. മുഹാജിറുകളും അൻസാറുകളുമായ സ്വഹാബികളുടെ വബറുകൾ കുഴായമിട്ടതായി

ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല.

.....മക്കയിലെ ഭരണാധികാരികൾ അവിടുത്തെ
വെബുകളിന്മേൽ (ചില കുബുദ്ധികൾ) നിർമ്മി
ച്ചവ മുഴുവൻ പൊളിച്ചു കളയുന്നത് ഞാൻ കണ്ടി
ട്ടുണ്ട്. മക്കയിലെ ഒരു പണ്ഡിതനും അതിനെ
ആക്ഷേപിച്ചതായും ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല.” (അൽ
ഉമ്മ: 1/424)

ചിന്തിക്കുക! ലോകം കണ്ട ഏറ്റവും വലിയ
ഔലിയാക്കൾ എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്ന
നബി(ﷺ)യുടെ സ്വഹാബികളിലെ മുഹാജിറുക
ളുടേയും അൻസാറുകളുടേയും വെബുകൾ
പോലും കെട്ടിയെർത്തപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നും കുമായം
പോലും തേച്ചിട്ടില്ലെന്നുമാണ് സാക്ഷാൽ ഇമാം
ശാഫി(റ) ഇവിടെ വ്യക്തമാക്കുന്നത്.

ഇമാം നവവി(റ) എഴുതുന്നു: “നിശ്ചയം
നബി(ﷺ)യുടെ ചര്യയനുസരിച്ച് വെബർ ഭൂമിയിൽ
നിന്നും അധികമുയർത്താൻ പാടില്ല. മുകൾഭാഗം
കുർപ്പിക്കാനും പാടില്ല. ഒരു ചാൺ ഉയർത്തിയതി
നുശേഷം പരത്തണം. ഇമാം ശാഫിയുടേയും
അദ്ദേഹത്തോട് യോജിക്കുന്നവരുടെയും അഭി
പ്രായം ഇതാണ്.” (ശറഹ് മുസ്ലിം : 4/42)

ശാഫീഇം മദ്ഹബിലെ പ്രമുഖ പണ്ഡിതൻ
ഇബ്നുഹജറുൽ ഹൈതമി രേഖപ്പെടുത്തുന്നു:

وَتَجِبُ الْمُبَادَرَةُ لَهُمْهَا وَهَدْمُ الْقَبَابِ الَّتِي عَلَى الْقُبُورِ
 إِذْ هِيَ أَضَرُّ مِنْ مَسْجِدِ الضَّرَارِ لِأَنَّهَا أُسِّسَتْ عَلَى مَقْصِدَةٍ
 رَسُولِ اللَّهِ ﷺ لِأَنَّهُ نَهَى عَنْ ذَلِكَ. وَأَمَرَ ﷺ بِهِمْ قُبْرِ الْمُشْرِفَةِ
 (الزواجر عن اقتراف الكبائر : ١٤٩)

“കെട്ടിപ്പൊക്കിയ വെബറുകളും അതിന്മേലുള്ള
 വൃഞ്ചകളും പൊളിച്ചുനീക്കൽ നിർബന്ധമാണ്.
 എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അത് മസ്ജിദുള്ളിറാറിനെ
 കാൾ (കപട വിശ്വാസികളുടെ പള്ളി) അപകടം
 പിടിച്ചതാണ്. (ഇത്തരം ജാറങ്ങളും വൃഞ്ചകളും)
 നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടത് നബി(ﷺ)യുടെ കൽപന ധിക്ക
 രിച്ചുകൊണ്ടാണ്. നിശ്ചയം നബി(ﷺ) അതിനെ
 വിലക്കുകയും ഉയർന്നു നിൽക്കുന്ന വെബറുകളെ
 തട്ടിനിരപ്പാക്കാൻ കൽപിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.”
 (സവാജിർ: 1/149)

ചുരുക്കത്തിൽ, വെബർ എത്ര വലിയ മഹാൻ
 താണെങ്കിലും ഭൂമിയുടെ വിതാനത്തിൽനിന്നും
 ഒരു ചാൺ മാത്രമെ ഉയർത്താൻ പാടുള്ളൂ. അതി
 ലധികം ഉയർത്തപ്പെട്ടതാണെങ്കിൽ അത് പൊളിച്ച്
 സമമാക്കാനാണ് നബി(ﷺ)യുടെയും സ്വഹാബ
 ത്തിന്റേയും മദ്ഹബിന്റേയും ആഹ്വാനം.

ഖബർ തൊടൽ, ചുംബിക്കൽ, ചുറ്റൽ, ജാറം മുടൽ, നിലവിളക്ക്

ബറകത്തേക്കുവന്നു പുണ്യം പ്രതീക്ഷിച്ചും
ഖബർ തൊടുകയും മുത്തുകയും അത് വലംവെ
ക്കുകയും (ത്വവാഹ്) തുണിക്കൊണ്ടും മറ്റും മുടുക
യും (ജാറം മുടൽ) ചെയ്യുന്ന പതിവ് മിക്ക ജാറ
ങ്ങളിലും കാണാം. എന്നാൽ ഇവക്കൊന്നും
ഇസ്‌ലാമിൽ യാതൊരു തെളിവും കണ്ടെത്താൻ
സാധിക്കുകയില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല ഇതെല്ലാം ശക്തി
യായി വിരോധിക്കുകയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്.
ശാഫിഇ മദ്ഹബിലെ ആധികാരിക പണ്ഡിത
നായ ഇമാം നവവി(റ) പറയുന്നത് കാണുക:

“(തെളിവുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ)
സത്യം ശരിക്കും മനസ്സിലാക്കിയ കർമ്മ ശാസ്ത്ര
പണ്ഡിതന്മാരിൽപെട്ട ഇമാം അബൂഹസൻ അൽ
സഅ്ഫറാനി തന്റെ ‘അൽജനാഇസ്’ എന്ന ഗ്രന്ഥ
ത്തിൽ എഴുതുന്നു: ഖബർ കൈകൊണ്ട് തൊട്ടു
മുത്തുകയോ ചുംബിക്കുകയോ ചെയ്യാൻ പാടില്ല.
ഇപ്രകാരമാണ് നബിചര്യ കഴിഞ്ഞുപോയിട്ടുള്ള
ത്. സഅ്ഫറാനി പറഞ്ഞു: ഇന്ന് സാധാരണക്കാർ

ചെയ്യുന്നതുപോലെ വെബറിനെ തൊട്ടുമുത്തലും ചുംബിക്കലും ശരഇൽ വെറുക്കപ്പെട്ട ബിദ്അത്തുകളിൽ ഉൾപ്പെട്ടതാണ്. ഇത് വർജ്ജിക്കൽ നിർബന്ധമാണ്. ഇത് ചെയ്യുന്നവരെ വിരോധിക്കൽ അനിവാര്യവുമാണ്.നിശ്ചയം അത് ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ചര്യയാണ്.” (ശറഹുൽ മുഹദ്ദബ്: 5/ 311)

ഇമാം നവവി(റ)തന്നെ ഇതേ ഗ്രന്ഥത്തിൽ മറ്റൊരു സ്ഥലത്ത് എഴുതുന്നു:

“നബി(ﷺ)യുടെ വെബറിനെ താവാഹ് (ചുറ്റൽ) ചെയ്യാൻ പാടില്ല. തന്റെ വയറുകൊണ്ടോ മുതുകുകൊണ്ടോ വെബറിന്റെ ചുമരിനെ സ്പർശിക്കൽ വെറുക്കപ്പെട്ടതാണ്. ഇപ്രകാരം അബൂഉബൈദുൽ ഹലീമിയും മറ്റും പറയുന്നു. അവർ വീണ്ടും പറയുന്നു: വെബറിനെ കൈകൊണ്ട് തൊടലും ചുംബിക്കലും വെറുക്കപ്പെട്ട കരാഹത്താണ്. തിരുമേനി(ﷺ) ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്ത് അകന്ന് നിൽക്കുന്നതുപോലെ അകന്ന് നിൽക്കണം. ഈ പറഞ്ഞതാണ് യാമാർത്ഥ്യം. പണ്ഡിതന്മാർ ഇപ്രകാരം ഏകോപിച്ചു പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്. സാധാരണക്കാരായ ധാരാളം മനുഷ്യർ ഇതിനെതിരായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതു കണ്ട് നീ വഞ്ചിതനാകരുത്. നിശ്ചയം പ്രവൃത്തിയും പിന്തുടരലും സ്വഹീഫായ ഹദീസുകളും

(അതുമായി യോജിച്ച) പണ്ഡിതാഭിപ്രായങ്ങളുമാണ്. സാധാരണക്കാരായ ജനങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചുണ്ടാക്കിയ അനാചാരങ്ങളിലേക്കും അവരുടെ വിസ്തൃതത്തിലേക്കും നീ തിരിഞ്ഞുനോക്കരുത്. ബുദ്ധരിയിലും മുസ്ലിമിലും ആയിശ(റ)യിൽ നിന്ന് ഇപ്രകാരം ഉദ്ധരിക്കുന്നു: നബി(ﷺ) പറഞ്ഞു: 'നമ്മുടെ മതത്തിൽ അതിലില്ലാത്തത് ആരെങ്കിലും നിർമ്മിച്ചാൽ അത് ഉപേക്ഷിക്കപ്പെടണം.' മുസ്ലിമിന്റെ നിവേദനത്തിൽ പറയുന്നു: 'നമ്മുടെ നിർദ്ദേശമില്ലാതെ എന്തെങ്കിലും പ്രവൃത്തി ആരെങ്കിലും ചെയ്താൽ അത് വർജ്ജിക്കപ്പെടണം.' അബൂഹുറൈറ(റ) നിവേദനം ചെയ്യുന്നു: നബി(ﷺ) അരുളി: 'എന്റെ ഖബറിനെ നിങ്ങൾ ആഘോഷസ്ഥലമാക്കരുത്. നിങ്ങൾ എനിക്ക് സ്വലാത്ത് ചൊല്ലുക; നിങ്ങളെവിടെയായിരുന്നാലും നിങ്ങളുടെ സ്വലാത്ത് എനിക്ക് എത്തിക്കപ്പെടും.' (അബൂദാവൂദ് ഇത് സ്വഹീഹായി ഉദ്ധരിക്കുന്നു.) ഫുഖൈലുബ്നു ഇയാദ്(റ) പറയുന്നു:- നീ സന്മാർഗ്ഗത്തിന്റെ വഴി പിന്തുടരുക. അതിൽ പ്രവേശിക്കുന്നവർ കുറവാണെന്നത് നിനക്ക് ഉപദ്രവം ചെയ്യുകയില്ല. ദുർമാർഗ്ഗത്തിന്റെ വഴിയെ നീ സൂക്ഷിക്കുക. അതിൽ പ്രവേശിക്കുന്നവരുടെ വർട്ടനവ് നിന്നെ വഞ്ചനയിൽ ചാടിക്കരുത്.

ആരെങ്കിലും കൈകൊണ്ടും മറ്റും നബി(ﷺ)യുടെ വെബറിനെ സ്പർശിക്കലാണ് തബർറുക് എടുക്കുന്നതിൽ ഏറ്റവും അനുയോജ്യമായതെന്ന് വിശ്വസിക്കുകയാണെങ്കിൽ അത് അജ്ഞതയും അശ്രദ്ധയുമാണ്. നിശ്ചയം തബർറുക് (നന്മ) എടുക്കൽ മതനിയമങ്ങളുമായി യോജിക്കുന്നതിലാണ്. സത്യത്തിന് എതിർ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിൽ എങ്ങിനെയെന്ന് നന്മ പ്രതീക്ഷിക്കുക?" (ശറഹുൽ മുഹദ്ദബ്: 8/275)

ഇതേ കാര്യം തന്നെ അദ്ദേഹം തന്റെ മറ്റൊരു ഗ്രന്ഥത്തിലും എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. (അൽ ഇൗളാഹ്, പേജ്: 919)

നോക്കൂ, ഇന്ന് നമ്മുടെ സമൂഹത്തിൽ ചില പണ്ഡിതന്മാരുടെ പിന്തുണയോടെ ചെയ്യുന്നതും അംഗീകരിച്ചുവരുന്നതുമായ വെബർ ചുറ്റൽ, തൊടൽ, ചുംബിക്കൽ... തുടങ്ങിയ എല്ലാ സമ്പ്രദായങ്ങളേയും ശക്തിയുക്തം എതിർക്കുകയും വിരോധിക്കുകയുമാണ് ശാഫിഈ മദ്ഹബിലെ ആധികാരിക ശബ്ദമായ ഇമാം നവവി(റ) ഇവിടെ ചെയ്യുന്നത്. നബി(ﷺ)യുടെ ഹദീസുദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടാണീ ആഹ്വാനമെന്നത് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാണ്. അപ്പോൾ ഇവർ കാട്ടിക്കൂട്ടുന്ന ഇത്തരം

പേക്കുത്തുകൾക്ക് സ്വന്തം മദ്ഫബിന്റെ പോലും പിൻബലമില്ലെന്നും അത് ജൂത-ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ചര്യയാണെന്നും വ്യക്തമായി.

ഇതുപോലെ ഇസ്‌ലാം വിരോധിച്ചതും ശപിച്ചതുമായ മറ്റൊന്നാണ് മഖ്ബറകളിൽ നിലവിലു് കത്തിക്കലും അതിനുവേണ്ടുന്ന എണ്ണയും മറ്റും നേർച്ചയാക്കലുമെല്ലാം. ഇമാം ഇബ്നുഹജറുൽ ഹൈത്തമി പറയുന്നു:

وَتَجِبُ إِزَالَةُ كُلِّ قَنْدِيلٍ أَوْ سِرَاجٍ عَلَى قَبْرِ وَلَا يَصِحُّ وَقْفُهُ وَنَذْرُهُ (الزَّوْجَرُ عَنْ اقْتِرَافِ الْكِبَائِرِ : ١٤٩)

“ഖബറിന്മേൽ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള എല്ലാ വിളക്കുകളും വിൻദീലുകളും (ബഹുശാഖാ വിളക്കുകൾ) നീക്കം ചെയ്യൽ നിർബന്ധമാകുന്നു. ഇവയെ നേർച്ചയാക്കലും വഖ്ഫ് ചെയ്യലും അനുവദനീയമല്ല.” (സവാജിർ: 1/149)

അപ്പോൾ ജാരങ്ങളിൽ കാണുന്ന നിലവിളക്കുകളും അനുബന്ധ ആചാരങ്ങളും പാടില്ലാത്തതാണെന്നും അന്യ മതാചാരങ്ങളുടെ അനുകരണമാണെന്നും മനസ്സിലാക്കാം.

റജബും അനാചാരങ്ങളും

റജബ് മാസത്തിലെ ആദ്യത്തെ വെള്ളിയാഴ്ച രാവീന് പ്രത്യേക പുണ്യവും പവിത്രതയും കൽപിക്കുകയും, അന്ന് ആഘോഷങ്ങളും പ്രത്യേക ആരാധനകളും നിർവ്വഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായം പലയിടങ്ങളിലും കാണാം. എന്നാൽ ഇപ്രകാരമെന്തെങ്കിലും നബി(ﷺ)യോ സച്ചരിതരോ നമുക്ക് മാതൃക കാണിച്ചുതന്നിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അത് ബിദ്അത്താണെന്ന തീർക്കുമില്ല.

എന്നിട്ടും സാധാരണക്കാരായ ആളുകൾ നിർബന്ധ നമസ്കാരങ്ങൾക്കു പോലും പള്ളികളിൽ ഹാജരാവാതെ ഈ വ്യാജ നമസ്കാരത്തിന് (റഗാഇബ് നമസ്കാരം) പ്രയാസപ്പെട്ട് ഹാജരാവുന്നു!.

ഇബ്നുസ്വലാഹ്(റ) റഗാഇബ് നമസ്കാരത്തെ സംബന്ധിച്ച് പറയുന്നു: “അത് സംബന്ധമായി വന്ന ഹദീസുകൾ എല്ലാം നബി(ﷺ)യുടെ പേരിൽ കെട്ടിയുണ്ടാക്കിയതാണ്. അത് ഹിജ്റ നാനൂറിന് ശേഷം ഉണ്ടായ ഒരു ബിദ്അത്താണ്.” (അബൂശാമയുടെ

അൽബാഇസ് അലാ ഇൻകാരിൽ ബിദഇ വൽ
ഹവാദിസ് :145)

ചുരുക്കത്തിൽ റജബ് മാസത്തിലെ
ആദ്യത്തെ വെള്ളിയാഴ്ച രാവീന് പ്രത്യേക
പുണ്യവും പവിത്രതയും കൽപിക്കലും അന്ന്
ആഘോഷങ്ങളും പ്രത്യേക ആരാധനകളും
നിർവ്വഹിക്കലും, റഗാഇബ് നമസ്കാരം നിർവ്വ
ഹിക്കലും ഇസ്ലാം പഠിപ്പിക്കാത്തതാണെന്നും
ബിദ്അത്താണെന്നും വ്യക്തം.

മിഅ്റാജ് ആഘോഷം

ഇസ്റാഅ്, മിഅ്റാജ് എന്നീ സംഭവങ്ങൾ
നബി(ﷺ)യുടെ സത്യതക്കും അല്ലാഹുവിങ്കൽ
അദ്ദേഹത്തിനുള്ളസ്ഥാനം മനസ്സിലാക്കുന്നതിനും
അതോടൊപ്പം അല്ലാഹുവിന്റെ അപാരമായ
കഴിവും ശക്തിയും വിളിച്ചറിയിക്കുന്നതിനുമുള്ള
രണ്ട് ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണ്.

എന്നാൽ ഇസ്റാഅ് നടന്നതായ രാത്രി
ആഘോഷിക്കുവാനോ ഏതെങ്കിലും വിധത്തി

ലുള്ള ആരാധനകൾ കൊണ്ട് ആ രാത്രി പ്രത്യേകമാക്കുവാനോ മതം അനുശാസിക്കുന്നില്ല.

മുസ്ലിം സമുദായത്തിലെ പൂർവ്വികരായ വിശ്വസ്തരും സൂക്ഷ്മജ്ഞാനികളുമായ പണ്ഡിതന്മാരിൽ ആർക്കും തന്നെ ഇസ്‌റാഈ മിഷ്റാജും നടന്ന ദിവസത്തിന് പ്രത്യേക പുണ്യമുള്ളതായി പരിചയമില്ല. നബി(ﷺ)യോ സ്വാഹാബികളോ താബിഉകളോ ആ രാത്രി ആഘോഷിക്കുകയോ എന്തെങ്കിലും നിലക്കുള്ള ഇബാദത്തുകളെക്കൊണ്ട് പ്രത്യേകമാക്കുകയോ പറയുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല. അങ്ങിനെ മതത്തിൽ ഏതെങ്കിലും നിലക്കുള്ള ഒരു പ്രത്യേകത അതിന് ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ നബി(ﷺ) അവിടുത്തെ പ്രവൃത്തിയിലൂടെയോ വാക്കിലൂടെയോ തന്റെ ഉമ്മത്തിന് വ്യക്തമാക്കിക്കൊടുക്കുമായിരുന്നു. അത് സ്വാഹാബികൾ നമുക്ക് റിപ്പോർട്ട് ചെയ്ത തരീകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. എന്നാൽ അതൊന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ആ ദിവസത്തെ പ്രത്യേക ആഘോഷങ്ങളും അനുഷ്ഠാനങ്ങളുമെല്ലാം ബിദ്അത്താണെന്ന് മനസ്സിലാക്കാം.

ബറാഅത്തു രാവ്

ശഅബാൻ 15ാം രാവിനെ ബറാഅത്തു രാവ് എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അതിന് ഇല്ലാത്ത കുറെ പോരിശകൾ കൽപിക്കുകയും (എന്നാൽ ആ രാവിന് ചില പ്രത്യേകതകൾ ഉണ്ട് എന്ന് ധ്വനിപ്പിക്കുന്ന ചില റിപ്പോർട്ടുകൾ ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.) അന്ന് ചില പ്രത്യേകമായ കർമ്മങ്ങളനുഷ്ഠിക്കുകയും മധുര പലഹാരങ്ങളുണ്ടാക്കി വിതരണം ചെയ്യുകയും 100 റക്അത്ത് നമസ്കരിക്കുകയും മെല്ലാം ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായം പല സ്ഥലങ്ങളിലുമുണ്ട്.

ശാഫിഈ മദ്ഹബിലെ പ്രസിദ്ധ പണ്ഡിതനായ അബൂശാമ(റ) പറയുന്നു: “ശഅബാൻ 15ാം രാവിൽ നിർവ്വഹിക്കുന്നത് കാണുന്ന അൽഫിയ്യഃ നമസ്കാരം (ആയിരം വട്ടം സൂറത്തുൽ ഇഖ്ലാസ് ഓതുനതുകൊണ്ടാണ് ആ നമസ്കാരത്തിന് അൽഫിയ്യഃ എന്നും പറയപ്പെടുന്നത്.) അതായത് നൂറ് റക്അത്ത് നമസ്കാരം, ഓരോ റക്അത്തിലും ഫാതിഹക് പുറമെ പത്ത് തവണ സൂറത്തുൽ ഇഖ്ലാസ് ഓതിക്കൊണ്ട് സുദീർഘമായി കഷ്ടപ്പെട്ട് നിർവ്വഹിക്കുന്ന ഈ നമസ്കാരത്തിന്

യാതൊരു വിധ തെളിവോ പ്രമാണമോ ഇല്ല; ഉണ്ടെന്ന് പറയാവുന്നവ ദുർബലമോ വ്യാജ നിർമ്മിതമോ ആണ്. വളരെയേറെ ദുഷ്ടങ്ങളാണ് ഇതു മൂലം പൊതു ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ ഉണ്ടായി കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ഈ നമസ്കാരം നിർവ്വഹിക്കപ്പെടുന്ന പള്ളികളിൽ രാത്രി മുഴുവനും കത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വിളക്കുകൾക്ക് കണക്കില്ലാത്ത ഇന്ധനച്ചെലവ്, ആണും പെണ്ണും പങ്കെടുക്കുന്നത് മൂലം ഉണ്ടാകുന്ന ഫിത്നകളും കോലാഹലങ്ങളും, ഇതിൽ പങ്കെടുക്കുന്നവർ ഭക്തിപൂർവ്വം ഉണ്ടാക്കുന്ന തേങ്ങലുകളും ശബ്ദങ്ങളും! എല്ലാം പിശാച് അവർക്ക് അലങ്കാരമായി കാണിച്ചുകൊടുക്കുകയും അവർ അത് മുസ്‌ലിംകളുടെ അടിസ്ഥാന ആരാധനകളുടെ ഭാഗം എന്ന നിലക്ക് നിർവ്വഹിച്ചുപോരുകയും ചെയ്യുന്നു.” (അൽ ബാഇസ് അലാ ഇൻകാരിൽ ബിദഇ വൽ ഹവാദിസ് പേജ്: 124)

ചുരുക്കത്തിൽ, ഈ ദിവസത്തിൽ പ്രത്യേകമായ കർമ്മങ്ങളൊന്നുമില്ലെന്നും അതിന്റെ പേരിൽ നടക്കുന്ന മേൽ സംഗതികളെല്ലാം ബിദ്അത്താണെന്നും മനസ്സിലാക്കാം.

സ്വലാത്ത് മജ്ലീസ്/ സ്വലാത്ത്

വാർഷികം

നബി(ﷺ)യുടെ പേരിൽ സ്വലാത്ത് ചൊല്ലൽ വളരെയേറെ പുണ്യമുള്ള കാര്യമാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ആർക്കും എപ്പോഴും അത് ചൊല്ലാവുന്നതാണ്. ഇതിനു പുറമെ നിർബന്ധമായും സ്വലാത്ത് ചൊല്ലേണ്ടുന്ന സ്ഥലങ്ങളും സുന്നത്തെന്ന നിലക്ക് ചൊല്ലാൻ കൽപിച്ച സമയങ്ങളും പ്രത്യേകം പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. സ്വലാത്തിന്റെ വാചകൾ നബി(ﷺ)യിൽനിന്ന് കൃത്യമായി റിപ്പോർട്ട് ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

എന്നാൽ ഇതിന് വിരുദ്ധമായി ചില പ്രത്യേകമായ സ്ഥലങ്ങളും സമയങ്ങളും തെരഞ്ഞെടുത്തുകൊണ്ടും കുറെ ആളുകളെ സംഘടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും പ്രത്യേകം പുണ്യം പ്രതീക്ഷിച്ച് നിശ്ചിത എണ്ണം നിർണ്ണയിച്ച് ചൊല്ലുന്ന സ്വലാത്ത് വർജ്ജിക്കേണ്ടതാണ്. ശാഫിഈ മദ്ഹബിലെ പ്രാമാണികപണ്ഡിതന്മാരിൽ ഒന്നാം ഗണത്തിലുള്ള ഇമാം ഇബ്നുഹജറുൽ ഹൈത്തമി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഫത്വകൾ ക്രോഡീകരിച്ച, ആ മദ്ഹബിലെ ആധി

കാരിക ഗ്രന്ഥമായ 'ഫതാവൽകുബ്റ'യിൽ നിരവധി ചോദ്യങ്ങൾക്ക് നൽകിയ മറുപടികളിൽ അടിസ്ഥാനപരമായ ഈവിഷയം പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട്. അവയിൽ നിന്നുള്ള ഒന്നുരണ്ട് ഉദാഹരണങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കുക:

1) ബാങ്ക് വിളിക്കുമ്പോൾ അതിനു മുമ്പായി നബി(ﷺ)യുടെ പേരിൽ സ്വലാത്ത് ചൊല്ലുന്നതിന്റെ വിധിയെ കുറിച്ചുള്ള ഒരു ചോദ്യത്തിന് മറുപടിയായി ഇമാം ഹൈതമി എഴുതുന്നു:

“ബാങ്കിന്റെ മുമ്പ് നബി(ﷺ)യുടെ പേരിൽ സ്വലാത്ത് ചൊല്ലുന്നതിനെ സംബന്ധിച്ചോ അതിനുശേഷം ‘മുഹമ്മദുർറസൂലുല്ലാഹ്’ എന്ന് പറയുന്നതിനെ സംബന്ധിച്ചോ ഹദീസുകളിലൊന്നിലും പരാമർശിച്ചതായി ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല. നമ്മുടെ ഇമാമുകളുടെ പ്രസ്താവനകളിലും അതിനെ സംബന്ധിച്ചുള്ള പരാമർശങ്ങൾ നാം കണ്ടിട്ടില്ല. അതിനാൽ ആ രണ്ട് കാര്യങ്ങളിൽ ഒന്നും ആ സ്ഥലത്ത് സൂന്നത്തല്ല. അതിനാൽ സൂന്നത്താണെന്ന വിശ്വാസത്തോടെ ആ പ്രത്യേക സ്ഥലത്ത് ആ രണ്ടുകാര്യങ്ങളിലോരോന്നും ചെയ്യുന്നവനെ അതിൽനിന്നും നിരോധിക്കുകയും തടയുകയും ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. കാരണം അത് തെളിവില്ലാതെ

മതത്തിൽ നിയമമുണ്ടാക്കലാണ്. അങ്ങനെ തെളി
 വില്ലാതെ മതമുണ്ടാക്കുന്നവനെ ശകാരിക്കുകയും
 അതിൽനിന്ന് വിരോധിക്കുകയും വേണം.”
 (ഫതാവൽകുബ്റ: 1/131)

2) തറാവീഹ് നമസ്കാരത്തിന്റെ ഇടയിൽ
 (ഓരോ രണ്ട്വീതമുള്ള റക്അത്തുകളുടെ ശേഷം)
 നബി(ﷺ) യുടെ പേരിൽ സ്വലാത്ത് ചൊല്ലുന്ന
 തിനെയും മേൽ ന്യായം വെച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ
 ഇമാം ഹൈത്തമി എതിർക്കുന്നത് കാണുക:

“ഈ സ്ഥലത്തെ (തറാവീഹ് നമസ്കാര
 ത്തിന്റെ ഈരണ്ട് റക്അത്തുകൾക്കിടയിലെ ഇട
 വേളയെ) പ്രത്യേകമാക്കിക്കൊണ്ട് സ്വലാത്ത്
 ചൊല്ലുന്നതിന് യാതൊരു തെളിവും സുന്ന
 ത്തിലോ നമ്മുടെ ആളുകളുടെ വാക്കുകളിലോ
 ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല. അതിനാൽ ഈ സ്ഥലത്തിന്
 പ്രത്യേകത കൽപിച്ചുകൊണ്ട് ആരെങ്കിലും
 സ്വലാത്ത് ചൊല്ലുകയാണെങ്കിൽ അതൊരു ബിദ്
 അത്താണ്. അവനെ അതിൽനിന്ന് തടയുകയും
 വേണം.” (ഫതാവൽകുബ്റ: 1/186)

നോക്കൂ! ശാഫിഹു മദ്ഹബിലെ മഹാ പണ്ഡി
 തനായ ഇമാം ഹൈതമി, നബി(ﷺ)യുടെ പേരി
 ലുള്ള സ്വലാത്ത് ഒഴിവാക്കാനാണ് ഇവിടെ

ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നത്. എന്താണതിന് കാരണം? ഗൗരവപൂർവ്വം ചിന്തിക്കുക! ഇവിടെ പറഞ്ഞ സ്വലാന്ത് മോശമായതുകൊണ്ടല്ല. അത് ഹദീസിൽ ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ട തരത്തിലുള്ള സ്വലാന്തല്ലാത്തതുകൊണ്ടുമല്ല. മറിച്ച്, അദ്ദേഹം തന്നെ പറഞ്ഞതുപോലെ ആ സമയത്തും സ്ഥലത്തും നബി(ﷺ) അങ്ങനെയൊന്ന് പഠിപ്പിച്ചിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ടുതന്നെ! അഥവാ, ആ സമയത്തിനും സ്ഥലത്തിനും പുണ്യം വിചാരിക്കുകയും അത് മതത്തിൽ പെട്ടതാണെന്ന് ധരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ് പ്രശ്നം. അഥവാ, ആ സമയത്തിനും സന്ദർഭത്തിനും നബി(ﷺ) യുടെ പ്രത്യേക മാതൃകയുണ്ടോ എന്നതാണ് വിഷയം.

ഒരാൾ ഒട്ടുമിക്ക സമയങ്ങളിലും സ്വലാന്ത് ചൊല്ലുന്നവനാണെങ്കിൽ പതിവുപോലെ സ്വലാന്ത് ചൊല്ലിക്കൊണ്ടിരിക്കെ ബാക്കിന് സമയമായി എന്ന് സങ്കല്പിക്കുക. അങ്ങനെ അദ്ദേഹം ബാങ്ക് വിളിക്കുന്നു. എങ്കിൽ അത് തെറ്റാവുന്നില്ല. എന്നാൽ ആ സമയത്ത് (ബാക്കിനുമുമ്പ്) സ്വലാന്ത് ചൊല്ലാൻ പ്രത്യേകം പുണ്യമുള്ളതാണെന്ന ധാരണയിലാണയാൾ അത് ചൊല്ലുന്നതെങ്കിൽ അത് ബിദ്അത്തായി തീരുന്നു!

അപ്പോൾ നല്ലത് എന്ന ന്യായത്തിന്മേൽ, നബി(ﷺ) പഠിപ്പിക്കാത്ത സമയത്തിലും സന്ദർഭത്തിലും പ്രത്യേകം പുണ്യം വിചാരിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു സ്വലാത്ത് ചൊല്ലാൻ പോലും ഇസ്‌ലാം സമ്മതിക്കുന്നില്ലെന്നർത്ഥം.

അതുപോലെത്തന്നെ സ്വലാത്ത് മജ്ലിസുകളും ഹൽഖകളും വാർഷികങ്ങളും ഇസ്‌ലാം പഠിപ്പിക്കാത്തതാണ്. മാത്രമല്ല, നാരിയത്തുസ്സലാത്ത്, കഞ്ചുൽ അർസ്... തുടങ്ങിയ പേരുകളിൽ പലരും നിശ്ചിത എണ്ണം നിർണ്ണയിച്ചും പുണ്യം വിചാരിച്ചും ചൊല്ലുന്ന പ്രത്യേക സ്വലാത്തുകൾക്കും ഇസ്‌ലാമികമായി യാതൊരടിസ്ഥാനവുമില്ല. അവയൊന്നും നബി(ﷺ)ക്കോ സ്വഹാബിമാർക്കോ മറ്റു ഉത്തമരായ തലമുറകൾക്കോ പരിചയമില്ലാത്തതും ഈ അടുത്ത കാലം മുതൽ മാത്രം തുടങ്ങിയതുമാണ്. അതിനാൽ അത്തരം ബിദ്അത്തുകളെ നാം പ്രത്യേകം സൂക്ഷിക്കേണ്ടതാണ്.

ദിക്റ്റ് ഹൽഖ

ഒരു സത്യവിശ്വാസിയുടെ മനസ്സും നാവുവും എപ്പോഴും അല്ലാഹുവിനെക്കുറിച്ചുള്ള ദിക്റുകളിൽ (സ്മരണ) മുഴുകുന്നതായിരിക്കും. ദിക്റ്റ് എന്നതുകൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നത് സുബ്ഹാനല്ലാ, അൽഹംദുലില്ലാഹ്... എന്നിങ്ങനെയുള്ള കീർത്തനങ്ങൾ മാത്രമല്ല. ഖുർആൻ പാരായണവും ഹദീസ് പഠനവും മറ്റു മതചർച്ചകളുമെല്ലാം അല്ലാഹുവിനെക്കുറിച്ചുള്ള ദിക്റു തന്നെയാണ്.

എന്നാൽ ദിക്റ്റ് മജ്ലിസ്, ദിക്റ്റ് ഹൽഖ റാത്തിബ് എന്നിങ്ങനെയുള്ള പേരുകളിൽ ജനങ്ങളെ സംഘടിപ്പിച്ച് ചില ദിക്റുകൾ നിശ്ചിത എണ്ണം നിർണ്ണയിച്ചുകൊണ്ട് ചൊല്ലാൻ ഇസ്‌ലാമികമായി മാതൃകയില്ലാത്തതാണ്. നബി(ﷺ) യിൽനിന്നോ സ്വഹാബത്തിൽ നിന്നോ അത് ഉദ്ധരിക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അത്തരം സമ്പ്രദായങ്ങൾ ബിദ്അത്തുമാണ്.

മാത്രമല്ല, മൗലീദ് കിതാബുകളിലും റാത്തിബുകളിലും ചില പ്രത്യേക ദിക്റുകൾ കാണാറുണ്ട്. (ഉദാ:- ഹാ, ഹു, ഹീ... തുടങ്ങിയ ശബ്ദങ്ങൾ

ജിലും, ചില പ്രത്യേക ഭാവത്തിലും ചലനത്തിലും
 ചൊല്ലുന്നവ) അവയും നബി(ﷺ)യുടെയും
 സ്വഹാബത്തിന്റെയും മാതൃകയില്ലാത്തതുതന്നെ.
 . അതിനാൽ ഇത്തരം അനാചാരങ്ങളെ നാം
 ശരിക്കും തിരിച്ചറിയുകയും പകരം ഇസ്‌ലാം
 ഏറെ പുണ്യങ്ങളും പ്രതിഫലങ്ങളും വാഗ്‌ദാനം
 ചെയ്ത ദിക്‌റുകളും ദുആകളും അതിന്റെ സമ
 യങ്ങളിലും എണ്ണത്തിലും ചൊല്ലി പ്രതിഫലം
 വാരിക്കൂട്ടുകയാണ് ചെയ്യേണ്ടത്. (ഇത്തരം പുണ്യ
 ങ്ങൾ വിവരിക്കുന്നതാണ് അഹ്‌ലുസ്സുന്ന ബുക്‌സി
 ന്റെതന്നെ തിരുനബി(ﷺ)യുടെ കൂടെ എന്ന
 കൃതി)

തലയും ചെവിയും തടവൽ

വുള്ളു എടുക്കുമ്പോൾ അധികമാളുകളും തല
 തടവുക എന്ന പേരിൽ ചെയ്യാറുള്ളത് ഒരു
 തോണ്ടൽ മാത്രമാണ്. അതും ഒന്നോ രണ്ടോ വിര
 ലുകൾകൊണ്ടു മാത്രം. മാത്രമല്ല, തലയും
 ചെവിയും തടവേണ്ടത് മൂന്ന് പ്രാവശ്യം വീതമാ
 കണമെന്നും രണ്ടിനും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം
 വെള്ളമെടുക്കണമെന്നുമാണ് പലരുടെയും ധാര

ണ. എന്നാൽ തലതടവലിന്റെ ശരിയായ രൂപം നബി(ﷺ) വിവരിക്കുന്നത് കാണുക:

“തലയുടെ മുൻവശത്തു നിന്ന് ആരംഭിച്ച് കൈകൾ രണ്ടും പിരടി വരെ കൊണ്ടു പോവുകയും പിന്നീട് തുടങ്ങിയേടത്തേക്കു തന്നെ അവ തിരിച്ചു കൊണ്ടുവരികയും ചെയ്തു.” (സ്വഹീഹുൽ ബുഖാരി ഹദീസ് നമ്പർ: 185)

“റുബയ്യിഅ്(റ) പറയുന്നു: നബി(ﷺ) വുളു എടുക്കുന്നത് ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അവർ പറയുന്നു: അപ്പോൾ അവിടുന്ന് തലയുടെ മുൻഭാഗം മുതൽ പിൻഭാഗംവരെയും ഇരു ചെവികളും ഒരു പ്രാവശ്യം തടവി.” (സൂന്നനു അബൂദാവൂദ് ഹദീസ് നമ്പർ: 129)

ഇവിടെ, നബി(ﷺ) തലയും ചെവിയും തടവിയത് ഒരു പ്രാവശ്യം മാത്രമായിരുന്നു എന്നും അതും പലരും ചെയ്യുന്നതുപോലെ നെറ്റിയിൽ തോണ്ടലായിരുന്നില്ല; മറിച്ച് തലയുടെ മുൻഭാഗത്തുനിന്നും തുടങ്ങി പിൻ ഭാഗം വരെയും അതു പോലെ തിരിച്ചും പൂർണ്ണമായി തടവലായിരുന്നുവെന്നും പ്രസിദ്ധമായ മേൽ ഹദീസുകളിലൂടെ വ്യക്തമായി.

മാത്രമല്ല സ്വഹീഹുൽ ബുഖാരിയിൽ
بَابُ مَسْحِ الرَّأْسِ كُلِّهِ (തല മുഴുവൻ തടവുന്ന

അധ്യായം) എന്നും **بَابُ مَسْحِ الرَّأْسِ مَرَّةً** (തല ഒരു പ്രാവശ്യം തടവുന്ന അധ്യായം) എന്നും പറഞ്ഞ് ഓരോ തലക്കെട്ടുകൾ തന്നെ കാണാൻ സാധിക്കും. ശേഷം നിരവധി ഹദീസുകളുമുദ്ധരിക്കുന്നുണ്ട്. (ഉദാ:- ഹദീസ് നമ്പർ: 185,192).

ഇതുപോലെ നമ്മുടെ നാടുകളിൽ കാണുന്ന മറ്റൊരു സമ്പ്രദായമാണ് തല തടവിയ ശേഷം ചെവി തടവുന്നതിനുവേണ്ടി ആ കൈകൾ വീണ്ടും വെള്ളത്തിൽ മുക്കുന്ന രീതി. ഇതിനും പ്രവാചക മാതൃക കണ്ടെത്താൻ സാധിക്കുകയില്ല. അതിനാൽ തല തടവിയ അതേ വെള്ളം കൊണ്ടുതന്നെ ചെവിയും തടവേണ്ടതാണ്.

നിയുത്ത് ചൊല്ലിപ്പറയൽ

നമസ്കാരത്തിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുമ്പോഴും നോമ്പിന്റെ മുന്നോടിയായും അവയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട നിയുത്ത് ചൊല്ലിപ്പറയുന്ന സമ്പ്രദായം (ഉസ്ബല്ലി ഫറജ..., നവയ്തു സൗമ ഗദിൻ..., നവയ്തുൽ ഗുസ്ല... എന്നിങ്ങനെ) നമ്മുടെ സമൂഹത്തിൽ വ്യാപകമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള ഒരു അനാചാരമാണ്.

എന്നാൽ ഇപ്രകാരം നബി(ﷺ) നമ്മെ പഠിപ്പി

ചിട്ടില്ല. മാത്രമല്ല, നിയുത്ത് എന്നത് മനസ്സുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്. അത് നാവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പ്രവർത്തനമല്ല. ഹാഫിദ് ഇബ്നു റജബ് (റ) പറയുന്നു: “നിയുത്ത് എന്നാൽ മനസ്സിന്റെ തീരുമാനമാണ്. മനസ്സിൽ ഉള്ളത് പറയൽ നിർബന്ധമായ ഒരു ആരാധനയും ഇല്ല.” (ജാമി ഉൽ ഉലൂമി വൽ ഹികം 1- 92) അതിനാൽ നിയുത്ത് ചൊല്ലിപ്പറയൽ പാടില്ലാത്തതാണെന്നും അനാചാരമാണെന്നും മനസ്സിലാക്കുക.

ബിസ്മി ഉറക്കെ ചൊല്ലൽ

ഉറക്കെ ഖുർആൻ പാരായണം ചെയ്യുന്ന നമസ്കാരങ്ങളിൽ ‘ബിസ്മി...’ പതുക്കെ ചൊല്ലലാണ് പ്രവാചക ചര്യ. എന്നാൽ നമ്മുടെ നാട്ടിലെ ശാഫിഹു മദ്ഹബുകാരുടെ പള്ളികളിൽ അത് ഉറക്കെയാണ് ചൊല്ലാറുള്ളത്. അതിനാൽ ഈ വിഷയത്തിലും നാം പ്രവാചകചര്യക്കാണ് മുൻഗണന നൽകേണ്ടത്. ഈ വിഷയത്തിലുള്ള നബി(ﷺ) യുടെയും പ്രകടനമായ സ്വഹാബിമാരുടെയും ചര്യ ഇമാം ശാഫിഹു(റ) തന്നെ ഹദീസുകളുദ്ധരിച്ച് സമർത്ഥിക്കുന്നത് കാണുക:

عن أنس (ر): أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ وَأَبَا بَكْرٍ وَعُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا
كَانُوا يَفْتَتِحُونَ الصَّلَاةَ بِالْحَمْدِ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ
(البخارى رقم: ٧٤٣)

“അനസ്(റ) മാലിക്(റ) നിവേദനം: അബൂ
ബക്കർ(റ)വും ഉമർ(റ)വും (നമസ്കാരത്തിൽ)
വുർ ആൻ പാരായണം ‘അൽഹംദു ലില്ലാ
ഹി...’കൊണ്ടാണ് ആരംഭിച്ചിരുന്നത്.” (ബുഖാരി
ഹദീസ് നമ്പർ: 743)

عن أنس (ر): صَلَّيْتُ مَعَ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ وَ أَبِي بَكْرٍ
وَعُمَرَ وَ عُثْمَانَ ، فَلَمْ أَسْمَعْ أَحَدًا مِنْهُمْ يَقْرَأُ
بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ (مسلم رقم: 399)

അനസ്(റ) നിവേദനം ഞാൻ അല്ലാഹുവിന്റെ
ദൂതൻ(ﷺ), അബൂബക്കർ(റ), ഉമർ(റ) ഉസ്മാൻ(റ)
എന്നിവരുടെ കൂടെ നമസ്കരിച്ചിട്ടുണ്ട് അവ
രിൽ ആരുമൊന്നെ ബിസ്മി ഓടുന്നത് ഞാൻ
കേട്ടിട്ടില്ല. (മുസ്ലിം ഹദീസ് നമ്പർ: 399)

നോക്കൂ, എത്ര വ്യക്തമാണ് മേൽ ഹദീ
സുകൾ! ഇവിടെ നബി(ﷺ), അബൂബക്കർ(റ),

ഉമർ(റ), ഉസ്മാൻ(റ) എന്നീ മഹാന്മാരെല്ലാം നമസ്കാരത്തിൽ ബിസ്മി ഓതിയിരുന്നില്ല എന്ന് വ്യക്തമായിതന്നെ പറയുന്നു. അതിനർത്ഥം അവർ 'ബിസ്മി' തീരെ ചൊല്ലിയിരുന്നില്ല എന്നല്ല മറിച്ച് അത് പതുകയെയാണ് ചൊല്ലിയിരുന്നത് എന്നാണ്. ഇക്കാര്യം ഹദീസുകളിൽ തന്നെ വ്യക്തമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്.

അൽ ഫാതിഹ വിളിക്കൽ

മുതിഞ്ഞെടുക്കുന്ന സമയത്തും, നികാഹിന്റെറു വുതുബയുടെ കൂടെയും, മറ്റു പ്രത്യേകമായ ചടങ്ങുകളുടെ ഭാഗമായുമെല്ലാം പള്ളി ഇമാമോഖാസിയോ മറ്റോ അൽ ഫാതിഹ എന്ന് പറഞ്ഞ് സുറത്തുൽ ഫാതിഹയും മറ്റു സുറത്തുകളും ഓതി കൂട്ടമായി ദുആയിരിക്കൽ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ നടപ്പുള്ള രീതികളാണല്ലോ? .

എന്നാൽ നബി(ﷺ)യിൽ നിന്ന് അത്തരമൊരു സ്വഭാവമായ റിപ്പോർട്ട് ചെയ്യപ്പെടുകയോ സ്വഹാബികൾ അപ്രകാരം പ്രവർത്തിക്കുകയോ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. അവരാണല്ലോ നമ്മുടെ മാതൃക. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അവർക്ക് പരിചയമില്ലാത്ത മേൽ സ്വഭാവം നൂതനാചാരവും നിഷിദ്ധവുമാണ്.

മുസ്താഫാവി ഒന്നിച്ച് ചൊല്ലാൻ

താലാഖ് എന്നത് ഇസ്ലാമിക ദൃഷ്ടിയിൽ വളരെ ഗൗരവമേറിയ സംഗതിയാണ്. ഭാര്യ ഭർത്താക്കന്മാർ ഒരു നിലക്കും യോജിച്ചുപോവുകയില്ലെന്ന് തീർത്തും ബോധ്യമാകുമ്പോൾ മാത്രം അതിന് നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട നിബന്ധനകൾ പാലിച്ചുകൊണ്ട് താലാഖ് നിർവ്വഹിക്കാം.

തന്റെ ഭാര്യയോട്: ഞാൻ നിന്നെ മൊഴി ചൊല്ലി, വേർപിരിച്ചു, വിട്ടയച്ചു എന്നിങ്ങനെയുള്ള വ്യക്തമായ പദപ്രയോഗങ്ങളാലോ അർത്ഥം വ്യക്തമാകുന്ന വിധത്തിലുള്ള സൂചനാ പ്രയോഗങ്ങളിലൂടെയോ വിവാഹമോചനം ആകാവുന്നതാണ്. രേഖാമൂലം എഴുതി അറിയിക്കുകയും ചെയ്യാം. സംസാരിക്കാൻ കഴിയാത്തവന് ആഗ്രഹം കാണിച്ചും കാര്യം വ്യക്തമാക്കാം. അപ്രകാരം തന്നെ അകലെയുള്ള ഭാര്യയുടെ അടുത്തേക്ക് സന്ദേശവാഹകനെ അയച്ചും താലാഖ് ചെയ്യാം.

ഭാര്യയെ താലാഖ് ചെയ്താൽ ഇദ്ദാകാലം തീരുന്നതിന് മുമ്പ് അവളെ തിരിച്ചെടുക്കാൻ അനുവാദമുണ്ട്. ഇപ്രകാരം തിരിച്ചെടുക്കാൻ അനുവദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് രണ്ട് പ്രാവശ്യം താലാഖ്

ചെയ്യുന്നതുവരെ മാത്രമാണ്. മൂന്നാം തവണയും
 തലാഖ് ചെയ്താൽ അവളെ അവൻ തിരിച്ചെടു
 ഷാൻ. പാടുള്ളതല്ല. അതായത് ആദ്യം ഒരു
 തലാഖ് ചെയ്തല്ല. ശേഷം ഇദ്ദേഹം കാലത്ത് തിരി
 ച്ചെടുക്കുകയോ ഇദ്ദേഹ് ശേഷം പുനർവിവാഹം
 ചെയ്യുകയോ ചെയ്യുക. വീണ്ടും പൊരുത്തക്കേ
 ടുകളുണ്ടാകുമ്പോൾ തലാഖ് ചെയ്തല്ല. എന്നിട്ട്
 ഇദ്ദേഹം കാലത്ത് തിരിച്ചെടുക്കുകയോ ഇദ്ദേഹ്
 ശേഷം പുനർ വിവാഹം ചെയ്യുകയോ ആകാ
 വുന്നതാണ്. തുടർന്നും അവർ വിധേയരായിപ്പി
 കുമ്പോൾ വിവാഹമോചനം ചെയ്യുക. ഇപ്രകാരം
 മൂന്നാം തവണ തലാഖ് ചെയ്തു കഴിഞ്ഞാൽ
 തുടർന്ന് അവളെ തിരിച്ചെടുക്കുകയോ പുനർവി
 വാഹം ചെയ്യാനോ പാടുള്ളതല്ല. എന്നാൽ
 മറ്റൊരു പുരുഷൻ സ്വാഭാവിക നിലയിൽ അവളെ
 വിവാഹം ചെയ്യുകയും അവൻ ന്യായമായ കാര
 ണത്താൽ മേൽ പറഞ്ഞപോലെ വിവാഹബന്ധം
 വിച്ഛേദിക്കുകയും ചെയ്താൽ ആദ്യ ഭർത്താവിന്
 ആവശ്യമെങ്കിൽ അവളെ വിവാഹം ചെയ്യാൻ
 അനുവാദമുണ്ട്. (എന്നാൽ ആദ്യ ഭർത്താവിന്
 വിവാഹം ചെയ്യുന്നതിന് വഴിയൊരുക്കാൻ വേണ്ടി
 മറ്റൊരാൾ താൽകാലികമായി വിവാഹം
 ചെയ്യുകയും ശേഷം മൊഴിച്ചൊല്ലുകയും

ചെയ്യുന്ന 'ചടങ്ങുനിൽക്കൽ' സമ്പ്രദായത്തെ ഇസ്‌ലാം ശക്തിയായി വിരോധിച്ചിട്ടുണ്ട്.

തലാഖ് സംബന്ധമായി ഖുർആൻ വ്യക്തമാക്കുന്നു:

الطَّلَاقُ مَرَّتَانٍ فَإِمْسَاكَ بِمَعْرُوفٍ أَوْ تَسْرِيحٌ بِإِحْسَانٍ (البقرة: 229)

“(മടക്കിയെടുക്കാൻ അനുமതിയുള്ള) വിവാഹമോചനം രണ്ട് പ്രാവശ്യം മാത്രമാകുന്നു. പിന്നെ ഒന്നുകിൽ മര്യാദയനുസരിച്ച് കൂടെ നിർത്തുകയോ അല്ലെങ്കിൽ നല്ല നിലയിൽ പിരിച്ചയക്കുകയോ ആണ് വേണ്ടത്.” (അൽ ബഖറ: 229)

“ഇനിയും (മൂന്നാമതും) അവൻ അവളെ വിവാഹമോചനം ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ അതിന് ശേഷം അവളുമായി ബന്ധപ്പെടൽ അവന് അനുവദനീയമല്ല; അവൾ മറ്റൊരു ഭർത്താവിനെ സ്വീകരിക്കുന്നതു വരേക്കും. എന്നിട്ട് അവൻ (പുതിയ ഭർത്താവ്) അവളെ വിവാഹമോചനം ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ (പഴയ ദാമ്പത്യ ജീവിതത്തിലേക്ക്) തിരിച്ചു പോകുന്നതിൽ അവരിരുവർക്കും കുറ്റമില്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ നിയമ പരിധികൾ പാലിക്കാമെന്ന് അവരിരുവരും വിചാരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ.” (അൽ ബഖറ: 230)

വിശുദ്ധ ഖുർആനിന്റെ വിധിയും പ്രവാചകന്റെ നിർദ്ദേശങ്ങളും ഈ വിഷയത്തിൽ ഇങ്ങനെയാണ് വന്നിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ ഇന്ന് നടപ്പുള്ളതും പഴയ കാലം തൊട്ടേ മാറ്റം വന്നതുമായ ഒരു സമ്പ്രദായമാണ് ഒറ്റത്തവണയായിത്തന്നെ മൂന്ന് മൊഴിയും ചൊല്ലുക എന്നത്. അല്ലാഹു പറഞ്ഞത് 'മർറത്ത്' (തവണ) എന്നാണ്. ഇത് പ്രായോഗികമാകണമെങ്കിൽ മൂന്ന് ഘട്ടങ്ങളിലായി വിവാഹമോചനം ചെയ്തിരിക്കണം. 33 തവണ സുബ്ഹാനല്ലാ, അൽഹംദുലില്ലാ, അല്ലാഹു അക്ബർ എന്ന് ചൊല്ലാൻ കൽപിച്ചെങ്കിൽ അങ്ങനെ എണ്ണം തികച്ച് ചൊല്ലിയാൽ മാത്രമെ അത് പൂർത്തിയാവുകയുള്ളൂ. അതിന്നെതിരായി സുബ്ഹാനല്ലാ-33, അൽഹംദുലില്ലാ -33, അല്ലാഹു അക്ബർ -33 എന്ന് പറഞ്ഞാൽ അത് ഒരേണ്ണം വീതമല്ലേ ആവുന്നൊള്ളൂ?

മാത്രമല്ല, ഒരാൾ തന്റെ ഭാര്യയെ ഞാൻ ഒരു മൊഴി ചൊല്ലി, രണ്ട് മൊഴി ചൊല്ലി, മൂന്ന് മൊഴി ചൊല്ലി എന്ന് ഒരേ സമയത്ത് പറയുന്ന സമ്പ്രദായം തന്നെ ബിദ്അത്താണ്. എന്നാൽ ഇപ്രകാരം മൊഴി ചൊല്ലിയാൽ ത്വലാഖ് സംഭവിച്ചെന്നും ഇല്ലെന്നും അഭിപ്രായപ്പെട്ട പണ്ഡിതന്മാരുണ്ട്. ത്വലാഖ് സംഭവിച്ചു എന്ന് വാദിക്കുന്നവർപോലും

അവകാശപ്പെടുന്നത് അതിലൂടെ ഒരു തലാവ് മാത്രമെ സംഭവിക്കുകയുള്ളൂ എന്നാണ്.

റൂകാന(റ) എന്ന സ്വഹാബി തന്റെ ഭാര്യയെ ഒറ്റ ഇരിപ്പിൽ തന്നെ മൂന്നു തലാവും ചൊല്ലുകയുണ്ടായി. പിന്നീടദ്ദേഹം വേദിച്ചു. പ്രവാചകനോട് ഇതിനെക്കുറിച്ച് ചോദിച്ചു. പ്രവാചകൻ(ﷺ) അന്വേഷിച്ചു: എപ്രകാരമാണ് നീ അവളെ മൊഴി ചൊല്ലിയത്? അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: 'മൂന്നും'. നബി(ﷺ) വീണ്ടും ചോദിച്ചു: 'ഒരു ഇരിപ്പിലാണോ?' അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: 'അതെ.' നബി(ﷺ) പറഞ്ഞു: 'എന്നാൽ അത് ഒന്ന് മാത്രമേ ആയിട്ടുള്ളൂ. അതിനാൽ നിനക്കാവശ്യമെങ്കിൽ അവളെ തിരിച്ചെടുക്കുക.' അങ്ങനെ അദ്ദേഹം തിരിച്ചെടുത്തു. (അഹ്മദ്, അബൂദാവൂദ്)

ചുരുക്കത്തിൽ ഖുർആനും സുന്നത്തും പഠിപ്പിക്കുന്നത്, വിവാഹമോചനം (തലാവ്) മൂന്നു ഘട്ടങ്ങളായി നടക്കേണ്ടതാണെന്നാണ്. രണ്ടു തവണ ബന്ധം പുനഃസ്ഥാപിച്ച ശേഷം മൂന്നാമതായി തലാവ് ചൊല്ലുമ്പോൾ മാത്രമേ അന്തിമമായ വിവാഹമോചനം ആവുകയുള്ളൂ. അതിനപ്പുറം ഇന്ന് നമ്മുടെ നാട്ടിൽ നടപ്പുള്ള, ഒറ്റ ഇരിപ്പിൽ 3 തലാവും ചൊല്ലുന്ന സമ്പ്രദായം ഇസ്ലാമികമായി മാതൃകയില്ലാത്തതാണ്.

മദ്ഹബ്ബ്, തഖ്ലീദ്

ഇസ്ലാമിക ലോകത്ത് വൈജ്ഞാനികമായ നിരവധി സംഭാവനകൾ നൽകിയ മഹാത്മാരാണ് മദ്ഹബ്ബിന്റെ ഇമാമുകളായി അറിയപ്പെടുന്ന ഇമാം അബൂഹനീഫ(റ), ഇമാം മാലിക്(റ), ഇമാം ശാഫിഇ(റ), ഇമാം അഹ്മദ്ബ്നു ഹമ്പൽ(റ) എന്നീ പണ്ഡിത ശ്രേഷ്ഠർ. എന്നാൽ അവരൊന്നും തങ്ങളുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ ഒരു മദ്ഹബായി പ്രഖ്യാപിച്ച് സമൂഹത്തെ ഏൽപ്പിച്ച് പോയവരല്ല. മറിച്ച് പിൽക്കാലത്ത് തങ്ങളുടെ ചില ശിഷ്യന്മാരും അനുയായികളുമാണ് അവരുടെ പേരിൽ മദ്ഹബുകൾ ആവിഷ്കരിച്ചത്.

കാലം കൂറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവരുടെ അനുയായികൾ എന്നവകാശപ്പെടുന്ന ചില സ്ഥാപിത താൽപര്യക്കാർ പ്രസ്തുത മദ്ഹബുകളെ മതത്തിന്റെ അവസാന വാക്കായി അവതരിപ്പിക്കുകയും നാല് മദ്ഹബും സത്യസന്ധ്യർണമാണെന്നും പ്രസ്തുത നാലിൽ ഒരു മദ്ഹബ് പിൻപറ്റാതെ ഒരാളും സ്വർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയില്ലെന്നും; അതിൽനിന്ന് വിട്ടുനിന്നാൽ പിഴ ചൂപോകുമെന്നും വാദിക്കാൻ തുടങ്ങി. അത്

എത്രത്തോളം കാടുകയറി എന്നു ചോദിച്ചാൽ, ഇസ്‌ലാമിന്റെ അടിസ്ഥാന പ്രമാണങ്ങളായ വിശുദ്ധ ഖുർആനിയെയും തിരുസുന്നത്തിനെയും നിരാകരിക്കുന്നേടത്തേക്ക് പോലുമെത്തി! ഉദാഹരണമായി ഒരു മദ്ഹബീ പക്ഷപാദിയുടെ വരികൾ ശ്രദ്ധിക്കുക: “നാല് മദ്ഹബുകളല്ലാത്തതിനെ അനുഗമിക്കൽ അനുവദനീയമല്ല. അതൊരുപക്ഷേ സ്വഹാബത്തിന്റെ വാക്കിനോടും സ്വഹീഹായ ഹദീസിനോടും ഒത്തുകണ്ടാലും ശരി. നാല് മദ്ഹബുകൾക്കപ്പുറം ചവിട്ടുന്നവൻ വഴിപിഴച്ചവനും പിഴപ്പിക്കുന്നവനുമാണ്.” (തഹ്സീർ സ്വാവി: 3/9)

നോക്കൂ, എത്രമാത്രം അപകടകരമായ വരികളാണിത്! എന്നാൽ മദ്ഹബിന്റെ ഇമാമുകൾ ഇതിനെല്ലാം ഉത്തരവാദികളാണോ? ഒരിക്കലുമല്ല! അവരാരുംതന്നെ ഞങ്ങൾ പറയുന്നതാണ് മതത്തിന്റെ അവസാനവാക്ക് എന്നോ, ഞങ്ങളെ തെളിവു നോക്കാതെ അന്ധമായി അനുകരിക്കണമെന്നോ (തഖ്ലീദ്) പറഞ്ഞിട്ടില്ല. മറിച്ച് അവർ പറഞ്ഞത്, ഞങ്ങൾ മതകാര്യത്തിൽ പൂർണ്ണപ്പെണ്ണും ഞങ്ങൾ പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾക്ക് വിരുദ്ധമായി നബി(ﷺ)യുടെ സ്വഹീഹായ ഹദീസുകൾ കിട്ടിയാൽ ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ മാറ്റി

വെച്ച് നബി(ﷺ)യുടെ വാക്കുകളിലേക്ക് മടങ്ങണമെന്നുമാണ്. ഇതിനുദാഹരണങ്ങൾ അവരുടെയും ശിഷ്യന്മാരുടെയും ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ എമ്പാടും കാണാം. ചില പ്രസ്താവനകൾ ശ്രദ്ധിക്കുക.

ഇമാം ശാഫിഇ(റ) പറഞ്ഞു: “ഞാൻ വല്ലതും അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. അല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ വല്ല മൗലിക നിയമങ്ങളും കൊണ്ടുവന്നു. എന്നിട്ടു നിങ്ങളാരെങ്കിലും അതിനെതിരായി ഒരു നബി വചനം കണ്ടു, എങ്കിൽ നബിവചനമാണ് അംഗീകരിക്കേണ്ടത്.” (ഹുജ്ജത്തുല്ലാഹിൽ ബാലിഗ പരിഭാഷ പേജ്: 429, കെ.വി. മുഹമ്മദ് മുസ്‌ല്യാർ)

മാത്രമല്ല, മഹാനായ ഇമാം ശാഫിഇ(റ) തന്റെ അഭിപ്രായങ്ങൾ ക്രോഡീകരിച്ച ശിഷ്യനായ ഇമാം മുസ്‌നിക് നൽകിയ ഒരു വസിയുത്തുതന്നെ, തന്നെ തഖ്ലീദ് (അന്ധമായ അനുകരണം) ചെയ്യരുത് എന്നായിരുന്നു. (മുഖ്തസ്വർ മുസ്‌നി പേജ്: 1)

ഇതിൽപരം ഒരാൾക്കെന്താണ് പറയാനാവുക? അന്നത്തെ സൗകര്യവും നിലവാരമനുസരിച്ച് ആഴത്തിൽ അറിവുനോടിയ തന്റെ ശിഷ്യനോടുപോലും അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞുവെങ്കിൽ, പിൻകാലത്ത് അദ്ദേഹത്തിന്റെയും മറ്റു ജളവരുടെയും പേരിൽ മദ്ഹബുണ്ടാക്കി അത്

അന്ധമായി തഖ്ലീദ് ചെയ്യണമെന്നും അത് ചെയ്യാത്തവർ ഇസ്‌ലാമിൽ നിന്ന് പുറത്തുപോയവരാണെന്നും, അവർ പിഴച്ചവരും പിഴപ്പിക്കുന്നവരുമാണെന്നും വാദിക്കുന്നവർ എത്ര വലിയ അപരാധമാണ് ഇസ്‌ലാമിനോടും ആ മഹാത്മാരോടും ചെയ്യുന്നത്!

മാത്രമല്ല, അവർക്കെല്ലാം പല വിഷയങ്ങളിലും ഹദീസ് ലഭിക്കാത്തതിനാൽ അവർ, സ്ഥിരപ്പെട്ട പല ഹദീസുകളിലുള്ളതിനും എതിർ പറഞ്ഞതായും, അക്കാരണം പറഞ്ഞുകൊണ്ടുതന്നെ ശിഷ്യന്മാർ അവരെ ആ വിഷയങ്ങളിൽ കയ്യാഴിച്ച് സുന്നത്തിലേക്ക് മടങ്ങിയതായും ശിഷ്യന്മാരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നിരവധി കാണാൻ സാധിക്കുകയും ചെയ്യും.

അപ്പോൾ, നാലു മദ്ഹബിന്റെ ഇമാമുകളും സമൂഹത്തെ പഠിപ്പിച്ചത് ഞങ്ങളുടെ വാക്കുകൾക്ക് വിരുദ്ധമായി നബി(ﷺ)യുടെ സുന്നത്ത്(ഹദീസ്) കണ്ടാൽ അതിലേക്ക് മടങ്ങി ഞങ്ങളുടെ വാക്കിനെ ഉപേക്ഷിക്കണമെന്നാണ്. കാരണം അവർക്കൊന്നും നബി(ﷺ)യുടെ സുന്നത്ത് പൂർണ്ണമായി കിട്ടിയിട്ടില്ലെന്ന് നല്ല ബോധ്യമുണ്ടായിരുന്നു. അതിനാൽ അവരെല്ലാവരും ഏക സ്വര

ത്തിൽ പ്രഖ്യാപിച്ചത്: إِذَا حُجَّ الْحَيْثُ فَهُوَ مِنْ هَيْبَةٍ (ഹദീസ് സ്ഥിരപ്പെടുവുന്നാൽ അതാണെന്റെ മദ്ഹബ്ബ്) എന്നാണ്.

നബി(ﷺ)യുടെ സുന്നത്ത്(ഹദീസ്) പൂർണ്ണമായും കിട്ടാത്തതുകൊണ്ടാണ് അവരെല്ലാം ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞതെന്ന് പറഞ്ഞല്ലോ. അതിന് പ്രത്യേക കാരണവുമുണ്ട്. അവരൊക്കെ ജീവിച്ചത് നബി(ﷺ)യുടെ വചനങ്ങൾ (ഹദീസ്) ഇന്നത്തെപ്പോലെ ക്രോഡീകരിക്കുന്നതിന്റെ മുമ്പായിരുന്നു എന്നതാണ് ആ കാരണം.

മാത്രമല്ല, മദ്ഹബ്ബിന്റെ ഇമാമുകൾതന്നെ, തങ്ങൾക്ക് നേരത്തെ ഉണ്ടായിരുന്ന അഭിപ്രായങ്ങൾക്കെതിരായി പിന്നീട് തെളിവുകൾ(ഹദീസുകൾ) കിട്ടിയപ്പോൾ അത് തിരുത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അതിനവർക്ക് യാതൊരു ഭയവും മടിയുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ആദ്യം പറഞ്ഞതിൽ അവർ കടിച്ചുതുങ്ങിയിരുന്നില്ല. ഇത്തരമൊരു വിശാല മനസ്സ് കാണിക്കാൻ തയ്യാറായതുകൊണ്ടാണ് ഇമാം ശാഫിഹു(റ)ക്ക് ഖദീം(പഴയത്), ജദീദ്(പുതിയത്) എന്നിങ്ങനെ രണ്ടഭിപ്രായങ്ങൾതന്നെയുണ്ടായത്. അല്ലെങ്കിലും നാലും അതിലധികവും മദ്ഹബുകൾ ജന്മമെടുത്തതുതന്നെ ഒരാൾ മറ്റൊരാളെ

അന്ധമായി അനുകരിക്കാത്തതുകൊണ്ടും തങ്ങൾക്കുകിട്ടിയ പുതിയ തെളിവുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മാറാൻ തയ്യാറായതുകൊണ്ടുമാണല്ലോ.

ചുരുക്കത്തിൽ ഇസ്‌ലാമിക പ്രമാണങ്ങളായ വിശുദ്ധ ഖുർആനിന്റെയും തിരുസുന്നത്തിന്റെയും തീരുമാനങ്ങളാണ് നാം സ്വീകരിക്കേണ്ടത്. അവയോട് യോജിക്കുന്ന തരത്തിൽ ഏത് മദ്ഹബിന്റെ ഇമാമും ശിഷ്യരും പറഞ്ഞാലും അത് നമുക്ക് സ്വീകരിക്കാം. എന്നാൽ ആ പ്രമാണങ്ങളോട് വിയോജിക്കുന്ന തരത്തിൽ അവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും അഭിപ്രായങ്ങളിലും വല്ലതും കണ്ടാൽ അവരോടുള്ള എല്ലാ സ്നേഹ ബഹുമാനങ്ങളും നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടുതന്നെ പ്രമാണങ്ങളിലേക്ക് (ഖുർആനിലേക്കും നബി(ﷺ)യുടെ സുന്നത്തിലേക്കും) മടങ്ങുകയും ചെയ്യുക. അതാണ് ഇസ്‌ലാമിന്റെ കൽപനയും മദ്ഹബീ ഇമാമുമാരുടെ വസ്തിയുത്തമം.

അതു പ്രകാരം, പ്രമാണങ്ങളുടെയും സത്യത്തിന്റെയും കൂടെ നിൽക്കാനും അതിനെ തിരായ ആശയങ്ങളിൽനിന്ന് വിട്ടുനിൽക്കാനും നാമൻ നമുക്ക് തൗഫീഖും കരുത്തും നൽകട്ടെ! (ആമീൻ)